

Howard Pyle
Wæbner og Ridder

Historisk Roman

Forlagt av H. Ascheboug & Co. (W. Nygaard) Kristiania 1912

Nils Heyerdahl

NILS R. HEYERDAHL
Abbediengen No. 8
pr. Bestum st.

VÆBNER OG RIDDER

AV

HOWARD PYLE

PAA NORSK

VED

AUGUSTA STANG

 Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

FORLAGT AV
H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
KRISTIANIA 1912

Johansen & Nielsens boktrykkeri.

FORORD

Aaret 1400 begyndte mere end vanlig fredelig i England — men freden var bare tilsyneladende og varte ikke længe. Et par maaneder tidligere var Richard den anden — svak og upaalidelig som han var — blit avsat, og Henrik den fjerde var blit konge.

Mange adelige familier som hadde hat stor magt under kong Richard, tapte nu al indflydelse, og de slog sig sammen om at styrte kong Henrik. Blandt dem var hertugene av Albemarle, Surrey og Exeter, markien av Dorset og jarlen av Gloucester. Komplottet var sandsynligvis lykkes hvis ikke en av deres eget parti hadde forraadt dem.

Deres plan var at falde over kongen og hans tilhængere under en stor turnering som holdtes ved Oxford. Men kongen reiste ikke til Oxford, og da de sammensvorne fik høre at han opholdt sig i Windsor med et litet følge, drog de dit. Imidlertid fik kongen nys om sammensvergelsen, og da de sammensvorne kom til Windsor, stod kongen i London i spidsen for en stor hær rede til at kjæmpe mot dem. De sammensvorne flygtet til hver sin kant, men de fleste blev grepet og

henrettet. Nogen faa naadde til trofaste venner og søkte skydd hos dem, men de bragte bare ulykke ogsaa over vennene.

Dette hændte netop med vor helts far, den blinde lord Gilbert Reginald Falworth, baron til Falworth og Easterbridge. Han var ikke selv med i komplottet, men han blev allikevel dømt fredløs efter det.

KAPITEL I.

Myles Falworth var bare otte aar gammel da en ridder en aften sprængte ind paa gaarden — det var John Dale, den blinde lords bedste ven.

Skjønt Myles ikke var ældre, forstod han at noget alvorlig maatte være hændt da han saa sir Johns bleke ansigt. Og han husket senere at han havde spurt ridderen om han var syk, men han fik ikke noget svar, og blev straks sendt til sengs.

Myles husket ogsaa at han næste morgen saa en flok ryttere ride ind paa gaarden, og saa dens fører — en ridder klædd i sort rustning — stige av hesten og gaa ind i hallen, fulgt av nogen av sine mænd.

En del av slottets kvinder stod i trappen og hvasket forskrækket sammen. Myles forstod ikke alt hvad de sa, han opfattet bare at den sortklædte ridder var kommet for sir John Dales skyld. Kvindene la ikke merke til Myles, og han listet sig forsigtig ned vindeltrappen, ræd for at bli kaldt tilbage.

Mange av slottets folk — alle svært alvorlige — var samlet i hallen, en del fremmede krigere hvilte paa bænkene og to stod paa vakt foran hovedindgangen.

I forværelset var den ridder som Myles hadde set komme ridende. Han sat ved bordet, hjelmen hans laa paa en bænk ved siden av og et stort bæger med vin stod foran ham. En skriver sat ved den anden ende av bordet med blækhornet i den ene haand og fjærpenne i den anden og et stort pergament foran sig.

Slottets hovmester, Robert, stod foran ridderen. Ridderen gjorde av og til et spørsmåal, som Robert svarte paa, og skriveren noterte svaret paa pergamentet.

Myles' far stod med ryggen til ildstedet med de blinde øine fæstet paa gulvet og sammentruckne bryn. Arret efter det saaret han hadde faat ved turneringen i York — det saar som hadde blindet ham — viste sig tydelig paa panden. Det gjorde det altid naar han var vond eller ængstelig.

Myles blev bange og listet sig forsigtig bort til sin far og stak haanden sin i hans, og lord Falworth klemte om haanden, men lot ellers ikke til at lægge merke til gutten. Heller ikke la den sorte ridder merke til Myles, men fortsatte at spørge ut hovmesteren.

Pludselig hørtet støi fra hallen, høie stemmer og hastige skridt. Den sorte ridder reiste sig halvt og grep en tung stridskølle av jern, og i næste øieblik kom sir John Dale ind. Han var blek som døden, og stanset midt i værelset og sa: „Jeg overgir mig til kongens naade og barmhjertighet.“ Det var de sidste ord han sa i sit liv.

Den sorte ridder ropte en ordre, saa svinget han sin stridskølle og slog den i hodet paa sir John.

To tre mand fra hallen kom springende med dragne sverd, og Myles skrek av rædsel og gjemte ansigtet sit i sin fars kappe.

Næste øieblik hørtes et haardt slag og et klageskrik, saa endnu et slag og et fald. Saa vaabengny og midt i al støien lord Falworths stemme: „Forrhæder — usling — morder!“

Robert grep Myles og bar ham bort til trods for hans skrik og protest, og Myles husket bare at han saa sir John ligge stille og livløs paa jorden og den sorte ridder staa bøiet over ham med den blodige stridskølle i haanden.

Om natten forlot lord og lady Falworth og lille Myles slottet sammen med tre av sine mest trofaste folk.

Gamle Diccon Bueskytte vækket Myles midt paa natten. En av kvindene fik i en fart klærne paa gutten, og saa blev han tullet ind i faareskindet som laa ved foten av sengen hans, og gamle Diccon bar ham forsigtig nedover vindeltrappen.

Nedenunder traf han far og mor og to tre til. En fremmed mand stod og varmet hændene sine over en nytændt ild, og lille Myles la merke til at ridestøvlene hans var skvættet til av søle. Myles hørte først mange aar senere at den fremmede var sendt av en av Falworths venner for at be ham flygte saa fort som mulig.

De som stod samlet om ilden, var alle svært stille, de hvisket bare sammen og gik paa taa, og lady Falworth omfavnet Myles og kysset ham, mens taarene randt nedover kindene hendes. Hun hvi-

sket med ham, som om han kunde forstaa deres sorg, og at de skulde forlate sit hjem for altid.

Saa bar Diccon Bueskytte Myles ut i vinter-natten.

Utenfor ventet nogen mørke skikkelser med hester, og Myles kjendte igjen prioren fra St. Mary — far Edward.

Saa kom et langt ridt gjennom den stille nat. Myles sat paa salknappen til Diccon Bueskytte, og der faldt han i søvn.

Da han vaaknet, skinte solen, og hele hans liv var forandret.

KAPITEL II.

Fra den dag familien flyttet fra Falworth slot og til Myles var 16 aar gammel, saa han intet av verden utenfor Crosbeydalen. Der var marked to ganger om aaret i Wisebey, og tre ganger i de syv aarene tok Diccon Bueskytte gutten med sig dit. Ellers førte Myles et liv som var næsten likesaa ensformig som munkenes i St. Marys kloster.

Crosbey-Holt — deres nye hjem — var meget forskjellig fra Falworth og Easterbridge slot. Det var et langt, lavt, straatækket hus, bygget for godsforvalteren. Rundt om laa klosterets marker og jorder, hvor velstaaende forpagtere dyrket sin gaard i fred og ro selv om krigen raste, for klosterets folk og gods stod under en mægtig kirkes beskyttelse.

Klosteret i St. Prior skyldte den blinde lord Fal-

worth meget, og til tak gav de den fredløse og hans familie et hjem.

Gutter klager ofte over skolen og alt det arbejde den gir, men jeg gad vite hvad de vilde sagt om Myles' opdragelse. I syv aar arbeidet han næsten ustanselig enten med skolefag eller legemsøvelser.

„Du maa selv kjæmpe dig frem i verden,“ sa hans far, naar gutten klaget. Og at kjæmpe sig frem i de dage var tusen ganger vanskeligere end nu. Der krævdtes ikke bare forstand og hjerte, men en haand som kunde slaa til, og et legeme som var hærdet til at taale baade hugg og slag.

Hver morgen — sommer og vinter, i solskin og i regnveir — gik Myles den ti kilometer lange vei til klosterskolen, og naar han kom hjem om aftenen, læste hans mor fransk med ham.

Myles likte ikke fransken. „Hvorfor skal jeg lære det ynkelige sproget?“ sa han.

„Kald det ikke ynkelig,“ sa den blinde lord, „kanske du kommer til at søke din lykke i Frankrike, for England blir neppe noget land for den som har Falworthblod i sine aarer.“ Og Myles fik megen nytte av „det ynkelige sproget“, som hans far hadde spaadd.

I tiden mellem timene paa skolen og timene i fransk tok Diccon Bueskytte sig av ham. Ingen var bedre skikket til at træne hans legeme og øve ham i vaabenbruk, for den gamle bueskytte hadde sammen med lord Falworths far tjent under den sorte prins baade i Frankrike og Spanien. Myles lærte

at fegte og skyte med bue og at kjæmpe med lanse, med kniv og med korde.

Desuten lærte han brytning. Det hørte ellers ikke med til den militære opdragelse, men Myles lærte det av en gut som bodde i Crosbey, og som het Rolf Smed. Han var den flinkeste bryter paa trakten og hadde baaret championbeltet i tre aar. Hver søndag eftermiddag naar det var godt veir, kom han for at lære Myles kunsten, og Myles blev snart saa flink at han kunde kaste til jorden enhver gut under tyve aar som bodde i Crosbeydalen.

„Det er simpel nævekamp, han lærer,“ sa lord Falworth en dag til prior Edward. „Foruten fegting og kamp med kaarde og lanse lærer han ikke stort som en gut i hans stilling har bruk for. Men han blir sterk og smidig, og han lærer vel snart hvordan en ridder skal opføre sig.“

Men om end Myles maatte arbeide strengt, saa hadde han ogsaa fornøielser. Der bodde mange gutter i Crosbeydalen — de var sønner av bønder og forpagtere, men de var paa alder med Myles, og det er det viktigste for en gut. Der var en elv han kunde bade i, og høider og daler hvor han kunde farte omkring, og store skoger med masser av nøttrær og fuglereeder og meget andet som gutter glæder sig ved.

En gang vandt han en seier som han frydet sig over i lang tid. Det var den sidste gang han var paa marked. Da brøtes han med en ung mand paa tyve aar, og Myles vandt, endda han bare var litt over fjorten.

Gamle Diccon hadde møtt nogen venner og lot

Myles seile sin egen sjø. Mens Diccon sat og drak øl, opdaget han at der blev saadan stimmel paa pladsen, han ante at der var slagsmaal og løp bort for at se paa, og saa fik han se sin unge herre — naken til beltet — kjæmpe som en gladiator med en fyr som var et helt hode høiere end ham. Diccon vilde trænge sig frem og skille dem ad, men saa skjønte han at Myles ikke bare greide sig, men holdt paa at vinde, og saa blev han rolig staaende og se paa, og gjemte sine bebreidelser til seiren var vundet.

Lord Falworth hørte aldrig direkte om denne kamp, men Diccon skrøt av Myles til andre, saa det er ikke tvil om at lorden fik nys om hvad der var hændt. Kort efter blev Myles høitidelig gjort til væbner. Hans far og mor stod fadder for ham, som skik og bruk var. De fulgte ham til alteret med en tændt kjerte i haanden. Det var i St. Mary kloster, og prior Edward velsignet sverdet og bandt det om ham. Fra den dag av hadde Myles ret til at bære sverd.

Myles var blit 16 aar. Han var en vakker gut, bredskuldret og sterk, med et ansigt som var brunet av solen, krøllet haar og et par leende blaa øine.

Paa sin fødselsdag kom Myles fløitende hjem fra skolen og møtte gamle Diccon: „Master Myles,“ sa den gamle med skjælvende stemme, — „Master Myles, din far vil snakke med dig og har bedt mig sende dig ind til ham. Aa, master Myles, jeg er bange du skal reise hjemmefra imorgen.“

Myles stanset. „Reise hjemmefra!“ ropte han.

„Ja,“ sa gamle Diccon, „jeg tror du skal drage til et stort slot og leve der og være page og alt saadant, og bli en ridder hos en mægtig lord.“

„Hvad er dette for snak om slotter og lorder og riddere,“ sa Myles. „Hvad tænker du paa Diccon? Spøker du?“

„Nei,“ sa Diccon, „jeg spøker ikke. Men gaa til din far, saa faar du besked. Jeg sier bare at det er sandsynlig at du forlater os imorgen.“

Og Diccon hadde ret — Myles skulde reise bort næste dag. Han fandt sin far og sin mor og prior Edward ventende paa sig.

„Vi tre har snakket sammen om dig,“ sa hans far, „og vi er enige om at den tid er kommet da du bør forlate dette fattige hjem. Selv om du blir her ti aar til, blir du ikke mere skikket til at reise. Imorgen vil jeg gi dig et brev til min slegtning, jarlen av Mackworth. Han er en mægtig mand, og jeg er en fredløs, men der var en tid da vi var svorne venner og lovte hinanden evig troskap. Hvis jeg kjender ham ret, vil han holde sit løfte og hjelpe dig til at bane dig en vei i livet. Derfor skal du imorgen ride herfra med Diccon Bueskytte og drage til Devlen slot og levere dette brev, hvori jeg ber ham gi dig en plads i sit hus. Du faar ordne de ting du vil ta med dig. Be Diccon bringe den graa hesten til landsbyen og faa den skodd.“

Prioren hadde staat og set ut av vinduet, og da lord Falworth sluttet sin tale, vendte han sig om.

„Du vil trænge penger, Myles,“ sa han, „derfor vil jeg laane dig 40*) shilling, som du betaler mig

tilbake naar det passer dig. Din far har dem i sin kiste og vil gi dig dem imorgen.*

Næste morgen red Myles fulgt av den gamle bueskytte ut i verden for at søke sin lykke.

KAPITEL III.

For Myles' erindring stod Falworth som det største og pragtfuldste man kunde tænke sig, men det kunde dog ikke maale sig med Devlen slot som han saa det da han og Diccon red over vindebroen.

Slottet var bygget paa en høide og omringet av en mur. Paa tre sider løp floden, og paa den fjerde var slottet beskyttet av en borggrav, næsten like saa bred som floden den fik sit vand fra. Mens Myles og Diccon galoperte over broen, saa Myles forbauset paa hvor sterkt befæstet bor-gen var.

Myles hadde tænkt sig at jarlen vilde ta mot ham som hans bedste vens søn — motta ham med samme varme som Myles var vant til at møte hos folk i Crosbeydalen, men nu da han saa det præg-tige slot, og skjønnte hvor ubetydelig han selv var i forhold, følte han for første gang længsel efter det hjem han hadde forlatt.

Da de var kommet over broen, bad Diccon

---

*) En engelsk shilling gjælder nu 90 øre, men i gamle dage hadde pengene meget større værdi.

Myles holde, og red selv frem og talte til portvakten.

Portvakten bad en kriger følge dem, og han overgav dem til en tjener, og tilsidst naadde de frem til hallen, og der blev de siddende og vente.

En stund sat stakkars Myles forvirret. Han saa folk komme og gaa, han hørte snak og latter, men han tænkte bare paa sit hjem, og længtes dit og følte sin egen ubetydelighed i dette travle liv.

Imidlertid stirret Diccon med stor interesse paa alt, av og til puffet han til Myles for at vise ham noget, og tilsidst vaaknet gutten og saa sig om. Foruten tjenerne og andre som kom og gik, og seks, otte krigere med hellebarder og stridsøkser, var der fire unge væbnere som sat paa en bæk i den andre enden av værelset. Tre av dem var paa alder med Myles, og en var et aar eller to ældre, og de var alle klædd i huset Beaumonts sorte og gule uniform.

Myles drog bueskytten i ærmet: „Er de væbnere, Diccon!“ sa han, og nikket mot døren.

„Hvad?“ sa Diccon. „Ja, de er væbnere.“

„Og skal jeg være sammen med dem?“

„Ja, hvis jarlen tar dig i sin tjeneste, blir det vel som væbner.“

Myles stirret paa de unge mænd, og opdaget saa pludselig at de snakket om ham. Han skjønnte det paa den maaten hvorpaa de skjelte paa ham og saa hvisket sammen. En av de fire — en lystig ung fyr med høie ridestøvler — sa nogen ord, og de andre lo, og stakkars Myles, som visste hvor klodset han tok sig ut, blev rød og vendte sig bort.

Pludselig reiste den samme gutten sig og gikk over gulvet til Myles og Diccon.

„Goddag,“ sa han. „Hvad heter du, og hvor kommer du fra, om jeg maa være saa fri at spørge.“

„Jeg heter Myles Falworth, og jeg kommer fra Crosbeydalen med et brev til lorden.“

„Aldrig hørte jeg om Crosbeydalen før,“ sa væbneren. „Men hvad vil du her?“

„Jeg kommer for at søke tjeneste,“ sa Myles, „og vil være væbner som du i mylords tjeneste.“

Myles nye bekjendt smilte. „Du blir en underlig væbner,“ sa han. „Har du nogensinde gjort saadan tjeneste før?“

„Nei, jeg har bare gaat paa skolen og lært latin og græsk og alt saadant. Men Diccon Bueskytte har lært mig at fegte.“

Den unge væbner lo. „Du er morsom, ven Myles,“ sa han. „Tror du saadant vil nytte noget her? Men stop — du sa du hadde et brev til mylord. Fra hvem er det?“

„Fra far,“ sa Myles. „Han er av en anset slegt, men har mistet alt det han eide. Han er en sletning av mylord og var en tid hans vaabenbror.“

„Da er kanskje dine utsigter ikke saa daarlige endda.“ Om litt føiet den fremmede til: „Jeg heter Francis Gascoyne, og jeg vil hjelpe dig. Ha brevet rede, for mylord og erkebiskopen av York er der inde og kommer snart forbi. Erkebiskopen er paa vei til Dalworth, og mylord skal følge ham saa langt som til Uppingham. Jeg og de væbnerne der skal følge med. Kjender du mylord av utseende?“

„Nei,“ sa Myles.

„Saa skal jeg vise dig ham naar han kommer. Hør!“ sa han, da der lød hestetrampen fra gaardspladsen. „Der har vi alt hestene. Find frem dit brev, ven Myles.“

Tjenerne som gik gennem forværelset, skyndte sig mere end før, og Myles forstod at lorden snart vilde komme. Han hadde saavidt faat aapnet sin skindpose, faat tat ut brevet og knyttet baandene igjen, da forhænget for døren blev slaat tilside og en høi, tynd væbner i tyveaarsalderen kom ut, sa nogen ord til de andre væbnere og forsvandt saa igjen. Straks reiste væbnerne sig og stilte sig op foran døren. Der blev stille i værelset, krigerne stod langs væggen — stive og stramme som om de pludselig var blit til jernstøtter. Saa blev atter forhænget dradd tilside, og i stilheten hørte Myles tydelig stemmer fra værelset ved siden av.

„Mylord kommer,“ hvisket Gascoyne, og Myles' hjerte banket.

I neste øieblik kom to herrer ind i værelset, fulgt av adelsmænd, væbnere og pager. En av herrene var en geistlig, den anden — det skjønne Myles straks — var jarlen av Mackworth.

KAPITEL IV.

Jarlen var en høi mand — endda høiere end Myles' far — med et magert ansigt, skarpe, dyptliggende øine og ørmenæse, og langt graat skjeg

som naadde ham næsten til livet. Han bar en kappe av sort fløiel som naadde litt nedenfor knæet. Den var kantet med otterskind og prydet med hønsehøker — Beaumonternes vaaben — brodert i sølv.

Hans ridestøvler var av bløtt lær og gik helt til knæet, for at beskytte de skarlagensrøde strømper mot sølen. Over skulderen bar han en lang guld-kjede, og i den hang en deilig diamantmedaljong.

Myles stod bare og stirret paa ham; da hvisket Gascoyne: „Der kommer mylord. Gaa frem og gi ham dit brev.“

Myles gik med bankende hjerte frem. Da han nærmet sig, stanset lorden et øieblik og saa paa ham, mens Myles som i drømme knælte ned og rakte frem brevet. Lorden tok det, saa paa det først paa en kant, saa paa en anden, saa saa han paa Myles og saa paa seglet og saa paa Myles igjen.

„Hvem er du?“ sa han, „og hvad ønsker du?“

„Jeg er Myles Falworth,“ sa gutten med lav stemme, „og jeg er kommet for at søke tjeneste hos eder.“

Jarlen trak øienbrynene sammen og saa skarpt paa gutten. „Falworth!“ sa han, — „Falworth. Jeg kjender ingen Falworth!“

„Brevet vil fortælle jer alt,“ sa Myles. „Det er fra én som for dum var eder kjær.“

Jarlen tok brevet og rakte det til en adelsmand som stod i nærheten, og bad ham bryte seglet. „Du kan reise dig,“ sa han til Myles, „du behøver ikke at knæle der resten av dit liv.“

Saa tok han brevet fra adelsmanden, stirret igjen

forskende paa Myles, og saa paa brevet, og da han opdaget hvor langt det var, saa han misfornøiet ut. Saa læste han ivrig et minut eller to, og saa foldet han brevet sammen og stak det i posen sin.

„Det er vor skjæbne,“ sa han til prælatten, „at vi som har held med os, altid skal plages av dem som det gaar galt for. En mand som jeg har kjendt for mange aar siden, synes han endnu har fordringer paa mig og belemrer mig med sin søn. Jeg blir nødt til at ta gutten ogsaa, for at faa fred.“ Han saa sig omkring, og da han fik øie paa Gascoyne, vinket han paa ham. „Bring denne fyren til spiskammeret og sørg for at han faar mat, og før ham saa til sir James Lee og la ham indskrive som væbner. Jeg tænker gutten klarer sig bedst der, for han ser mig ikke ut til at due som page.“

Myles saa noksaa bondsk ut, og der blev almindelig latter. Saa gik lorden og hans følge videre, og Gascoyne, Myles og Diccon Bueskytte blev alene tilbage.

Gascoyne saa misfornøiet ut. „Ærgerlig ogsaa!“ sa han. „Nu er min fornøielse ødelagt fordi jeg skal skaffe dig mat. Jeg har ikke noget imot dig, min ven, men jeg vilde ønske at du var kommet i eftermiddag eller imorgen.“

„Det ser ut som om jeg bringer ulykke over alle,“ sa Myles bittert. „Det hadde været bedre om jeg aldrig var kommet hit.“

Hans ord og tone mildnet Gascoyne. „Ta dig ikke nær av det,“ sa han, „det var ikke din skyld, og det kan ikke ændres nu, saa det er bedst du kommer og spiser.“

Skilsmissen fra Diccon faldt ikke let for Myles. Gascoyne og han hadde fulgt den gamle bueskytte til den ytre port, — længer kunde de ikke gaa uten tilladelse. Den gamle førte hesten — som Myles hadde redet — ved tømme. Hans egen hest var ivrig efter at komme avsted, men Diccon holdt den an og bøide sig ned og grep Myles' haand.

„Farvel unge herre,“ sa han med taarefyldte øine. „Du vil vel ikke glemme mig naar jeg er borte?“

„Nei,“ sa Myles, „jeg vil aldrig glemme dig.“

Den gamle mand saa paa ham. „Du er en stor, sterk gut nu, men du har ofte sittet paa knæet mit, og jeg har baaret dig da du var et litet barn. Staa stille, dit asen!“ sa han pludselig til hingsten som steilet og vilde frem.

Myles var ikke bedrøvet over denne avbrytelse, han følte sig saa underlig, og likte ikke at Gascoyne og krigerne skulde se paa en rørende avsked. Diccon slos en stund med hesten, saa opgav han at holde den tilbake, satte sporene i dens sider og galoperte over broen.

Myles stod og saa efter ham. „Er du bedrøvet?“ sa Gascoyne nysgjerrig.

„Nei,“ sa Myles kjækt, men han var ikke ganske klar i stemmen.

KAPITEL V.

Jarlen av Mackworth holdt — som skik og bruk var dengang — en hel hær av riddere, krigere og undergivne som skulde tjene ham og følge ham i krig.

Ridderne blev valgt blandt væbnerne — 80 til 90 gutter i alderen fra 8 til 20 aar. De som var under fjorten aar, blev kaldt pager, og tjente hertugin den og hendes damer, og lærte av dem gode manerer og den opførsel som tiden fordret. Naar guttene var fylt 14 aar, blev de kaldt væbnere.

Paa de fleste store slot vartet væbnerne op husets herre og frue, men Devlen var mere som en fæstning. Jarlen brukte bare nogen faa i huset, resten blev opdradd til krigere og tjente jarlen som livgarde. Eftersom jarlen steg i magt og indflydelse, blev det mere og mere almindelig blandt den lavere adel at sende sine sønner til ham, og væbnerne blev delt i tre klasser.

De yngste vartet op jarlen, de mellemste hadde stadige militære øvelser og gjorde bare tjeneste i huset ved særlige anledninger, og saa kom de ældste som snart skulde slaes til riddere. De kaldtes baccalaureus. Det var unge mænd fra 18 til 20 aar, som skulde ha en slags opsigt med de andre væbnere — passe at deres vaaben var i orden, at de gik i kirke hver morgen, og at de deltok i de daglige militære øvelser naar ikke huslige pligter hindret dem. Alle ordrer til væbnerne gik gjennem den ældste baccalaureus, og han skulde en gang

om uken melde til chefen for væbnerkorpset alt hvad der var hendt i ukens løp.

Dette hadde ført til en sort slavetjeneste, saadan som det brukes eller bruktes ved de offentlige skoler i England. De yngre gutter blev tvunget til at varte op de ældre, og da Myles kom til Devlen, hadde skikken holdt sig saa længe at den hadde faat hævd. Paa den tid var der bare 13 baccalaureus, men de styrte de 64 væbnere og pager med strenghet og ofte med grusomhet.

Hele væbnerkorpset stod under sir James Lees kommando. Han hadde deltat i mange slag og turneringer og hadde mistet synet paa det ene øie. I slaget ved Shrewsbury hadde han faat et saar som gjorde ham uskikket til krigstjeneste, og saa var han blit chef for væbnerkorpset paa Devlen slot. Han var en skuffet mand og hadde dertil stadige smerter i sine saar, saa hans humør var ikke lyst.

Allikevel kunde neppe nogen være bedre skikket til stillingen end han. Guttene han fik i sin vare-tægt, var raa og udannede og færdige til at slaas ved enhver leilighet, men sir Lee visste at sætte sig i respekt, og naar han ropte: „Stille mine herrer,“ maatte selv den stridigste gi sig.

Det var til ham Gascoyne fulgte Myles. Sir James sat i sit kontor — et koldt, uhyggelig rum uten saa meget som et teppe paa stengulvet. Alle som kjendte sir Lee, kunde se paa ham at „djævelen var paa nakken av ham,“ som slottets folk kaldte det naar han var i sit værste humør — naar hans gamle saar plaget ham mer end vanlig.

Hans skriver sat ved siden av ham med regnskapsbøkene foran sig, og chefen for baccalaureus — en gut tre, fire aar ældre end Myles, som het Blunt — stod foran sir Lee og gav sin rapport.

Gascoyne sa sit erende, og sir Lee hørte taus paa ham.

„Saa jeg faar ordre til at ta ind endda én?“ bet han Gascoyne av. „Som om jeg ikke hadde mas nok før — og denne ser ut som en riktig bjørn. Indbilder jarlen sig at jeg vil opdra guttene til hustjeneste ogsaa.“

„Sir,“ sa Gascoyne, „jarlen sier at han vil ha ham like ind i garden, og at han ikke skal gjøre tjeneste i huset.“

„Sier han det,“ skrek sir Lee forarget. „Bring du mit svar til din herre: Ikke for Mackworth — selv ikke for en bedre mand end ham — vil jeg gjøre forandringer i min styrelse. Jeg er sat til at styre en flok gutter, og jeg vil styre dem efter mit eget hode og ikke efter nogen andens ordre. Si ham at jeg ikke tar nogen ind som væbner i garden uten at han først har vist at han duer til det.“

Han sat en stund og stirret paa Myles og tygget paa barten sin, og ingen vovet at bryte tausheten. „Hvad heter du?“ sa han saa pludselig.

Og før Myles hadde faat tid til at svare, spurte han Blunt om han kunde skaffe en seng til Myles.

„Gillis Whitlocks seng er ledig,“ sa Blunt. „Han er paa sykestuen, og reiser sandsynligvis hjem naar han kommer derfra. Feberen har gjort ham —“

„Det er godt,“ avbrøt ridderen utaalmodig. „La ham faa den sengen, eller en anden du kan skaffe.“

Og du Jerome," sa han til skriveren, „kan føre ham i rullene, men om det blir som page, væbner eller baccalaureus skal jeg og ikke Mackworth bestemme. Nu kan dere gaa."

„Gamle Bruins saar var nok onde idag," sa Gascoyne, mens de to gutter gik over garden. Gascoyne hadde lovt Myles at vise ham rundt, og i de par timer som fulgte, blev de venner for livet. De var i vaabenhallen, kapellet, staldene, den store hal, det malte værelse, vakthuset, spisesalen og endog i vaskerummet og i kjøkkenet. Tilslidst gik de til vaabensmeden.

„Mylord har sendt mig en rustning av milanesisk arbeide som skal gjøres istand," sa smeden. „Kanske dere vil se den."

„Ja," sa Myles ivrig, „det vil jeg gjerne."

Smeden var en godmodig fyr og viste Myles med glæde rustningen. Det var en vakker hjelm av indlagt arbeide og kantet med guld. Myles turde næsten ikke røre ved den, men stirret paa den med saadan uskrømtet glæde at smeden blev fornøiet.

„Jeg har ogsaa et andet milanesisk arbeide her," sa han. „Har jeg nogensinde vist dig min dolk, master Gascoyne?"

„Nei," svarte væbneren.

Smeden aapnet en stor eketræs kiste og tok frem en vakker dolk. Haandtaket var av elfenben og sølv og skeden av spansk lær med ophøiet forgyldt arbeide. Vaabenet var saa storartet at selv Gascoyne uttalte sin beundring.

„Hvem eier det?“ sa han og prøvde spidsen mot neglen paa tommelfingeren sin.

„Det er det morsomme,“ sa smeden, „at det tilhører mig. Sir William Beauclerk bad mig bestille dolken gjennom master Gildersworthy fra London, og da den kom, var sir William død, og jeg beholdt vaabenet. Ingen her vil betale det det koster, saa jeg maa beholde dolken, endda jeg er en fattig mand.“

„Hvor høi er prisen?“ sa Gascoyne.

„Sytten shilling,“ sa smeden likegyldig.

„Aa,“ sukket Gascoyne, „saadan er det at være fattig. Man kan aldrig faa det man har lyst paa. Sytten shilling er næsten to tredjedeler av min aarlige indtægt.“

Da fik Myles en idé som bragte farve til hans kinder og glans i hans øine. „Master Gascoyne,“ sa han, „du har været en trofast ven mot mig siden jeg kom hit og har hjulpet mig paa alle maater. Jeg eier firti skilling, som jeg kan bruke til hvad jeg vil, og jeg ber dig at du vil ta dolken som en vennegave.“

Gascoyne stirret forbauset paa Myles. „Mener du det?“ sa han tilsidst.

„Javist mener jeg det,“ sa Myles. „Master Smith, gi ham dolken.“

Først lo smeden bare, for han trodde det var spøk, men snart skjønnte han at Myles var alvorlig nok, og da Myles hadde betalt de sytten shilling, bukket smeden dypt for ham og sa: „Det kalder jeg en kongelig gave. Ikke sandt, master Gascoyne?“

„Jo,“ sa Gascoyne, „det er den i sandhet.“

Og til Myles' store forbauselse slog Gascoyne pludselig armene om halsen paa ham og kysset ham og sa: „Kjære Myles, jeg sier som sandt er, at jeg likte dig fra den første stund jeg saa dig, men nu elsker jeg dig som en bror. Jeg vil ta imot dolken og være dig en trofast ven fra denne dag. Kanske kommer du til at trønge en ven, for det er ikke greit for en ung gut at komme hit — der vanker flere slag end klap.“

„Jeg takker dig,“ sa Myles, „og jeg vil helst av alt ha dig til ven.“

Saadan stiftet Myles sit første venskap — et venskap som skulde vare i lang tid — og de to gik tilbake til slottet med armene om hinandens skuldre.

KAPITEL VI.

Det tar ikke lang tid for en gut at vänne sig til nye steder og nye mennesker, og Myles følte sig snart som hjemme paa Devlen slot. Næste morgen, da han vasket sig i det store vandtraug som stod paa gaarden, lo og snakket han med de andre væbnere og pager som om han hadde kjendt dem hele sit liv og ikke bare én nat. Under andagten i kappellet moret han sig over de smaa gutters løier, og han skar navnet sit i ryggen paa bænken som de andre hadde gjort. Og efter frokost, da guttene styrtet ind i vaabensalen for at svare ved navneopropet, kom han stormende som dem.

Gutter merker snart om en ny gut har en sterk

vilje, og de bøier sig gjerne for den; derfor fik Myles snart indflydelse. Han var fort til at adlyde dem som hadde ret til at befale over ham, men han fandt sig aldrig i tyranni. Paa skolen i St. Marys kloster bar han uten at knurre de straffe gamle far Ambrose paala ham, men da far Ambrose engang var syk, og en ung lærer vilde gi Myles pryl, rev Myles sig løs med saadan voldsomhet at læreren blev slynget bort i en klynge med smaagutter, hvor han blev mottat med jubel. Myles fik kraftig juling for den historie, men da han hadde faat sine pryl, sa han alvorlig til prior Edward, at han vilde gjøre det samme om igjen ved given leilighet, om de saa slog ham fordærvet for det.

Det var dette ubøielige mod som fra først av skaffet ham baade venner og fiender paa Devlen, og det var det som bragte sir James Lee til at lægge merke til ham.

Efter navneopropet vinket Walter Blunt paa Myles og sa: „Mylord har selv talt til sir James Lee om dig, men sir James holder fast ved at han ikke vil ta dig op i garden før han har undersøkt hvad du duer til. Har du nogensinde fegtet?“

„Ja, hver dag siden jeg blev voksen for fire aar siden, undtagen søndage og helligdage.“

„Sir James ber dig gaa til fegtepladsen. Han vil selv ta sig av dig og se hvad du kan. Ta vaaben fra den rækken der, og bruk dem til du faar anden besked. Du ser at nr. 17 er malt over rækken — det blir dit nummer for denne gang.“

Saa forsynte Myles sig med vaaben som de an-

dre. Rustningen var klodset og tung. De bar den snarere for at vænne sig til vegten end for at beskytte legemet. Den bestod av et harnisk av jern, armlater og benskinner og en aapen hjelm. Et stort skjold trukket med lær og kantet med jern og et tungt bredt sverd med dump odd fuldendte utrustningen.

Øvelsene paa fegtepladsen var væbnernes viktigste arbeide. Der lærte de ikke alene alle hugg, stik og støt, men de blev trænet til utholdenhed, behændighet og kraft. Paa pladsen var stillet op stolper av ek, omtrent fem fot høie, og litt tykkere end armen paa en mand, og paa dem øvde guttene sig.

Mens Myles fegtet, stod sir James og saa paa. Gutten gjorde sit bedste, men det lot ikke til at sir James var fornøiet.

„Du fegter som en klodrian,“ sa han. „Det støtet parerte du daarlig. Støt om igjen og sæt dig hurtigere en garde.“

Myles gjentok støtet.

„Pest!“ ropte sir James. „Du er altfor sen. Gjør det utfaldet mot mig.“

Myles nølte. Sir James holdt en stok i haanden, men var ellers ubevæbnet.

„Støt, sier jeg!“ sa sir James. „Hvad venter du paa? Er du bange?“

„Nei,“ svarte Myles kjækt, „jeg er ikke bange. Jeg frygter hverken dig eller nogen anden mand.“ Og han støtte til med kraft. Sir James svarte med et slag som bragte Myles vrist og arm til at sitre,

og saa gav han ham et slag paa hjelmen som gjorde at det danset for øinene hans.

„Undskyld!“ sa sir James barskt. „Hadde jeg hat en stridskølle, hadde jeg slaat hjernen ind paa dig. Du kan ta slaget som straf for dit svar — og nu er vi kvit. Støt en gang til — hvis du ikke er bange.“

Myles hadde taarer i øinene, men han talte like kjækt som før: „Med glæde vil jeg støte en gang til,“ og denne gang var han saa rask at han tok mot slaget med sit skjold og verget hodet.

„Husk paa, at naar du anfalder leggen, maa du gardere dig hurtigere. Støt nu mot stolpen.“

Gascoyne og nogen andre gutter sat paa mar-ken lenger bort og saa paa. Ikke én av dem kunde huske at nogen hadde svart sir James som Myles — og kanskje Myles heller ikke hadde gjort det hvis han hadde levd lenger paa Devlen slot.

„Ved den hellige jomfru, du er en kjæk fyr,“ sa Gascoyne, mens de gik tilbake til vaabensalen. „Aldrig har jeg hørt nogen svare sir James saadan.“

„Og gamle Bruin var ikke misfornøiet, lot det til,“ sa en anden. „Det var et frygtelig slag han gav dig paa hodet, Falworth. Jeg vilde ikke hat det for meget godt.“

KAPITEL VII.

Det skal ikke mere til for at vække gutters beundring, og om aftenen snakket væbnerne ikke om andet. Selv Walter Blunt viste litt interesse.

„Hvad sa han til dig, Falworth?“ spurte han.

„Ikke noget,“ svarte Myles kort. „Han bare prøvde at lære mig at ta mot et understøt.“

„Det er underlig at han tar saa meget hensyn til dig at han selv fegter med dig. Enten maa du være ualmindelig flink eller ualmindelig daarlig til at fegte.“

„Flink er han,“ sa Gascoyne, „for anden gang kunde sir James ikke træffe ham — det saa jeg selv.“

Men Myles' uafhængighetsfølelse skaffet ham ogsaa uvenner. Som dere alt har hørt, hadde de ældre væbnere tvunget de yngre til at varte sig op, og det vilde ikke Myles finde sig i. Tilfældigvis varte det flere dager før nogen fordret tjeneste av ham, men da viste det sig, at den gutten som hadde vovet at svare sir John, ogsaa hadde mod til at negte slavetjeneste.

„Jeg sier dig, Francis,“ sa han til Gascoyne, „jeg vil aldrig være slave for dem. For en skam at gjøre saadant nedrig arbeide for andre end vor lovlige herre.“

„Jeg tænker ikke paa skam eller ikke skam,“ sa Gascoyne. „Jeg vet bare at andre som er likesaa gode, kanskje bedre end jeg, slaver for dem, og at jeg faar pryl hvis jeg ikke gjør det.“

„Jeg dømmer ikke dig,“ sa Myles. „Du har vænnet dig til slottets skik, men jeg vet at jeg slaver ikke. Selv om de var 30 istedenfor 13, fik de mig ikke til det.“

„Du er en tosk,“ sa Gascoyne tørt.

Det var især én ting som ærgret Myles. Vinte-

ren før hadde Blunt — som ikke likte at bade i det store bassenget ute paa gaarden — faat Dick Tømmermand til at lage et traug i et hjørne av sovesalen til bruk for ham og hans venner, og hver morgen maatte to av væbnerne bringe tre bøtter vand til dem. Hver gang Myles saa væbnerne gaa avsted med bøttene, blev han rasende.

„Heller dø end gjøre saadant simpelt arbeide,“ sa han.

Han visste ikke hvor snart han skulde sættes paa prøve.

En aften — en uke eller to efter at Myles var kommet til Devlen — fik Blunt ordre til at gjøre tjeneste ved jarlens livery. Livery var det sidste maaltid paa dagen, og blev med stor pragt servert husets herre paa sengen kl. 9 om aftenen. Rosignal var endnu ikke git, og væbnerne støiet og slos og for omkring i den store sovesal. Myles og Gascoyne forsvarte pladsen mellem sengene sine mot tre andre gutter, og Myles skulde netop kaste skindfelden sin i hodet paa en av dem, da Walter Blunt kom forbi paa vei til lorden. Han stanset et øieblik og sa:

„Jeg kommer kanskje ikke tilbake før sent. Du og Falworth kan hente vand imorgen, Gascoyne.“ Saa gik han. Myles stod og stirret efter ham med aapen mund. Gascoyne sprutet ut i latter da han fik se hans dumme uttryk, men næste øieblik la han haanden beroligende paa vennens skulder.

„Myles,“ sa han. „Du gjør ikke kvalm, gjør du vel?“

Myles svarte ikke. Han kastet fra sig frakken og satte sig ærgerlig paa sengekanten.

„Jeg sa, at jeg vilde dø før jeg hentet vand til dem,“ sa han.

„Men det var for rask sagt,“ sa Gascoyne.

Myles svarte ikke, men rystet paa hodet.

Men tilfældigheter bestemmer ofte vor skjæbne. Næste morgen vaaknet Myles av at en rystet ham kraftig.

„Kom!“ ropte Gascoyne, da Myles aapnet øinene. — „Kom, tiden gaar og vi er sent ute.“

Myles, som ikke var rigtig vaaken endnu, fik klærne paa sig i en fart og skyndte sig efter Gascoyne. Det var først da han saa Gascoyne fylde bøttene, at det gik op for ham at han gjorde det arbeide som han hadde erklæret at han heller vilde dø end utføre.

Solen holdt paa at staa op og farvet toppen av taarnet rød, nede ved jorden var det endnu graat og taaket. Bare en tilfældig lyd brøt morgenens stilhet: en hosten fra et av værelsene — en gryte som blev sat over ilden i kjøkkenet, eller en hane som gol.

„Du har forraadt mig,“ sa Myles strengt. „Jeg visste ikke hvad jeg gjorde, ellers var jeg aldrig kommet hit. — Men selv om jeg er kommet, saa bærer jeg ikke vand for dem.“

„Gjør som du vil,“ sa Gascoyne skarpt. „Jeg kan bære alle tre bøttene. Jeg kan ta dem i to vendinger, jeg er heldigvis ikke saa stolt at jeg tar pryl for saa litet.“ I det samme tok han to bøtter og gik mot sovesalen.

Myles grep den tredje og skyndte sig efter. Saadan gik det til at han kom til at slave allikevel.

„Hvorfor somlet dere saa?“ sa en baccalaureus ærgerlig, da de to gutter tømte bøttene sine i karret.

Myles blev rasende. „Vi tok ikke længer tid end vi behøvde,“ svarte han. „Har vi vinger saa vi kan flyve efter din ordre?“

Han talte saa høit at alle i værelset hørte ham — de yngre væbnere stirret forfærdet paa ham, og Blunt reiste sig pludselig.

„Hvad?“ skrek han. „Svarer du? Jeg har mest lyst til at knuse hode dit med denne træskoer for din uforskammethet.“

Han stirret paa Myles og Myles stirret igjen. Det hadde sikkert kommet til strid, hvis ikke Gascoyne og Wilkes hadde dradd Myles med sig før han fik tid til at svare.

„En uopdragen lømmel,“ muulet Blunt.

„Myles, Myles,“ sa Gascoyne, næsten fortvilet. „Hvorfor vil du bringe dig selv i ulykke? Ser du ikke at du har gjort alle baccalaureus til dine uvenner, like fra Walter Blunt til Robin Ramsey.“

„Det er knusende likegyldig,“ sa Myles rasende. „Hørte dere ikke at han gjorde mig bebreidelser saa alle hørte det. Den fyren Blunt kaldte mig en uopdragen lømmel.“

„Og det er du,“ lo Gascoyne.

KAPITEL VIII.

Myles var i daarlig humør efter slagsmaalet, og han blev ikke blidere paa veien til kapellet. Da hvisket nemlig Gascoyne til ham: „Hvorfor skal du gjøre saadant braak? Kan du ikke finde dig i at slave som vi andre?“

„Du snakker ikke som en sand ven,“ sa Myles grættet og trak sin arm ut av vennens.

„Hvis jeg ikke var din ven, vilde jeg la dig klare dig selv,“ sa Gascoyne.

De kom netop ind i kapellet og mere blev ikke sagt.

Myles opdaget snart at Blunt var vond. Om eftermiddagen maatte han spørge ham om noget, og da saa Blunt først koldt paa ham, saa gav han et kort svar, og vendte saa ryggen til og gav sig til at snakke med nogen andre. Myles blev rød av vrede over hans uhøflighet, og saa sig omkring om nogen hadde lagt merke til det. Heldigvis var alle saa optat med sine vaaben at ingen la merke til ham.

„En dag vil jeg vise Blunt at jeg er likesaa god som han,“ mumlet Myles. „Lumpent at gjøre mig til skamme.“

Det var en ualmindelig varm dag, og væbnerne hadde faat lov til at gaa til elven og bade efter fegtningen, men da Myles satte fra sig sine vaaben, kom en liten page og bad ham gaa op til sir James.

„Hvor uheldig jeg altid er,“ sa Myles. „Hvorfor kunde han ikke ha ventet en time eller to, saa kunde jeg faat bade.“

„Vær ikke bedrøvet over det Myles,“ sa Gascoyne. „Wilkes og jeg skal vente paa dig i sovesalen — ikke sandt, Edmund? Skynd dig bare til sir James.“

Sir James sat og læste da Myles kom ind til ham.

Han la straks papiret fra sig og sa: „Jeg har prøvd dig grundig disse fire dagene, og jeg har fundet dig værdig til at bli optat i garden.“

„Jeg takker,“ sa Myles.

Ridderen nikket, men gav ikke noget tegn til at Myles kunde trække sig tilbake.

„Tænker du snart at skrive hjem?“ sa sir James pludselig.

„Hvad?“ sa Myles og stirret forbauset paa ham.

„For naar du skriver, saa bring din far min hjertelige hilsen.“ Saa fortsatte han efter en kort pause. „Jeg kjendte ham godt i gamle dager og vi var trofaste venner, og for hans skyld vil jeg hjelpe dig — saa langt jeg kan.“

„Sir,“ sa Myles, men sir James hævet haanden og stoppet hans taksigelse.

„Men gut,“ sa han, „det jeg sendte bud efter dig for var viktigere end dette. Vet du at din far er dømt fredløs?“

„Nei,“ ropte Myles og blev rød, „den som sier dette lyver.“

„Du misforstaar mig,“ sa sir James beroligende. „Det er ikke altid en skam at dømmes fredløs.“

Hvis det hadde været en skam, hadde jeg ikke fortalt dig om det og ikke bedt dig bringe din far min hilsen. Men gut, din far lever altid i stor fare — større end du aner. Hvis nogen opdager hvor han har skjult sig, kan man ødelægge ham fuldstændig. Jeg tænkte mig at du ikke visste det, og derfor har jeg sendt bud efter dig for at be dig ikke nævne din far til nogen av dine nye venner."

„Men hvorfor blev far dømt?“ spurte Myles med skjælvende stemme.

„Det kan jeg ikke fortælle dig nu,“ sa den gamle ridder, „bare det kan du faa vite — at jeg har faat ordre til at si dig, at din far har en fiende som er endnu mægtigere end jarlen, og at den fienden er skyld i alle hans ulykker — hans blindhet og alt det andet. Hvis din fars fiende opdager hans skjulested, vil han straks dræpe ham.“

„Sir,“ ropte Myles og slog i bordet. „Si mig navnet paa min fars fiende, saa jeg kan faa dræpt ham.“

Sir James smilte. „Du snakker som en gut,“ sa han. „Vent til du er voksen. Kanske du da angrer dit løfte, for din fars fiende er kongens gode ven og en mægtig lord.“

„Men,“ sa Myles efter en stunds forløp, „vil ikke mylord hjelpe mig for fars skyld? Far var engang mylords bedste ven.“

Sir James rystet paa hodet. „Nei, hverken du eller din far maa vente at jarlen viser sit venskab aapenlyst. Hvis det blev kjendt at han hjalp Falworth, vilde det føre til hans egen undergang. Nei min gut, du maa ikke engang vente at faa gjøre

tjeneste i huset som de andre væbnere, du maa leve dit eget liv her og kjæmpe din kamp alene."

Myles' øine lynte. „Det er skam av mylord. Han er en kryster, og aldrig ber jeg ham om hjælp, naar han er saa troløs at han vender ryggen til en ven i ulykke."

„Du er en taapelig gut," sa sir James og smilte bittert, „og du kjender ikke verden. Hvis du vil finde en mand som med fare for sig selv hjælper en ven, saa faar du lete andre steder end paa jorden. Var ikke jeg engang Mackworths ven likesaa vel som din far, og her sitter jeg som lærer for gutter, og det vilde ikke koste ham noget at vise mig ære."

Efter en kort pause sa sir James at jarlen ikke var værre end andre mennesker, at folk som han hadde mange fiender, saa de maatte være forsigtige. Myles svarte ikke, men hans tanker var bitre, og det var de i mange dager efter.

Kanske sir James kunde læse hans tanker i hans aapne ansigt, for han sat en stund og saa paa ham, saa sa han venligere end han pleide: „Du kommer til at faa mangt et støt før du kommer lykkelig gjennem livet. Men søk ikke strid før din tid kommer."

Saa paala han Myles — baade for hans fars skyld og for hans egen — ikke at komme opi nogen av de trætter som var saa almindelige blandt væbnere.

Efter denne advarsel blev Myles sendt bort, og fem minutter efter kjæmpet han sin første store kamp.

Foruten Gascoyne og Wilkes fandt han en seks

otte ældre væbnere paa sovesalen, og blandt dem var Blunt.

„Hvorfor blev du saa længe, Myles?“ sa Gascoyne. „Jeg trodde du aldrig skulde komme.“

„Hvor skal du hen, Falworth?“ ropte Blunt fra den andre enden av værelset.

Myles var ikke oplagt hverken til at bade eller til andet, men han svarte kort: „Jeg skal til elven og bade.“

„Nei,“ sa Blunt, „du forlater ikke slottet idag. Har du glemt hvordan du svarte mig imorges? Gaa til vaabensalen og puds min brystplate til straf.“

Fra Myles stod op om morgenen, var alt gaat ham imot. Han hadde været rasende over at bære vand, saa hadde han trøttet med Blunt, var nær bliit uvenner med Gascoyne, og saa kom det værste, — underretningen om at hans far var fredløs, og at jarlen ikke vilde gjøre noget for at hjelpe ham. Blunts ord gav det sidste støt. Først var Myles saa sint at han ikke kunde svare, men bare stod og stirret paa Blunt, som fortsatte sit toilette uten at ane den andens følelser.

Gascoyne og Wilkes tok Myles' straf som en selvfølgelig ting og vilde gaa da Myles stanset dem.

„Stop, Francis!“ ropte han. „Indbilder du dig at jeg vil bli igjen for at gjøre den slyngels skidne arbeide? Nei, jeg gaar med dig.“

Et øiebliks forfærdede taushet fulgte paa hans ord — saa skrek Blunt: „Er du gal?“

„Nei,“ svarte Myles med samme hæse røst, „jeg

er ikke gal. Jeg sier dig at selv en bedre mand end du ikke skal hindre mig i at gaa."

"Jeg skal slaa sønder hodet dit for den snakken," sa Blunt aldeles rasende, og bøide sig ned og tok op en tung træsko fra gulvet.

Det var et farlig vaaben, og Gascoyne skyndte sig at lægge sig imellem.

"Gjør ham ingen skade, Blunt," sa han. "Husk, at han netop er kommet hit og ikke kjender vore skikker."

"Gaa tilside, Gascoyne," sa Blunt og puffet ham væk. "Jeg vil lære ham skikkene her, saa han ikke glemmer dem saa snart."

Like ved Myles laa en træsko, maken til den Blunt holdt i haanden. Myles grep den og stillet sig med ryggen mot væggen. Han var hvit i ansigtet og hjertet hans banket, men han ventet kjækt paa det som skulde komme. Der var et haardt, stygt uttryk i øinene hans, som et øieblik holdt den anden tilbake. Blunt betænkte sig. "Tom! Wat! Ned!" ropte han til de andre baccalaureus, "kom og hjælp mig med denne slyngelen."

"Den første som kommer nær mig, slaar jeg hjernen ind paa," skrek Myles.

Da listet Gascoyne sig ut av værelset.

Den kamp som fulgte, var haard og kort. Da Blunt nærmet sig, slog Myles, men han var for op-hidset til at træffe. Blunt avbøtte slaget med sin træsko, og saa tok han Myles om livet og klemte armene hans ind mot kroppen.

Myles slap træsken og rev armen sin løs og slog Blunt midt i ansigtet, og med nok et slag drev

han Blunt tilbake. Næste øieblik var tre andre baccalaureus over ham — de kjæmpet en stund og svinget frem og tilbake, og saa faldt de alle i en klump paa gulvet.

Myles kjæmpet som en vildkat, sparket og klorte. Han fik tak i kraven paa en av motstanderne og rev jakken hans op til beltet, og han sparket en anden i maven, saa han fór langt bort paa gulvet.

De gutter som ikke tok del i kampen, stod i en ring omkring og saa paa, men saa stor var deres respekt for baccalaureuserne at de ikke vovet at hjelpe Myles, men lot ham kjæmpe sin kamp alene.

Men fire mot én er for meget, og skjønt Myles kjæmpet tappert, blev hans motstand svakere og svakere.

Blunt hadde tat op træsken igjen og stod nu over de kjæmpende. Han var hvit av raseri og blodet strømmet fra læben hans.

„Hold ham et øieblik,“ sa han, „saa skal jeg nok faa ham rolig.“

Men det var ingen let sak at holde Myles, han strittet imot i det længste, men pludselig saa Blunt sit snit og gav Myles et kraftig slag i hodet. Myles prøvde at ta mot slaget med armen sin, men det lyktes ikke, og han skrek av smerte.

„Helgener,“ ropte Edmund Wilkes, „de dræper ham.“

Blunt slog to ganger til, begge ganger paa kroppen, og tilsidst laa gutten der med ansigtet mot jorden, og Blunt løftet træsken til et sidste kraftig slag som skulde gjøre ende paa striden.

KAPITEL IX.

„Hvad nu, mine herrer,“ sa en streng stemme — og der stod sir James. Straks holdt striden op, og de kjæpende kravlet sig op.

De ældre stod tause foran chefen, men Myles var døv og blind og gal av raseri. — Han visste ikke hvor han stod, eller hvad han sa. Hvit som døden stod han der og stirret og pustet tungt. Saa skrek han hæst:

„Hvem slog mig? Hvem slog mig efterat jeg var faldt? Jeg vil ha dens blod som slog mig!“ Han fik øie paa Blunt. „Det var ham som slog mig!“ skrek han. „Din usle forræder! din kujon!“ og saa fór han paa ham.

„Stans,“ ropte sir James Lee og grep armen hans.

Myles var for rasende til at lægge merke til hvem som holdt ham. „Jeg vil ikke stanse,“ skrek han og slog efter ridderen. „La mig gaa! Jeg vil ha hans liv som slog mig da jeg laa der.“

I næste øieblik stod Myles klemt op mot væggen, og da han blev saa rolig at han kunde opfatte noget, saa han den enøiede ridder foran sig.

„Vet du hvem jeg er?“ sa en streng stemme.

Straks gav Myles sig, og armene hans faldt slapt ned. „Ja,“ sa han med skjælvende stemme. „Jeg kjender dig.“ Han svelget og svelget en stund, og saa brast han i graat.

Sir James tok begge gutter med til sit kontor. Han gik mellem dem, og de andre guttene fulgte

forfærdet efter. Da de kom ind paa kontoret, lukket sir James døren, og de andre væbnere blev staaende utenfor og hviske om det som var hændt.

Efter at sir James hadde sat sig, saa han en stund alvorlig paa dem. „Nu Walter Blunt,“ sa han til sidst. „Hvad er hændt?“

Blunt tørket blodet av læben sin. „Den fyren, Myles Falworth, har egget til ulydighet og oprør helt siden han kom hit, og derfor har jeg straffet ham.“

„Der lyver du!“ utbrøt Myles. „Aldrig i hele mit liv har jeg været oprørsk.“

„Ti stille, sir,“ sa sir James strengt. „Jeg vil snart høre hvad du har at si.“

„Nei,“ sa Myles med skjælvende læber. „Jeg vil ikke tie. Jeg er venneløs her, og dere staar alle mot mig, men jeg vil ikke tie og finde mig i at nogen lyver paa mig.“

Blunt stod rædselslagen over Myles' frækhet. Aldrig hadde han hørt nogen snakke saadan til sir James. Han vovet ikke at se op, og sir James sat og saa strengt paa Myles.

Tilslidst sa han med haard stemme: „Du kjenner ikke regler og love her, men det er paa tide du lærer dem. Vit derfor, at hvis du aapner munden for at svare ett ord før jeg spør dig, saa sender jeg dig til taarnets fængsel; der kan du kjøle din iver i otte dages vand og brød.“

Der var noget i den gamle ridders tone som beroliget Myles. En stund var der stille, saa sa sir James: „Nu, Blunt, fortæl mig alt, uten at besmykke dig selv.“

Denne gang fortalte Blunt sandheten. Saa fortalte Myles historien paa sin maate, og sir James lyttet opmerksomt.

„Jeg gav selv guttene lov til at bade, hvorfor forbød du saa Myles det?“

„Jeg gjorde det for at straffe ham for hans oprør,“ sa Blunt. „Jeg trodde vi baccalaureus skulde ha opsigt med de yngre væbnere.“

„Det skal I — men bare til en viss grad. Spørg mig før dere forandrer mine ordrer eller tar min tilladelse tilbake. Forstaar du?“

„Ja,“ svarte Blunt ærgerlig.

„Husk det — og nu kan du gaa,“ sa ridderen, „og la mig ikke høre mere om at slaa ut hjernen med træsko. Naar dere slaas, saa dræp ikke. Det er anden gang noget saadant hænder, og hvis jeg hører det oftere —“. Han stanset og saa strengt paa Blunt. „Tryk nu hinandens hænder og vær venner.“

Blunt gjorde en bevægelse for at lyde, men Myles stak haanden sin bak ryggen.

„Nei, jeg tar ikke den i haanden som slog mig da jeg laa næsegrus.“

„Som du vil,“ sa ridderen. „Nu kan du gaa, Blunt. Du, Falworth, kan bli. Jeg vil snakke mere med dig.“

„Si mig,“ sa han, da Blunt var gaat, „hvorfor vil du ikke tjene disse baccalaureus som de andre væbnere gjør?“

„Fordi det byr mig imot — og de skal ikke faa mig til det. Hvis du befaler mig det, vil jeg gjøre det, men ikke paa deres kommando.“

„Nei,“ sa ridderen. „Jeg vil ikke befale dig at tjene dem. Du kan gjøre det, eller la være, som du selv finder for godt. Men hvordan kan du haabe at greie dig mot et dusin gutter, som alle er ældre og mægtigere end du?“

„Jeg vet ikke,“ sa Myles, „men var de hundrede istedenfor tretten, de skulde ikke faa tvunget mig allikevel.“

„Du er en nar!“ sa den gamle ridder med et smil, „for dette er ikke mod men galskap. Naar man vil forandre noget, styrter man sig ikke paa hodet mot det — da faar man bare haarde støt. Hvordan tror du det var gaat vor elskede kong Henrik hvis han hadde opført sig saadan da han var jarl av Derby? Jeg sier dig, han vilde faat skallen slaat ind paa sig — som du holdt paa at faa det idag. Hvis jeg var dig og hadde en saadan kamp for mig, vilde jeg først skaffe mig venner, og saa —“ Han stanset, men Myles forstod.

„Sir,“ sa han, „jeg takker dig for dit venskap og ber om forladelse for min opførsel.“

„Jeg tilgir dig,“ sa ridderen, „men husk paa, at hvis du svarer mig saadan én gang til, sender jeg dig i fængsel en uke. Nu kan du gaa.“

Alle guttene var gaat da Myles kom tilbake, undtagen den trofaste Gascoyne, som opgav sit bad for at bli hos sin ven — og kanskje det rørte Myles mere end mangt et større bevis paa hans venskap hadde gjort.

„Det var snildt av dig, Francis,“ sa han og la

haanden sin kjærlig paa den andens skulder. „Jeg skjønner ikke hvorfor du holder av mig.“

„For en ting,“ sa hans ven, „fordi du er den bedste fægter og den kjækkeste blandt alle os væbnere.“

Myles lo, men Gascoynes ord gjorde ham godt.

„Jeg vil ikke slaas mere paa en stund,“ sa han, og saa fortalte han sin ven det sir James hadde sagt om at vælge en beleilig tid.

Gascoyne fløitet. „Fordømme mig om jeg ikke tror at gamle Bruins er paa dit parti i denne strid,“ sa han. „Da gaar jeg ogsaa med dig, og mange andre vil slutte sig til.“

„Da venter jeg trygt til vi er sterke nok til at ta kampen op,“ sa Myles.

KAPITEL X.

Bak den nordre stald — et gammelt skrammel av en bygning, ganske sort av ælde — laa den ældste del av slottet. Der holdt staldfolk og tjenere, svin og fjærkræ til. Paa den ene side var et høit taarn, næsten dækket av eføi. Hundreder av duer kredset omkring det og hadde sine reder der. Taarnets vinduer kunde skimtes gjennom eføien og rundt toppen av taarnet gik et galleri.

Myles hadde ofte undret paa det taarnet, og en dag da han og Gascoyne sat sammen, pekte han paa taarnet og spurte hvad det var.

„De kalder det Brutustaarnet, for de sier at

svarte Gascoyne. „Jeg tror ikke det er sandt, men det er sikkert at det er ældgammelt, og gamle Bobin fortæller at der er vindeltrapper og lønganger og en labyrint hvor man kan gaa vild saa man aldrig finder ut igjen.“

„Det er en underlig historie,“ sa Myles. „Hvem bor der?“

„Ingen bor der,“ sa Gascoyne. „Bare den idiotiske gaasegjæteren og hans kone og nogen liv-egne holder til i kjelderens. Ingen har bodd i taarnet siden mylord Roberts tid. Der fortælles at mylords bror — eller hans stedbror — blev myrdet der, og nogen paastaar at jarlen selv myrdet ham. Siden har taarnet været stængt.“

Myles sat en stund og saa paa taarnet. „Det er rart utvendig,“ sa han tilsidst, „og det er sandsynligvis endnu rarere der inde. Har du været der, Francis?“

„Nei,“ sa Gascoyne. „Fortalte jeg dig ikke at det har været stængt siden mylord Roberts tid?“

„Hvis jeg hadde levd her saa længe som du, skal jeg vedde paa at jeg hadde været derinde for længe siden.“

„At jeg aldrig har tænkt paa det!“ sa Gascoyne, og saa paa taarnet med stor interesse. Tanken om at komme der ind tiltalte ham høilig. „Hvordan vil du gjøre det?“ sa han pludselig.

„Ser du ikke det hullet i eføien?“ sa Myles. „Der er sikkert et vindu, og jeg tviler ikke paa at vi kan naa det fra takskjegget paa stalden. Fra taket paa hønsehuset kan vi komme op paa taket Brutus bygde det da han kom hit til England.“

paa den nordre stald, og saa krype langs det til vi naar taarnet."

Gascoyne saa forskende paa Brutustaarnet. „Vil du forsøke?"

„Ja," svarte Myles.

„Jeg er med," sa Gascoyne. „Gaa foran du, saa gaa jeg efter."

Som Myles hadde sagt, var det ikke vanskelig at komme over takene; men da de naadde frem, opdaget de at vinduet stod meget høiere end de hadde tænkt — tre, fire meter over dem — og fra taket paa stalden kunde de ikke naa taarnet.

Myles saa op og ned. Over sig saa han eføien, hvis grener var saa tykke som en kvindearm, og under sig den stenlagte gaardsplads.

„Jeg kan sikkert klyve op," sa han.

„Hvis du prøver det, brækker du nakken," sa Gascoyne.

„Nei," sa Myles, „jeg klarer det nok, men selv om jeg skulde brække nakken, saa vil jeg ihvertfald forsøke."

„Du er den letsindigste fyr som nogengang blev født," sa Gascoyne, „men jeg følger dig. Er dit liv ikke mere værd, saa er mit heller ikke."

Det var en farlig tur, men lykken, som er alle daarers formynder, stod dem bi, og de naadde frem til vinduet. Der var skodder indenfor, men de trykket og trykket til spikerne gav efter, og saa krøp de ind. De kom ind i et stort trekantet rum, hvorfra en stentrap førte til rummet nedenfor.

Ved enden av trappen fandt de en tung ekedør som stod paa klem. Myles puffet den op — det

knaket i de rustne hængsler og samtidig hørte de svake skrik og lyden av skridt.

„Det er aandene!“ hvisket Gascoyne skjælvende, og et øieblik var Myles kold av skræk — men saa lo han.

„Nei,“ sa han, „det er rotter. Se paa dem Francis! Saa store som mor Joans katunge. Gi mig en sten.“ Han kastet stenen efter rottene, og saa hørte de støien av hundreder av skridt og saa dyp stilhet.

Guttene stod og saa sig om, og det var et underlig syn de hadde. Rummet var rundt og omtrent tyve fot i diameter og var fuldt av gammelt skrap — simple bord og stoler og gamle skap, filler og biter av rustninger, brukne spyd og stridsøkser, gryter og pander og alslags kjøkkentøi.

En solstripe faldt ind i rummet og lyste op blandt alt skramlet.

„Har du set maken, Myles?“ sa Gascoyne. „Se paa den laasbuen — den er saa gammel at selve Brutus kan ha brukt den.“

„Se paa den salen?“ sa Myles. „Rottene har nok hat rede i den.“

Støvet fór op mens de rotet om, og bragte dem til at hoste, og av og til fór en stor graa rotte frem mellem benene deres og forsvandt i et hul i væggen.

„Kom,“ sa Myles tilsidst. „Hvis vi blir længer her, faar vi ikke tid til at undersøke resten av taarnet. Solen holder alt paa at gaa ned.“

De fandt en trap i den andre enden av rummet, og gik opover den til de kom til en eketræs dør.

De satte skulderen mot døren for at skyve den op — en gang — to ganger — tredje gang gav døren efter, og guttene fór paa hodet ind i rummet. En frygtelig støi hørtes og masser av duer fór op og fløi bort.

Guttene reiste sig op og saa sig omkring. De var i en løvhytte — det var det øverste rum i taarnet. Taket var faldt ned, eføien hadde slynget sig over og hadde dannet et nyt tak, og under det hadde duene bygd rede.

„Dette er det rareste jeg har set,“ sa Gascoyne.

„Ja, jeg har aldrig set noget saa underlig,“ sa Myles. „Der er ogsaa et rum, la os undersøke det.“

De gik gjennem en hvælving og kom ind i et vakkert litet kapel omtrent 14 fot langt og 12 eller 15 fot bredt. Fra vinduet kunde de se ned paa slottets folk. De kunde se gartneren arbeide i haven, staldguttene som striglet hestene, et selskap unge damer som slog fjærball i jarlens private have, og en gruppe unge adelsmænd som spaserte frem og tilbake foran jarlens hus. De kunde se tjenerne som skyndte sig frem og tilbake, og en liten kjøkkenpike som stod i døren og klødde sig i hodet.

Det var som at være paa komedie, og ingen av de optrædende visste at de blev iagttat. Vinden blaaste og kjølte guttenes varme kinder efter den anstrengende tur.

„Vi vil kalde dette ørneredet,“ sa Gascoyne, og det navnet fik det.

Næste dag lot Myles vaabensmeden lage nogen store spiker, og Gascoyne og han slog dem i væggen, og saadan laget de en stige op til vinduet.

KAPITEL XI.

De to venner talte ikke om ørneredet til nogen. De krøb ofte op i taarnet og rotet omkring blandt alt skrapet i det første rum, eller de gik op trappen til ørneredet og sat og snakket fortrolig sammen, mens de saa paa livet under sig.

Begge havde nytte av disse timer. Myles havde lært meget i klosteskolen, og han fortalte Gascoyne baade det som prior Edward hadde lært ham, og det han selv hadde læst. Og Gascoyne fortalte om sit liv i jarlens hus, og om alle de unge damer han hadde truffet i sin pagetid, og Myles, som aldrig hadde kjendt andre damer end sin mor, blev aldrig træt av at høre.

„At du tør snakke til en ung dame, Francis," sa Myles. „Det har jeg aldrig gjort, og faar heller aldrig mod til. Jeg vil heller møte tre sterke mænd end en ung dame."

Gascoyne brast i latter. „De er ikke farlige," sa han. „De svarer rigtig hyggelig og venlig naar man snakker til dem."

„Jeg vilde ikke snakke til en av dem for meget godt," sa Myles.

Det var mens de sat sammen i det gamle taarnet at Myles fortalte Gascoyne om sin far og om den fare familien svævede i. En dag sa nemlig Gascoyne: „Jeg synes det er underlig at mylord aldrig lar dig gjøre tjeneste i huset. Nu har du jo alt været her over en maaned. Kan du skjønne hvorav det kommer?"

Myles var bitter efter sin samtale med sir James Lee. Han hadde aldrig visst at hans far var fredløs. Han hadde ikke tænkt over grunden til den forandring som var indtraadt i deres liv, men sir James' ord hadde vækket ham, og i de tre-fire uker som var gaat siden deres samtale, hadde han tænkt og tænkt, og han følte det som om der var kastet stænk paa hans fars navn. Han visste at anklagen var uretfærdig, men han følte den som en skam. Han var ærgerlig over jarlens likegyldighet og bitter over at ingen tok notis av ham.

Han svarte derfor i en skarp tone: „Mylord vilde heller ha en av gjæterne til at varte sig op end mig.“

„Hvorfor det?“ spurte Gascoyne forbauset.

„Enten er mylord en kujon som er bange for at vise sig som min ven, eller ogsaa er han en usling som ikke vil kjendes ved sin egen familie.“

Gascoyne saa forbauset paa ham. „Bange for at vise sig som din ven!“ sa han. „Hvem er du, siden mylord skulde være bange for dig?“

Myles taug et øieblik. Hans forstand sa ham at han burde tie, men hans hjerte længtes efter vennens deltagelse. „Jeg vil fortælle dig alt,“ sa han. Og saa kom hele historien. „Er ikke jarlen en usling, naar han lar mig greie mig selv paa et fremmet sted og blandt fremmede mennesker og ikke vover at række mig en hjælpende haand?“ Han saa paa Gascoyne, og Gascoyne skjønte han ventet medhold.

„Jeg tror ikke at jarlen er en usling,“ sa Gascoyne tilsidst. „Han har mange fiender, og jeg vet

at han ofte har svævd i fare fordi han er blit beskyldt for at være i ledtog med kongens fiender. Han var fætter til jarlen av Kent, og jeg vet at det var saavidt han reddet sig dengang. Han kan ha flere grunde end du aner til ikke at ha noget med din far at gjøre.“

„Jeg trodde ikke at du vilde ta parti for ham og mot mig i denne strid,“ sa Myles bittert. „Jeg tilgir ikke jarlen saa længe jeg lever, og jeg trodde du vilde slutte dig til mig.“

„Det gjør jeg ogsaa,“ sa Gascoyne ivrig, „og jeg elsker dig høiere end noget andet menneske, men jeg tænkte at det vilde være lettere for dig hvis du visste at jarlen ikke var din uven. Og efter alt hvad jeg har hørt, maa jeg anta at jarlen og sir James vil hjelpe dig og staa dig bi i al stilhet.“

„Men hvorfor staa han da ikke frem som en mand og viser sig som min fars og min ven, selv om han utsætter sig for fare ved det?“ sa Myles.

Gascoyne svarte ikke, men laa længe og tænkte. „Vet du hvem din fars fiende er?“ sa han pludselig.

„Nei, det vet jeg ikke,“ sa Myles. „Far talte aldrig om det, og sir James vilde ikke si mig hans navn. Men det vet jeg,“ sa han rasende, „at hvis jeg ikke en gang finder ham og faar dræpt ham —.“ Han stoppet pludselig, og Gascoyne saa at øinene hans stod fulde av taarer, og lot som om han var optat med at kaste sten efter fuglene. „Du vil ikke fortælle noget menneske det jeg nu har sagt,“ sa Myles.

„Nei,“ sa Gascoyne. „Tror du jeg kunde være saa sjofel?“

„Nei,“ sa Myles hastig.

Denne samtale bandt dem endnu fastere til hinanden, og Myles følte sig lettet efter at ha betrodd sig til en ven.

Men det gamle taarn blev nyttig til mere. Det var der at Myles fik dannet et parti som skulde kjæmpe mot baccalaureusernes tyranni.

Myles Falworth var ikke av dem som glemte det han engang hadde bestemt sig for. Hans viktigste tanke siden samtalen med sir James hadde været at samle de yngre væbnere til motstand mot baccalaureuserne, og en dag foreslog han Gascoyne at danne et hemmelig samfund som skulde kaldes „Ridderne av Den hvite Rose“ og skulde ha møter i taarnet. Deres oppgave skulde være at kjæmpe mot uretten, „likesom Arthur ved det runde bord og hans riddere gjorde“.

„Men hvad skal vi rette paa her?“ spurte Gascoyne efter at ha hørt alle Myles' planer.

„Først og fremst skal vi sette de skammelige baccalaureuser paa sin rette plass, saa de ikke blir vore herrer men vore like,“ sa Myles og knyttet hændene.

Gascoyne rystet paa hodet. Han hatet strid og elsket fred og ro: „Hvorfor skulde de ha al denne spektakel? De hadde det jo godt som det var. Hvorfor behøvde Myles gjøre ophævelser — han fik gjøre som de andre og føie sig efter stedets skik? Saa raadet Gascoyne Myles til at se tiden an — det blev nok bedre siden.

Men Myles var bestemt. Han vilde ikke længer finde sig i saadant tyranni.

„Husk at vi ikke opnaar noget uten haarde kampe,“ sa Gascoyne. „Vil du ta op en saadan strid? Jeg for mit vedkommende holder paa fred.“

„Jeg ber ikke andre gjøre det jeg ikke selv vover,“ sa Myles.

Gascoyne trak paa skuldrene. „La gaa da,“ sa han. „Hvis du endelig vil slaas, saa gjør det. Jeg vil staa hos mens du faar prylen.“

Der var noget i Gascoynes tone som ærgret Myles. „Skjønner du ikke at for mig er det alvor,“ ropte han ærgerlig. „Hvorfor snakker du som Gale Noll, mylords hofnar? Hvis du ikke vil hjælpe mig, saa si det rent ut, saa kan jeg søke hjelp hos andre.“

Saa gav Gascoyne sig, som han altid gjorde naar hans ven blev ærgerlig. Og da han først var vundet for planen, tok han ivrig del i overlægingene. De snakket med tre gutter til, og en av dem var den høie, tynde væbner Edmund Wilkes, som er nævnt før. De blev straks begeistrede for planen — kanskje de hadde hat mindre lyst hvis de hadde ant hvor snart kampen skulde begynde.

Myles og Gascoyne viste dem en dag om i taarnet. De fik se den indre trappeopgang, vindeltrappen, de underlige skap, fordypninger i væggene, schakten som førte ned til den hemmelige brønd, hvorfra der blev hentet vand under slottets beleiring. For hvert nyt under som blev vist frem, steg iveren hos guttene. De rotet om i alt skrammelet i det første rummet, saadan som Myles og

Gascoyne hadde gjort, og da de var kjed av det, gik de op trappen til kapellet og sat der og kjølte sig.

Der oppe avtalte de alt, og stiftet sin orden. De snakket om hvilke gutter de skulde ta op og blev tilsidst enige om femten kjække karer.

Gascoyne var blitt ivrig, og han hadde stor del i at det hele kom istand.

„Kanske findes der endnu dverger og kjæmper og drager og trollmænd og onde riddere,“ sa han, mens de fem gutter hvilte i kapellet. „Hvem vet, kanskje vi riddere av Den hvite Rose kan dra ut i verden og kjæmpe mot dem og frelse vakre damer og bli besunget som Arthur og hans syv riddere er blitt.“

Kanske Myles, som laa og lyttet til de andres samtale, var den eneste som mente det alvorlig, men selv for ham spilte fornøielsen en stor rolle.

Saadan blev den hellige orden av Den hvite Rose dannet av tyve gutter. De laget et hemmelig tegnsprog, som de skulde bruke naar de var sammen med andre. Og saa valgte de Myles til øverstbefalende og holdt under store høitideligheter hemmelige møter i det gamle taarn.

Naturligvis hørte snart alle væbnerne om den hemmelige orden, og de som stod utenfor, misundte de tyve lykkelige som fik være med.

KAPITEL XII.

En dag en ukes tid senere sat Myles og Gascoyne og Wilkes paa en bænk og snakket sammen

da en liten page — en gut paa tolv, tretten aar, som het Robin Ingoldsby — kom forbi. Han hadde graatt, saa ansigtet hans var rødt og hovent.

Myles saa op. „Kom hit Robin,“ ropte han. „Hvad staar paa?“

Den lille fyren kom langsomt bort til de tre. „Mowbray har slaat mig med en rem,“ sa han, idet han tørket øinene sine med trøieærmet.

„Slaa dig?“ sa Myles og saa sint ut. „Hvorfor slog han dig?“

„Fordi jeg somlet med at hente øl til ham og Wyatt,“ svarte Robin. Men saa glemte han sin sorg og sa ivrig: „Naar vil du gi mig den kniven du lovte mig, Falworth — den du brak forleden?“

„Jeg vet ikke,“ svarte Myles, ærgerlig over at gutten ikke tok sig mere nær av den skam som var overgaaet ham. „Du burde tænke mere paa de prylenes du fik end paa en kniv. Gaa nu til dit arbejde.“

Robin blev staaende litt og se paa Myles.

„Skynd dig væk, ellers slaar jeg skallen ind paa dig,“ sa Myles og grep truende en trækubbe.

Gutten gjorde en grimase og skyndte sig bort, rød for at Myles — trods sin velkjendte godmodighet — skulde kyle kubben i hodet paa ham.

„Der hører dere,“ sa Myles til sine to venner. „Prylt med en rem fordi han ikke sprang fort nok efter øl. Jeg vil ikke længer finde mig i saadant.“

„Men Myles,“ sa Gascoyne beroligende. „Den fyren er jo saa doven som en syvsover og saa fuld

av spilopper som en apekat. Han fortjente sikkert de pryl han fik."

"Hvordan kan du snakke saadan, Francis!" sa Myles og vendte sig ærgerlig til Gascoyne. "Du vet, at du har likesaa meget imot at guttene faar pryl som jeg." Efter at ha tænkt en stund, fortsatte Myles: "Hvor mange av ridderne av Den hvite Rose kan vi samle i dag?"

Wilkes saa spørgende paa Gascoyne. "Her er bare sytten nu," sa han saa. "Brinton og Lambourne er reist til Roby slot med sir George og kommer først tilbake paa lørdag. Og Walter Newton er syk."

"Sytten er nok," sa Myles alvorlig. "La os møtes i taarnet i eftermiddag, for som jeg sa før, jeg vil ikke finde mig i dette længer."

Gascoyne og Wilkes saa paa hverandre og saa fløitet Gascoyne.

Den eftermiddag møttes en flok alvorlige gutter i Ørneredet. Det var femten riddere av Den hvite Rose, og de visste alle hvorfor de var kaldt sammen. Myles talte ivrig til dem, men han fik dem bare halvt med. Da han tilsidst satte sig ned og ventet paa svar, var der længe stille.

Tilsidst sa en: "Hvad er det du vil ha os til, Falworth. Vil du at vi skal begynde krig mot dem?"

"Nei," sa Myles. "Jeg hadde trodd at dere vilde hjelpe mig, men nu skjønner jeg at dere ikke har mod til det. Men jeg sier dere, at jeg ikke længer vil finde mig i saadant tyranni. Jeg vil ikke be dere om at slaas med dem, men vil gjerne at dere skal

være tilstede under kampen og passe paa at ikke fem, seks av dem kaster sig over mig paa én gang."

"Walter Blunt er frygtelig sterk," sa en av de andre. "Han kunde sikkert vinde over to av os."

"Jeg er ikke bange for ham," sa Myles. "Jeg vil slaas med ham, hvis det blir nødvendig; la mig bare se at dere passer paa."

"Ja," sa Gascoyne. "Hvis du vover at slaas med ham, skal jeg passe paa at de andre ikke falder over dig."

"Jeg ogsaa," sa Edmund Wilkes.

"Og jeg, og jeg, og jeg," ropte alle de andre.

Alle blev grepet av iver, og de var snart enige om at Myles skulde slaas hvis det var nødvendig, og de andre skulde passe paa at alt gik ærlig for sig.

"Naar tror du det blir, Myles?" spurte Wilkes.

Myles betænkte sig et øieblik. "Imorgen," sa han saa.

Flere av guttene fløitet. Gascoyne var forberedt paa strid, men han trodde ikke det skulde begynde saa snart. "Du verden, hvor ivrig du er efter kamp, Myles," sa han.

KAPITEL XIII.

Efterat den første iver hadde lagt sig, begyndte Myles at angre saa smaat paa det han hadde gjort. Han vilde gjerne ventet med kampen hvis det hadde latt sig gjøre — men nu var det for sent at trække sig tilbake.

Paa en eller anden maate var hemmeligheten sivet ut, og der var stor uro blandt væbnerne. Blunt og hans venner hadde nok faat en tæft av det, og de stod i klynger og hvisket sammen, og nogen av dem tok kniven sin med sig i sengen. Men intet hændte den aften. Lyset blev slukket som vanlig, og guttene var snarere mere rolig end de pleide.

Myles drømte hele natten om kamp. Snart vandt han, og snart tapte han, og længe før dag var han lysvaaken. Han laa og tænkte paa den strid han gik i møte, og jeg vilde ikke si sandt om jeg negtet at knivene hadde skræmt ham. Litt efter litt vaaknet de andre og klædde paa sig. Saa reiste Myles sig og fik klærne paa sig og spændte beltet fast om livet.

Saa hændte det som han ventet paa. To av de yngre væbnere gik for at hente vand til baccalaureuserne. Myles ropte til dem med høi, men litt skjælvende stemme:

„Stans! Vi henter ikke vand til andre end os selv. Sæt spandene fra dere og gaa tilbake til pladsene deres.“

De to gutter stanset, snudde sig halvt om og blev saa staaende.

Straks var alt uro og forvirring, for alle guttene i sovesalen var nu vaakne — nogen sat paa sengekanten og andre var fuldt paaklædd. Et halvt dusin av ridderne av Den hvite Rose samlet sig om Myles, og resten kom snart efter.

Baccalaureuserne hadde ikke ventet at Myles skulde handle saa fort.

„Hvad staar paa?“ sa en av dem som stod like ved vandbærerne.

„Falworth sier at vi ikke skal hente vand,“ svarte en av guttene som het Gosse.

„Hvad mener du med det, Falworth?“ ropte den unge mand til Myles.

Myles' hjerte banket, men han svarte kjækt: „Jeg mener at fra idag av skal dere hente vand selv.“

„Hør her, Blunt,“ ropte den unge mand, „Falworth sier at væbnerne ikke vil bære mere vand for os.“

Chefen for baccalaureuserne hadde hørt alt og var ivrig efter at faa klærne paa sig. „Nu, Falworth,“ sa han, da han var færdig, „hvad betyr dette? Dere vil ikke bære mere vand — ved den hellige jomfru, jeg vil vite grunden.“

Han nærmet sig Myles fulgt av to, tre baccalaureus, da Gascoyne sa:

„Du bør holde dig unda, Blunt — ellers kan det gaa dig ilde. Vi vil ikke se dig behandle Myles som du gjorde sidst.“

Blunt stanset og saa paa guttene, som stod samlet om Myles. Nogen av dem var bleke, men de saa bestemte nok ut. Saa vendte han om og gik tilbake til de andre baccalaureus. De snakket en stund sammen, og saa tok de hver sit vaaben. Nogen tok træsko, og andre de knivene de hadde gjemt i sengene sine. Men de gutter som ikke skulde ta del i kampen, trak sig tilbake saa pladsen blev fri. — Nu vilde der flyte blod.

Myles visste at han kunde staa sig mot hver en-

kelt baccalaureus i brytning, og han vilde prøve at faa én til at kjæmpe mot sig. Derfor gik han pludselig et par skridt frem og sa:

„Hør her, Blunt. Det var dig som slog mig da jeg laa næsegrus paa gulvet. Vil du la denne kamp kjæmpes ut mellem dig og mig og møte mig uten vaaben? Se, jeg kaster mit vaaben fra mig og møter dig med bare næver.“

„La gaa,“ svarte Blunt villig og kastet sit vaaben.

„Gjør det ikke, Myles,“ ropte Gascoyne. „Han er en usling og en forræder og kommer til at dræpe dig. Jeg saa ham skjule et vaaben i vamsen sin.“

„Du lyver,“ sa Blunt. „Jeg sverger at jeg er tomhændet som du! Din ven anklager mig, Myles Falworth, fordi han vet at du er bange for mig.“

„Der lyver du!“ ropte Myles. „Sverg at du ikke har nogen kniv, saa vil jeg møte dig.“

„Har du ikke hørt at jeg ikke har nogen kniv,“ sa Blunt. „Hvad mere forlanger du?“

„Da vil jeg møte dig halvveis,“ sa Myles.

Gascoyne grep Myles i ærmet og holdt ham tilbake, mens han forsikret at han hadde set Blunt gjemme kniven. Men Myles rev sig løs.

Mens de to motstandere gik høitidelig mot hinanden, var der mukkende stille i sovesalen. Alle guttene stirret paa de to.

Da de møttes, stod de et øieblik stille og saa paa hverandre. De passet daarlig sammen. Blunt var godt et halvt hode høiere end Myles og kraftig bygget. Det skulde Myles' ukuelige mod til at an-

gripen som var saa meget større og sterkere end ham selv.

De to motstandere stod et øieblik ret overfor hinanden, og de som saa paa, saa Blunt stikke haanden ind paa brystet. Myles saa det ogsaa, og straks skjønte han hvad det betydde, og han kastet sig over Blunt før haanden fik tak i det den søkte. Da Myles fik fat i sin motstander, rørte han ved det han ventet — haandtaget paa en daggert. Saa ropte han med høi stemme:

„Din usling! Hjælp, Gascoyne! Han har en kniv under vamsen sin.“

Straks styrtet Myles' venner ham til hjælp, men alle baccalaureus ropte: „Hold dere unda, og la dem kjæmpe alene, ellers stikker vi dere alle ned.“ Og i det samme hoppet de ned fra bænkene og grep knivene sine.

Et par minutter betænkte Myles' venner sig, og paa de minuttene avgjordes kampen.

„Du skal ikke trække kniven,“ gispet Myles. „Du skal ikke stikke mig!“

Og atter styrtet vennene til for at hjelpe, men kampen var endt før de naadde frem.

Blunt skjønte at han ikke kunde faa tak i kniven, og slog armene om Myles for at kaste ham til jorden, og i samme øieblik var han fortapt.

I et øieblik — saa hurtig, saa pludselig og saa uventet at ingen saa hvordan det gik for sig — blev benene slaat væk under Blunt, og han faldt mot stengulvet, hvor han blev liggende urørlig, mens Myles — hvid i ansigtet av raseri og med skinnende øine — saa sig triumferende omkring.

Saa blev tausheten brutt, og støien var værre end nogensinde. Alle baccalaureus styrtet frem fra en kant og Myles' venner fra den anden.

„Du skal svi for dette, Myles,“ sa en av de ældre gutter. „Du har sikkert dræpt ham.“

Myles vendte et saa rasende ansigt mot ham at den anden trak sig forskrækket tilbake, endda han var et helt hode høiere end Myles. Saa la Gascoyne haanden sin paa vennens skulder.

„Hvem vover at røre mig?“ skrek Myles, og vendte sig rasende om, og da han opdaget hvem det var, hvisket han: „Aa, Francis, de vilde ha dræpt mig.“

„Kom med mig, Myles,“ sa Gascoyne, „du vet ikke hvad du gjør — du er gal — kom med. Tænk om du hadde dræpt ham.“

Hans ord bragte Myles nogenlunde til sig selv. „Det er mig det samme!“ sa han, men tvert og ikke lenger rasende, og saa lot han Gascoyne og Wilkes føre sig bort.

Imidlertid blev Blunt undersøkt av sine venner. De kjendte paa hans pande og pulsen og hjertet hans, og saa løftet de ham op og bar ham bort og la ham paa en bæk i den borterste enden av værelset. Der gav de sig til at gni hændene hans og skvætte vand i ansigtet paa ham. De som stod omkring, skjulte Blunt for Myles, og mens gutten lyttet til al snakken, blev han mere og mere ængstelig. Tilsidst skjønte han til sin store glæde at Blunt hadde aapnet øinene, og litt efter saa han ham sitte opreist med hodet lænet mot skulderen til en av

sine venner. Han var hvit i ansigtet, og saa ut som om han holdt paa at besvime.

„Tak Gud at du ikke dræpte ham,“ sa Edmund Wilkes, som hadde staat og set paa og nu kom og satte sig paa sengen ved siden av Myles.

„Ja,“ sa Myles barskt, „jeg takker Gud for det.“

KAPITEL XIV.

Hvis Myles hadde indbildt sig at denne ene seier var nok, saa tok han feil. Det var bare en begyndelse. Mange værre kampe laa for ham.

Et par dage holdt baccalaureuserne sig i ro, fordi de hadde mistet sin fører; og ridderne av Den hvite Rose følte sig ovenpaa.

Samme dag som slaget stod, blev baljen tat bort fra sovesalen, og alle baccalaureuserne lot som om de lette efter den, og var rasende fordi den var borte. Hvem hadde stjaalet den? Hvis de fandt synderen, skulde han faa undgjælde.

„Ha, ha!“ lo Edmund Wilkes saa høit at alle paa sovesalen kunde høre ham. „De har selv stjaalet baljen, saa de ikke behøver at tvinge os til at hente mere vand.“

Baccalaureuserne lot som om de ikke hørte hvad han sa, og alle de andre lo og ingen tvilte paa at Wilkes hadde ret. Saa blev der ikke baaret mere vand til baccalaureuserne, men det var tydelig at krigen ikke var slut for det.

Selv om Myles hadde haabet det, kom han snart paa andre tanker. En morgen da han og

Gascoyne gik over gaarden til vaabensalen, blev de stanset av en flok baccalaureus.

„Hei, Falworth!“ ropte de. „Vet du at Blunt er næsten frisk igjen?“

„Nei,“ sa Myles. „Det vet jeg ikke, men det glæder mig at høre.“

„Glæden blir nok ikke langvarig,“ sa en av baccalaureuserne. „Han er rasende paa dig og sværger hevn.“

„Jeg vilde ikke for alt i verden være i dine klær om en uke,“ sa en anden. „Idag sa Blunt til Philip Mowbray at du skulde bløde for det faldet. Pas dig, Falworth — han kommer tilbake onsdag eller torsdag.“

„Myles,“ sa Gascoyne, mens de gik videre, „jeg er bange han blir din ulykke.“

„Jeg er ikke bange,“ svarte Myles, men han var ikke glad.

En aften støiet baccalaureuserne mere end vanlig paa sovesalen. De lo og snakket og ropte til hverandre.

„Falworth,“ ropte en av dem. „Blunt kommer tilbake imorgen.“

Myles svarte ikke.

Blunt kom ogsaa dagen efter. Det var efter kirketid, og alle væbnerne var samlet i vaabensalen og ventet paa ordre. Myles sat paa bænken ved vinduet og snakket med en gut som stod foran ham, da hans hjerte begyndte at banke.

Der kom Walter Blunt. Han kom gaaende som om intet var hændt, og da han viste sig, blev det stille i salen. Selv Myles sat en stund stille, og saa fort-

satte han at snakke som om intet var hændt. Blunt bragte ordrene for dagen, og han lot som om han ikke la merke til Myles, og læste op navnene paa dem som skulde gjøre tjeneste i huset.

Myles hadde reist sig og stod og lyttet som de andre. Da Blunt var færdig, rullet han papiret sammen og stak det i beltet. Et minut eller to var der stille — ikke en lyd hørtes — saa sa Blunt saa høit at alle kunde høre det:

„Knegt, du bragte skam over mig forleden dag, og det vil jeg aldrig glemme eller tilgi dig. En dag vil jeg hevne mig paa en saadan maate at du kommer til at huske det til din sidste time.“

Da Myles saa Blunt vende sig mot ham, visste han ikke hvad der vilde hænde. Han var ikke blit forbauset om kampen var begyndt med det samme, og han stod beredt. Nu svarte han kjækt: „La gaa, Walter Blunt. Jeg frygter dig ikke, hvordan kampen saa blir.“

„Gjør du ikke,“ sa Blunt. „Du skal nok lære at frygte mig før vi er færdige.“ Han smilte listig og vendte sig og gik.

„Hvordan gaar det nu?“ sa Gascoyne, da de gik sammen fra vaabensalen.

„Godt,“ svarte Myles. „Han tør ikke dræpe mig. Jeg er ikke bange for ham.“ Men han mente ikke det han sa.

„Vær ikke sikker, Myles,“ sa Gascoyne. „Walter Blunt er en ond fyr, og vil holde det onde han lover.“

„Jeg frygter ikke,“ svarte Myles, men han ventet det værste.

Blunts tilbakekomst gjorde stor forandring. Baccalaureuserne fik mere mod og begyndte igjen at sende væbnerne erender.

„Ser dere ikke at de snart er likesaa frække som før,“ sa Myles en dag da ridderne av Den hvite Rose var samlet i taarnet. „Hvis vi ikke stanser dem i tide, faar vi aldrig fred.“

„Hold dig i ro, Myles,“ sa Gascoyne. „De dræper dig hvis du blander dig i det. Du har alt skaffet dig vanskeligheter nok.“

„Jeg holder ikke ut at se paa det længer,“ sa Myles. „Jeg vil snakke til dem i aften, og si at vi ikke længer vil finde os i det.“

Han gjorde som han hadde sagt. Om aftenen, mens væbnerne støiet og moret sig før de gik til-sengs, ropte han pludselig: „Stille! Hør et øieblik paa mig.“ Og da alle var stille sa han: „Jeg ønsker at dere baccalaureus skal høre dette: vi væbnere vil ikke længer tjene dere. Hvis dere vil vartes op, faar dere faa andre til at gjøre det. Vi er tyve som holder sammen, og jeg haaber flere slutter sig til.“

Straks blev der livlig i salen. Myles kunde ikke se hvad indtryk han hadde gjort paa baccalaureuserne, men han fik snart merke det.

Næste dag kastet Myles og Gascoyne til maals med kniver, og Wilkes og Gosse sat paa en bænk og saa paa. Da kom lille Robin Ingoldsby springende.

„Hei, Falworth! Blunt vil hevne sig paa dig idag. Jeg hørte selv at han sa det. Han sa at

han vilde skjære merker i ørene dine." Og saa sprang gutten videre.

Myles fór efter og grep ham og bar ham tilbake.

"Der," sa han og slap gutten ned paa bænken ved siden av Wilkes. "Sit der din slyngel! Si mig saa hvad du mener med det du sa — hvis du skriker, skjærer jeg strupen over paa dig," la han truende til.

Det var ikke let at faa den lille slyngel til at fortælle. Han kjendte Myles for godt til at være ræd for ham, men Myles og hans venner snakket saa længe godt for gutten at de tilsidst fik historien. Robin var blit sendt for at pudse ridestøvlene til en baccalaureus, og istedenfor at gjøre det, hadde han lagt sig til at sove. Han vaaknet ved at døren til sovesalen blev aapnet, og han hørte stemmer — blandt dem dens stemme som eide ridestøvlene. Av rædsel for straf hadde han gjemt sig under sengen.

Han saa Blunt og tre andre baccalaureus som prøvde at faa Blunt fra at gjøre noget ondt. Det var — Myles' hjerte banket og blodet kokte — at ligge i skjul og vente paa Myles, falde over ham og merke ørene hans — en straf som bruktes for tyver og krybskytter.

"Det vover han ikke," ropte Myles.

"Det gjør han nok", svarte Gascoyne. "Hans far, lord Reginald Blunt, er en mægtig mand, og mylord vover ikke at straffe Walter selv for en saadan ting. Men si mig, Robin Ingolsby, vet du, hvor de vil vente paa Falworth?"

„I porten ved skafferiet. De vil gripe ham naar han gaar til vaabensalen,“ svarte Robin.

„Er de der alt?“ sa Wilkes.

„Ni av dem,“ sa Robin. „Jeg hørte Blunt gi Mowbray ordre til at hente de andre.“

„Det er godt, Robin,“ sa Myles. „Du kan gaa.“

Og Robin var ikke sen med at forsvinde om hjørnet.

De andre saa paa hverandre i taushet.

„Hvad skal vi nu gjøre, kamerater?“ sa Myles til sidst.

„Gaa til sir James og fortælle det,“ sa Gascoyne.

„Nei,“ svarte Myles. „Saadan kujon er jeg ikke. Hvis de har lyst til at slaas, saa la os slaas.“

De andre vilde nødig, men Myles fik som vanlig sin vilje, men det var Gascoyne som la den plan de senere fulgte.

Wilkes skyndte sig at samle alle de riddere av Den hvite Rose som ikke hadde tjeneste i huset, og Myles og de andre gutter gik til smeden for at faa ham til at lage kniver — kniver med en fot lange blade som var skarpe i begge kanter.

Smeden stod lænet mot ambolten og hørte paa dem.

„Nei, master Myles,“ sa han, da Myles hadde fortalt hvad knivene skulde brukes til. „Du handler ikke klokt i dette. Med saadanne kniver kommer dere til at dræpe motstanderne. Saa kommer den dødes familie til at fordre straf over morderen, og dere blir kanskje hængt — for der er mægtige folk blandt baccalaureusernes familie. Gaa du til Tom Fletcher og kjøp nogen tunge stokker, saadanne

som man kan slaa sønder skallen paa en mand med. Naar dere bruker dem godt, kan dere nok staa dere mot de andres kniver og korte sverd. Skjønt jeg lever av at lage kniver, sier jeg dere at en kolle er nyttigere end den bedste kniv."

Myles tænkte sig om en stund, saa sa han: „Du har ret Robin. Vi vil ikke utgyde blod."

KAPITEL XV.

Fra den lange stenlagte plads foran vaabensalen førte en overhvelvet gang ind til gaarden foran skafriet. Her var det at Blunt og hans venner laa og ventet paa Myles. Gascoynes plan var at Myles skulde gaa ind i gaarden alene, mens ridderne av Den hvite Rose laa skjult, færdige til at styrte til og hjelpe naar fienden viste sig.

Det var ikke uten ængstelse at Myles gik avsted. Han holdt køllen rede, og saa sig forsigtig om saa han ikke skulde bli overrasket av sine fiender. Midt paa gaarden stanset han og betænkte sig et øieblik, saa lot han som om han vilde gaa ind i vaabensalen. I det samme viste Blunt og hans venner sig.

Straks skyndte Myles sig tilbake, mens han ropte: „Til hjælp! Til hjælp!"

„Sten ham!" ropte Blunt. „Slyngelen undslipper!"

Blunt kastet en sten. Den fløi like forbi hodet til Myles — hadde den truffet, hadde vi neppe hørt mere om ham.

„Til hjælp! Til hjælp!“ svarte Myles' venner, og næste øieblik var de omkring ham. Da snudde Myles, og med hævet kølle fór han mot sine fiender.

Baccalaureuserne stanset ved det uvante syn. Et øieblik stod de stille og drog frem knivene sine, saa flygtet de tilbake til sine gjemmesteder.

En av dem kastet kniven sin efter Myles, men Myles bøide unda, og vaabenet fór forbi og faldt klirrende mot stenene. Da vendte han som hadde kastet, sig om for at flygte — men han var for sen, Myles traf ham med køllen sin, saa han faldt bevisstløs til jorden.

Saa blev porten slaat i, og ridderne av Den hvite Rose stod utenfor og skrek, hujet og slog med køllene sine paa gjærdet.

Fra alle vinduer tittet folk ut for at se hvad den støien skulde bety.

„Her er de igjen!“ ropte Myles. Han fór tilbake og hans venner efter ham. De var ikke et minut forsent, for en mængde sten fór efter dem. En traf Wilkes i hodet og kastet ham omkuld. En anden traf Myles saa hardt i skulderen at armen døvnet, og Myles trodde han hadde brukket den.

„Gjem dere bak søilene der!“ skrek de som saa paa, og guttene skyndte sig at følge raadet.

Slaget stanset en stund. Blunt og hans venner var bange for at vove sig ut fra den hvælvede gang, og ridderne av Den hvite Rose turde ikke forlate søilene.

Den gutten som Myles hadde slaat i hodet, sat

og gned nakken sin, og Wilkes var kommet sig saavidt at han kunde krype bort til en søile. Da Myles tittet frem, saa han at Blunt og hans venner snakket sammen. De la tydelig op raad. Saa ropte Blunt:

„Hei, Falworth, vil du holde fred mens vi underhandler med dig!“

„Javel,“ svarte Myles.

„Vil du gi mig dit æresord paa at du ikke angriper os mens vi underhandler?“

„Ja,“ svarte Myles. „Paa æresord!“

„Her kaster vi vore stener og vore kniver. Læg fra dere køllene deres og møt os ved saltstenen der.“

„La gaa,“ svarte Myles og la fra sig køllen og gik modig ut paa gaarden. Hans venner sluttet sig til ham, og baccalaureuserne kom mot dem fra den anden kant.

„Hvad er det du vil, Walter Blunt?“ spurte Myles, da begge flokkene møttes ved stenen.

„Det er for at si dig dette, Myles Falworth,“ sa den anden. „En gang, for ikke længe siden, utfordret du mig til kamp. Da brukte du et simpelt knep mot mig. Jeg visste ikke at du vilde brytes som en bonde, derfor møtte jeg dig.“

„Men du hadde kniv, og hadde dræpt ham hvis du hadde kommet til,“ sa Gascoyne.

„Du lyver!“ sa Blunt. „Jeg hadde ingen kniv.“ Og saa — uten at gi den anden tid til at svare, — „Myles, du kan ikke negte at jeg møtte dig paa din opfordring?“

„Nei,“ svarte Myles, „heldigvis kan du heller

ikke negte det." Ved denne hentydning til hans nederlag, brast Myles' venner i latter, og Blunt bet sig i læben.

"Siden du indrømmer at jeg møtte frem efter din opfordring sidst, saa fordrer jeg at du nu skal møte mig, og vi skal kjæmpe med sverd og skjold og hjelm som to adelsmænd og ikke brytes som bønder."

"Du er en feig usling, Walter Blunt," utbrød Wilkes, som hadde faat en svær kul i hodet. "Du vet godt at Myles ikke er din like i fegtning. Han er fire aar yngre end dig, og du har hat tre ganger saa megen øvelse. Du er en usling som foreslaar saadant."

"Er du ræd for at møte mig, Myles Falworth?" ertet Blunt, og vennene lo.

Da saa Myles op, og det kan ikke negtes at han var litt blekere end vanlig. "Nei," sa han, "jeg er ikke bange, og jeg vil fegte med dig."

"La os begynde straks. De spiser middag i den store hal nu, saa ingen vil forstyrre os."

"Du skal ikke kjæmpe med ham, Myles!" ropte Gascoyne. "Han vil dræpe dig! Du faar ikke lov!"

Myles vendte sig bort uten at svare.

"Hvad staar paa?" ropte nogen av dem som stod i vinduet.

"Blunt og Falworth skal slaas i vaabensalen," svarte en av baccalaureuserne.

Væbnernes stadige uvenskap moret de ombøende, og folk gik leende fra vinduene.

Men det var ingen spøk for Myles.

KAPITEL XVI.

Jeg vil ikke beskrive kampen mellem Blunt og Falworth — en kamp med skarpe sverd er baade grusom og blodig.

Fra den første begyndelse var det klart at Myles maatte tape. Efter femten minutters kamp stod Blunt der like god, men Myles hadde mange saar.

Han var endnu ikke farlig saaret, men der var ingen tvil om hvordan det vilde ende, og Myles' venner var stille og bedrøvede, mens baccalaureuserne lo og moret sig.

En gang da Myles lænet sig et øieblik mot Gascoyne for at hvile, hvisket denne trofaste ven: „Driv det ikke længer, Myles. Du faar ikke saaret ham, og han ender med at ødelægge dig.“

Blunt skjønte hvad der blev sagt. „Du er saaret, Myles Falworth,“ sa han, „og jeg vil ikke gjøre dig alvorlig skade. Gi dig, og erkjend at du har tapt, saa vil jeg tilgi dig. Du har kjæmpet tappert, og det er ingen skam at gi sig.“

„Aldrig!“ skrek Myles, „aldrig gir jeg mig. Du kan dræpe mig, Walter Blunt — og jeg tviler ikke paa at du gjør det — men jeg gir mig aldrig i evighet.“

Stemmen var saa fortvilet at alle saa alvorlige ut.

„Jeg vil ikke slaas længer, Myles Falworth,“ sa Blunt. „Du har faat nok.“

„Ved himmelen, du skal slaas, din kujon,“ skrek Myles. „Du har bragt denne kamp over mig, og

den skal føres til ende. Slip mig Gascoyne!" ropte han og slet sig løs fra vennen. „Han skal kjæmpe med mig.“

Fra det øieblik tapte Blunt hodet. Han hadde ikke tænkt det skulde bli saa alvorlig da han utfordret Myles, men den andens raseri smittet.

De kjæmpet en stund til, da jublet Myles' venner. Blunt tok sig til skulderen, og haanden blev blodig og en blodig stripe randt nedover jakkeærmet hans. Han saa et øieblik paa haanden sin, saa saa han sig omkring og sa:

„Jeg vil ikke kjæmpe længer.“

„Saa gi dig,“ ropte Myles straalende.

Jubelen fra ridderne av Den hvite Rose ærgret Blunt, og kampen begyndte igjen. Nogen av de ældre gutter tænkte tydeligvis paa at blande sig i striden — de saa ihvertfald svært alvorlige ut — men før de kom saa langt, var kampen slut.

Blunt bet tændene sammen, og støtte til Myles paa samme maate som Myles hadde støtt til sir James Lee, og Myles tok mot støtet som sir James hadde gjort, og saa slog han Blunt i hōdet som sir James hadde slaat ham selv den gangen. Hjelmen tok mot noget av slaget, men Myles følte at sverdet hans gik gjennom staalet, og Blunt slap sit sverd, og det faldt støiende mot stengulvet. Det hele varte bare et øieblik, men det Myles saa i det øieblirket, glemte han aldrig. Han saa den unge mand rave bakover, han saa øinene hans rulle og en rød stripe rinde frem fra hjelmen og nedover kindet til Blunt.

Saa faldt Blundt paa næsen, og Myles stod og stirret forskrækket paa ham.

Igien hadde han seiret — men hvilken seier! „Er han død?“ hvisket han til Gascoyne.

„Jeg vet ikke,“ sa Gascoyne. „Men følg med mig Myles.“ Og saa førte han vennen bort.

En stund efter kom en av baccalaureuserne ind i sovesalen hvor Myles laa paa sengen, og bad ham gaa like til sir James Lee.

Myles visste nu at han ikke hadde dræpt sin motstander, saa han var noksaa fornøiet, tiltrods for smertene i saarene. Der var ingen paa kontoret uten sir James selv, og Myles fortalte uten omsvøp alt hvad der var hændt. Sir James saa en stund forskende paa ham da han var færdig.

„Aldrig har jeg kjendt en væbner som kom op i saa megen strid som du, Myles Falworth,“ sa han tilsidst. „Kanske du gjerne vilde dræpe ham?“

„Nei,“ svarte Myles alvorlig. „Det forbyde Gud.“

„Du gav ham et kraftig slag, og det er ikke din skyld at han lever. Dette er anden gang — tredje gang gjør du det vel av med ham.“ Saa sa han strengt og meget alvorlig: „Nu vil jeg ha en ende paa dette, og jeg vil ikke ha mere strid med skarpe vaaben. Gaa til sovesalen og bli der en uke. Michael skal bringe dig brød og vand tre ganger om dagen. Det er al den mat du faar, saa kan vi se om vi ikke faar kjølet dit blod.“

Myles hadde ventet en meget strengere straf, og nu brast han i en krampagtig latter og tørket saa øinene sine med trøieærmet.

Sir James saa nøiere paa ham. „Du er hvit i ansigtet,“ sa han. „Er du haardt saaret?“

„Nei, ikke meget, men jeg føler sterk kvalme.“

„Den følelsen kjender jeg,“ sa sir James. „Den følelse har man altid naar man kommer fra en kamp hvor man er blit saaret, og har mistet meget blod. Gaa nu til sovesalen og vis dig ikke paa en uke. Vent litt,“ la han til. „Jeg vil sende feltskjæren til dig, saa han kan se til dine saar.“

Jeg undres hvad Myles vilde sagt, hadde han visst at sir James gik like til jarlen og fortalte det hele, og at jarlen lo hjertelig.

„Det er mod i ham,“ sa jarlen, da sir James var færdig. „Men vi maa gjøre den fyren Blunt til opvartende kavaler. Han maa være gammel nok til det, og hvis han blir hvor han er, vil enten gutten gjøre ham skade eller han skade gutten.“

Saaledes kom Blunt aldrig mere tilbake til baccalaureuserne, og væbnerne slap videre slavetjeneste.

Myles hadde vundet sin første store seier.

KAPITEL XVII.

Sommeren gik, og høsten kom. Myles hadde for længe siden forstaat at han stod i en stilling for sig, og aldrig kom til at gjøre tjeneste i huset. Jeg vil ikke negte at det ærgret ham litt, men det hadde den fordel at han fik tiden mere til sin raadighet.

De andre guttene var ofte optat i huset, saa de ikke kunde ta del i ælslags sport, men Myles var alltid fri.

Men skjønt han aldrig gjorde tjeneste i huset,

hørte han meget om mylords familie. Mylady var en tynd, blek dame, som saa ti aar ældre ut end hun var. Lady Anne — husets datter — var høj og slank, med mørke øine og mørkt haar, og høke-næse som sin far. Hun var tyve eller enogtyve aar gammel, og væbnerne fandt hende stolt og hovmodig. Lady Alice — Mackworths niece og myndling, en rik arving — var en vakker ung pike paa fjorten, femten aar.

Saa var det lord George Beaumont, jarlens bror. Ham kom Myles snart til at kjende bedre end resten av familien.

Siden Myles' store kamp i vaabensalen, hadde lord Georg fattet interesse for gutten, og han opmuntret ham til at snakke om sine eventyr og sine planer og forhaabninger.

Kanske jarlens yngre bror — som selv hadde skapt sig en stilling ved kampe i Spanien, Frankrike og Tyskland — følte sig i slegt med den unge vaaghals som uten venner skulde kjæmpe sig frem i verden. Ihvertfald var lord George altid venlig mot Myles, og det gjorde at han fandt sig bedre i jarlens likegyldighet.

Foruten jarlens familie bodde en mængde ridere og adelige damer og herrer i slottet. Myles møtte de fleste av dem naar han gik til lord Georges værelser i den borteste ende av slottet, og mange fulgte lord Georges eksempel og var venlige mot Myles.

En av væbnernes yndlingsfornøielser var at gaa paa jagt i den del av skogen som de ikke hadde

lov til at nærme sig. Intet smakte saa godt som de fugler de fanget der.

Vinteren kom — ikke saadan vinter som den vi kjender, med varme og lys inde som bringer en til at hygge sig selv om det er aldrig saa koldt og mørkt ute. Men en kold, uhyggelig vinter. Den eneste ild og det eneste lys de hadde, var den som brændte paa peisen, om den samledes alle. De vernet ansigtet sit saa godt de kunde mot heten, mens de tullet kappen godt om sig, for der var bare varmt like foran peisen, hele resten av salen var kold.

I de dage fandtes der ingen bøker, men til de store slotte kom mindesangere, som sang og fortalte. De underholdt ogsaa selskapet med raa spøk, og den gjorde altid lykke.

Men om vinteren end var kold og mørk, saa bragte den ogsaa sine glæder.

Tre ganger den vinter frøs fæstningsgraven til, og guttene laget sig skøiter av marvben som de kjøpte av kokken. Ved juletider blev der holdt en stor fest i hallen for alle slottets beboere, og mylord og mylady sat til bords med dem. Okser og faar blev stekt hele paa spid, store puddinger — laget av hvetemel og honning og rosiner — blev kokt i svære kjeler ute paa gaardspladsen, og tøn-der med øl og malvasier (en sort søt vin) blev brygget til festen. Efter maaltidet blev der danset og sunget, og tilsidst spiltes der komedie paa en scene som var laget i den nordre hal.

En hel uke efterpaa spiste de levninger, til alle

blev saa kjed av selskapsmat at de længtes efter en ærlig bif.

Tilslidst fik da vinteren en ende, og med vaaren kom alle utelekene, og den morsomste av dem var at slaa ball.

En eftermiddag slog Myles og hans venner ball. Myles hadde alt flere ganger slaat ballen tvers over pladsen, og nogen av guttene stod like utenfor jarlens private have for at hindre ballen i at fare derind. Da slog Myles et kraftig slag, ballen fór tilveirs og blev borte i haven.

Der blev ganske stille paa pladsen, og Gascoyne sa: „Nu kan vi ikke spille mere før vi har faat en ny ball.“

Alle guttene samledes om Myles.

„Jeg kunde ikke for det,“ sa Myles. „Jeg kunde ikke vite den vilde fare saa langt. Jeg vil klyve over muren efter den.“

„Det faar du ikke lov til, Myles,“ sa Gascoyne hurtig. „Du er gal hvis du gjør det. Du risikerer at bli skutt som kokken Diccon.“

*

I den private have fik ingen komme uten jarlens hustru og døtre og deres damer. Like før Myles kom til Devlen, hadde kokken Diccon kløvet op paa muren og var blit skutt av en av vaktene.

Hvis Myles selv hadde set det, hadde han kanske latt sig stanse, men nu rystet han bare paa hodet og sa: „Jeg vil klyve over muren og hente ballen.“

Ved den nederste ende av haven grodde et pære-

træ, og nogen av grenene hang utover muren. Myles bad guttene holde utkik for sig og krøp saa op i træet. Saa valgte han en tyk gren, og krøp forsigtig utover den til han kom ret over muren. Under sig saa han haven med de vakre blomsterbed og de snorlike ganger.

Han betænkte sig et øieblik. Det var vanskelig at faa fotfæste paa muren, men nu kunde han ikke vende om. Han slap grenen, den fór tilveirs, og han prøvde at faa tak i muren. Det gik ikke, og han faldt med et klask til jorden.

Han hørte et skrik, og da han forvirret reiste sig op, stod han ansigt til ansigt med lady Anne, jarlens datter, og hendes kusine, lady Alice. De klynget sig til hinanden og stirret forfærdet paa ham.

KAPITEL XVIII.

En stund var alt stille. Da sa lady Anne: „Hvem er du, og hvorfra kommer du?“

Myles tok sig sammen og svarte: „Mit navn er Myles Falworth, og jeg er en av væbnerne.“

„Aa,“ sa lady Alice pludselig. „Jeg synes jeg kjender ansigtet dit. Er du ikke den unge mand jeg har set i lord Georges følge?“

„Jo, lady,“ sa Myles og rev og slet i en vildvinranke. „Lord George har ofte latt mig gjøre tjeneste hos sig.“

„Og hvad gjør du her?“ sa lady Anne ærgerlig.
„Hvordan vover du at komme i vor have?“

„Jeg vilde ikke komme paa den maaten,“ sa Myles flau, „men jeg gled paa muren og faldt ned i haven. I sandhet, lady, jeg vilde ikke skræmme dere.“

Han saa saa pudsig ut mens han stod der — flau og rød og med revnede klær — at lady Annes vrede gav sig.

„Men hvorfor prøvde du at klyve over muren?“ sa hun.

„Jeg skulde lete efter en ball,“ sa Myles.

„Kommer du til vor private have for at hente en ball?“ sa den unge dame.

„Jeg slog haardere end jeg skulde, og saa blev ballen borte. Jeg maatte hente den, ellers kunde vi ikke spille mere idag, derfor kom jeg hit.“

De to unge damer var ikke bange længer, og lady Anne puffet til sin kusine, og lady Alice lo. Myles hørte det og blev endnu rødere.

Saa sa lady Anne: „Jeg tror, master Giles —.“

„Mit navn er Myles,“ rettet Falworth.

„Godt, master Myles, jeg tror ikke du mente noget ondt med at komme hit — men allikevel var det galt av dig. Hvis min far finder dig her, faar du streng straf. Vet du ikke at ingen faar lov til at komme hit — ikke engang min onkel George. En mand som kom hit for at stjæle epler, fik ørene sine skaaret av, og for et aar siden blev kokken skutt da han prøvde at klyve over muren.“

„Ja,“ sa Myles. „Jeg har hørt om ham som blev skutt, men jeg maatte jo ha ballen.“

„Du er kjæk," sa den unge dame, „og siden du har trodset faren for at faa fat i ballen, skal du ikke gaa tomhændet herfra. Hvorhen slog du den?"

„Bortover mot de kirsebærtrærne," sa Myles. „Hvis jeg faar lov t' at hente den, skal jeg ikke forstyrre mere." I de samme gjorde han en bevægelse for at gaa.

„Stop!" sa lady Anne ivrig. „Bli hvor du er! Hvis du gaar efter ballen, kan nogen faa se dig, og da er du fortapt. Jeg skal gaa og hente den for dig."

Og saa gik hun og lot Myles og lady Alice bli tilbage.

Da de var alene, visste ikke Myles hvad han skulde gjøre, men stod og dreide paa vildvinen.

Lady Alice saa leende paa ham. „Du kommer til at ødelægge den stakkars vinen." Saa blev hun pludselig alvorlig. „Slog du dig da du faldt?"

„Nei," sa Myles og saa paa hende. „Et saadant fald er ikke noget. Jeg har faldt mange ganger værre før."

„Har du? Du skræmte mig frygtelig, og min kusine ogsaa."

Myles betænkte sig litt, saa buset han ut: „Det er jeg svært bedrøvet over, for jeg vilde ikke skræmme dig for alt i verden."

Den unge dame lo og rødmet. „Alt i verden er meget," sa hun.

„Ja," svarte han, „men jeg vilde allikevel ikke gjøre det for alt i verden."

Lady Alice lo igjen, men svarte ikke mere. Saa stod de tause en stund, og tilsidst sa lady Alice:

„Min kusine finder nok ikke ballen.“

„Nei,“ svarte Myles, og saa stod de og saa paa hverandre til lady Anne kom tilbake. Myles følte sig lettet da hun kom, men ogsaa litt skuffet. Han tok imot ballen og bukket.

„Slog du dig?“ sa lady Anne.

„Nei,“ sa Myles og rystet paa sig. „Ser du ikke at jeg er ganske hel? Jeg har faldt meget værre før. Engang faldt jeg ned fra et høit eketræ mot en rot — da trodde jeg jeg hadde brukket et ribben eller to. Og engang mens jeg bodde i Crosbeydalen — det var førend jeg kom hit — hang jeg mig paa en vinge av vindmøllen. Jeg trodde den gik langsomt, og tænkte jeg vilde ta en tur i luften med den — den gang saa det tusen ganger farligere ut.“

„Fortæl mere,“ sa lady Anne ivrig. „Jeg har aldrig hørt saadanne historier. Kom Alice og sæt dig her paa bænken, saa kan han fortælle os alt det han har oplevd.“

Guttene fløitet nu ivrig paa den andre siden av muren — de visste ikke om Myles hadde brukket nakken, eller var sluppet lykkelig frem.

„Jeg vilde mer end gjerne bli her og fortælle dere,“ sa han, „men hører dere ikke at mine venner kalder paa mig? De tænker vel at jeg har brukket nakken. Hvis jeg kunde fløite til svar og kaste ballen ned til dem, vilde de forstaa at jeg ikke er saaret, og gaa sin vei.“

„Saa svar dem først,“ sa lady Anne, „og fortæl

os saa om det som du snakket om — det riddet med vindmøllen. Vi unge damer hører saa litet om saadant — vi faar aldrig lov til at snakke med gutter. Det vilde være morsomt at høre dig fortælle.“

Saa kastet Myles ballen over muren og fløitet til vennene.

De unge damer fik ikke bare høre om riddet paa vindmøllen, men ogsaa om mange andre guttestreker, og Myles fortalte godt, for han elsket eventyr og nød at berette dem. Han glemte ganske sin ængstelse, og tænkte bare paa at han sat med to vakre unge damer, og at det var meget morsommere at snakke med dem end med væbnerne. Men tilsidst maatte han gaa. „Jeg tror aldrig jeg har hat det saa hyggelig i hele mit liv,“ sa han med et suk. „Aldrig har jeg talt med en virkelig dame før — uten med min mor — og jeg sier rentut, at jeg heller vil snakke med dere end med hvilken-somhelst gut i verden — uten kanskje min ven Gascoyne. Gid jeg kunde komme hit oftere.“

De unge piker saa paa hverandre og lo. „I sandhet, du er en kjæk gut,“ sa lady Anne som var tre fire aar ældre end Myles. „Hvordan vil du komme hit? Tænker du at falde ned fra muren som du gjorde idag?“

„Nei,“ svarte Myles. „Det vil jeg ikke gjøre én gang til, men hvis du ber mig komme, skal jeg nok finde en utvei.“

„Jeg tør ikke be dig om noget saa dumdristig,“ svarte lady Anne. „Men hvis du har mod til at komme —“

„Ja,“ sa Myles ivrig. „Det har jeg mod til.“

„Da vil du finde os her i haven næste lørdag paa samme tid. Jeg vil gjerne høre mere om dine eventyr. Men hvad sa du at du het? Jeg har glemt det igjen.“

„Myles Falworth.“

„Vi vil kalde dig sir Myles, for du er en sand ridder. Hver ridder maa ha en dame at tjene. Hvordan vilde du like at ha min kusine, lady Alice til din dame?“

„Det vilde jeg like svært godt,“ svarte Myles og blev sprutende rød.

„Jeg bryr mig ikke om at ha en ridder,“ sa lady Alice rødmende. „Det er stygt av dig at erte mig. Hvis du skal vælge en dame til ham, kan du jo vælge dig selv.“

„Nei,“ svarte lady Anne leende. „Du skal være hans dame, og han din trofaste ridder. Hvem vet — kanskje kan han bære din farve i mangen farlig strid. Men nu hr. ridder maa du si farvel, og jeg maa slippe dig ut av løndøren. Hvis du vover dig hit igjen, saa vær forsiktig, saa du ikke faar skaaret ørene dine av.“

Om aftenen mens Myles og Gascoyne sat sammen, fortalte Myles alt det som var hendt, og Gascoyne hørte forbauset paa ham.

„Men Myles,“ sa Gascoyne. „Var lady Anne ikke det mindste viktig?“

„Nei,“ sa Myles, „bare da hun skjendte fordi jeg kom dumpende. Og tænk dig, Francis, lady Anne bad mig ta lady Alice som min dame, og tjene hende som en ridder skal tjene sin dame.“

Saa fortalte han vennen at han skulde til den private have næste lørdag, og at lady Anne hadde git ham tilladelse.

Gascoyne fløitet, saa sat han længe stille og saa mot himmelen. Tilsidst sa han: „Jeg har aldrig kjendt nogen som oplever saa meget som du.“

Hver gang der var anledning til at sende breve til Crosbey-Holt, skrev Myles til sin mor. Snart efter besøket i haven skrev han et langt brev, hvori han fortalte alt det han hadde oplevd. Han fortalte ogsaa om hvorledes han og Gascoyne hadde slaat lange spiker i muren, og laget en stige saa Myles lettere kunde komme over muren naar han skulde besøke de unge damer.

En maaned gik, og i den tid hadde Myles kløvet over muren et halvt dusin ganger — lady Anne tillot ikke for hyppige besøk — og i den tid hadde deres bekjendtskap utviklet sig til et trofast venskap, og mere end en gang fik Myles et hemmelig nik fra en av de unge damer naar han i lord Georges følge gik forbi dem.

KAPITEL XIX.

Som sagt, en maaned var gaat, og da sluttet pludselig disse morsomme besøk.

En lørdag eftermiddag kom Myles til lysthuset, hvor de unge piker hadde lovt at møte ham. De snakket hyggelig sammen en halv times tid, og saa maatte Myles gaa. Han stod en stund før han tok

endelig avsked, og fortalte en historie om hvordan han og nogen andre væbnere hadde narret vakten.

De unge piker hørte leende paa ham, da pludselig lady Anne bleknet, og smilet stivnet paa hendes læber. Hun skrek i og reiste sig fra bænken.

Myles vendte sig hurtig om, og saa stod hjertet hans stille av skræk — for like foran ham stod jarlen av Mackworth selv.

Hvor længe den aandeløse stilhet varte, kunde Myles aldrig si. Han merket at lady Alice ogsaa reiste sig, og at begge de unge piker stod stive som støtter.

Saa pekte jarlen med stokken sin mot huset, og Myles saa at haanden skalv.

„Hvad betyr dette?“ sa jarlen med kald haard stemme. „Holder dere stevnemøter med denne gutten? Gaa til deres værelser, og bli der til jeg lar dere kalde. Jeg vil selv snakke med ham.“

„Far,“ sa lady Anne bedende, hun var hvit som døden og talte med besvær — „far, du vil ikke gjøre ham noget ondt. Jeg bønfalder dig om at spare ham — det var mig som bad ham komme hit.“

Jarlen stampet med foten i marken. „Hørte du ikke?“ sa han og pekte mot huset. „Jeg befalte dere at gaa til deres værelser. Jeg vil straffe ham som jeg selv finder passende.“

„Far,“ begyndte lady Anne igjen, men jarlen gjorde en saa rasende bevægelse at stakkars lady Alice skrek, og lady Anne tidde og gik ut av lysthuset, og stakkars lille lady Alice fulgte efter, skjælvende av rædsel.

Jarlen blev staaende og se strengt efter dem, til de forsvandt bak kirsebærtrærne. Saa vendte han sig mot Myles: „Hvad har du at si til din undskyldning?“

„Intet,“ svarte Myles.

„Hørte du ikke hvad min datter sa?“ spurte jarlen. „Hun sa at du ikke kom av egen fri vilje — er det sandt?“

Myles tidde et øieblik. „Nei,“ sa han saa. „Hun lyver paa sig selv. Jeg fandt selv paa at komme herind. Jeg faldt ned fra træet der — jeg skulde lete efter en ball — saa bad jeg om jeg fik lov til at komme igjen, og det har jeg gjort nogen ganger. Hun sa — nei det var ikke paa hendes bud jeg kom, men efter eget ønske.“

„Hvor ofte har du været her?“ sa jarlen.

Myles tænkte sig om. „Dette er den syvende gangen,“ sa han.

Længe stod jarlen taus, og Myles begyndte at fatte haab, men jarlens næste ord ødela det. „Du vet at det er forbudt at komme hit,“ sa han. „Du vet at to mænd er straffet for det, og allikevel kom du. Vet du hvad straf du faar?“

Myles stod og pillet paa muren. „Kanske du kommer til at dræpe mig,“ hvisket han.

Jarlen smilte. „Nei,“ sa han. „Jeg vil ikke dræpe dig, for du er av adelig byrd. Men hvad synes du om at faa ørene dine skaaret av eller bli pisket ute paa gaarden.“

Myles blev rød og saa hurtig paa jarlen. „Nei,“ sa han saa kjækt at han selv blev forbauset, „du skal ikke gjøre noget saa skammelig. Jeg er din like av fødsel, og skjönt du har ret til at dræpe mig, har du ingen ret til at vanære mig.“

Jarlen av Mackworth bukket med paatat høflighet. „Undskyld, jeg trodde det var en uforskammet væbner som jeg grep i at liste sig omkring og snakke med to tossete unge piker, og saa opdager jeg at det er en ung lord — eller kanskje du er en prins — som gir mig ordre om hvad jeg skal gjøre. Jeg ber Eders høihet om tilgivelse hvis jeg har sagt noget saarende.“

Myles' angst var gaat over til vrede. „Nei,“ sa han, „jeg er ingen lord og ingen prins, men jeg er din like. Jeg er søn av din fordums kamerat og slegtning — lord Falworth — som du vet er blind og hjelpeløs og fredløs og ulykkelig, og dog,“ skrek han pludselig rasende, „vilde jeg heller være ham end dig, for skjønt han er ruinert, bærer du —“

Han hadde forstand nok til at stanse.

Jarlen holdt haardt om stokken sin og saa forskende paa gutten. „Godt,“ sa han, da Myles stanset, „du har gaat for langt til at stoppe nu. Si hvad du mener. Hvorfor vil du heller være i din fars sted end i mit?“

Myles svarte ikke.

„Si det, hvis du ikke er en rædhare. Skjønt din far er ruinert, bærer jeg — hvad?“

Myles strammet sig op, og saa buset han ut: „Bærer du din lykke med skam.“

Der var længe stille.

„Myles Falworth,“ sa jarlen til sidst, „av alle de dumdristige daarer jeg har kjendt, er du den værste. Hvordan tør du vove at si saadant til mig? Vet du ikke at din straf blir ti ganger værre?“

„Men hvad skulde jeg gjøre?“ sa Myles fortvilet.

„Hvis jeg ikke havde sagt det, hadde du kaldt mig en rædhare, og ræd er jeg ikke.“

„Ved den hellige jomfru, jeg tror dig,“ sa jarlen. „Du er den kjækkeste, mest uforskammede slyngel jeg nogengang har set. Du taler som om jeg har glemt min gamle kamerat. Jeg vil vise dig at det ikke er sandt. Jeg vil glemme det du sa for hans skyld, og for hans skyld vil jeg tilgi dig at du kom hit — og det vilde jeg ikke gjort for nogen anden. Skynd dig nu bort og kom aldrig igjen. Der borte er en løngang, kanske du kjenner den. Men stop — hvordan kom du hit?“

Myles fortalte om spikrene han hadde slaat i væggen, og jarlen strøk sig over skjegget og lyttet. Da gutten var færdig, saa jarlen skarpt paa ham. „Men du slog ikke spikrene ind alene,“ sa han. „Hvem hjalp dig?“

„Det vil jeg ikke fortælle,“ sa Myles bestemt.

„Som du vil,“ sa jarlen. „Jeg vil ikke tvinge dig. Men skynd dig nu! Og de spikrene maa du dra ut igjen. Gjør ikke flere guttetreker, hvis du ikke vil ha straf. Nu kan du gaa.“

Myles behøvde ikke flere opfordringer, men skyndte sig bort. Da han kom til løngangen og vendte sig om, saa han den høie skikkelse i den lange skindkantede kappe staa midt i veien og se efter ham.

Mens Myles løp over gaardspladsen, mumlet han: „Den gamle bjørn, hadde jeg ikke svart ham saadan, hadde han kanske vanæret mig. Jeg undres hvorfor han stod og saa slik efter mig.“

KAPITEL XX.

En dag eller to glædet Myles sig over at han var sluppet saa heldig fra sit eventyr, men saa kom han til at tænke paa at han kanske burde vist sig kjækkere overfor damene. Han burde ha optraadt som deres ridder og forsvarer. Var det ikke feigt at opgi alle sine rettigheter straks jarlen fordret det?

„For hun hadde jo valgt mig til sin ridder,“ sa han til Gascoyne, „og allikevel stod jeg der uten et ord til hendes forsvar.“

„Jeg vilde ikke ængste mig for det,“ sa Gascoyne. „Jeg synes du kom merkelig godt fra den historien. Jeg vilde aldrig ha tænkt mig at mylord kunde være saa taalmodig — han maa ha stor agtelse for dig.“

„Ja, han var taalmodig,“ sa Myles, „men det forandrer ikke min stilling. Jeg handlet skammelig ved at svigte min dame, og jeg vil ikke opgi hende ganske. Jeg har tænkt meget paa saken, og er kommet for at be dig om hjelp. Vil du, næste gang du gjør tjeneste i huset, bringe lady Alice et bud fra mig?“

„Nei, saadan tosk vil jeg ikke være,“ sa Gascoyne hurtig. „Du kan selv rake kastanjene ut av ilden og selv levere dit brev.“

Saadan talte Gascoyne, men som vanlig gav han sig for Myles' overtalelser. Saa blev brevet skrevet, og en dag tok den godhjertede Gascoyne det med sig og gav det til en av myladys damer, som lovte at levere det til lady Alice.

Men Myles hadde ikke lange glæde av dette

nye eventyr. En aften mens pager og væbnere holdt paa at klæ av sig, lød pludselig ropet: „Myles Falworth! Myles Falworth!“

„Her er jeg,“ ropte Myles og reiste sig. „Hvem roper paa mig?“

Det var en av jarlens tjenere, og da han fik øie paa Myles, gik han like bort til ham, mens alle guttene stirret forundret paa dem.

„Mylord ønsker at tale med dig, Myles Falworth,“ sa tjeneren.

Myles blev staaende og stirre: „Vil mylord snakke med mig?“ sa han tilsidst.

„Ja,“ svarte tjeneren utaalmodig. „Skynd dig at bli færdig. Jeg maa fort tilbake.“

Myles klædde sig hurtig i sine bedste klær, mens han studerte paa hvad jarlen kunde vilde ham. Det maatte være brevet til lady Alice. Mens han fulgte efter tjeneren over den øde gaardsplads til jarlens private bolig, prøvde han at samle mod til den kommende samtale. Men hans hjerte banket da han fulgte efter tjeneren gjennom den lange gang, som bare var sparsomt oplyst. Saa løftet tjeneren forhænget foran soveværelsets dør, og Myles hørte surren av stemmer, og efter et vink av tjeneren gik han ind. Først saa han bare mange mennesker og meget lys, saa opdaget han at han stod i et stort luftig værelse. Tre av veggene var dækket av tepper med scener fra jagt og krig, og paa den borte væg, der hvor sengen stod, hang et stort blaat teppe med høker — Beaumonternes vaaben — brodert i sølv. Selv nu — midt i mai — var værelset kaldt, saa en stor ild brændte paa kaminen.

Omkring ilden stod en del mænd og snakket og lo. De som kjendte Myles, nikkede til ham, og et par av dem snakket til ham mens han stod der og ventet, men Myles visste hverken hvad de sa, eller hvad han svarte.

Som dere før har hørt, kaldtes det sidste maaltid paa dagen livery, og jarlen nød det paa sengen, og to pager og tre herrer vartet ham op, og gale Noll — narren — stod ved sengens hodegjærde og prøvde at faa sin herre til at le.

Da jarlen var færdig med at spise, kom en page frem med et sølvfat med lugtende vand, og saa vasket jarlen ansigt og hænder i det. Saa vinket han paa Myles.

Myles gik frem, mens alles øine fulgte ham. Jarlen sa noget til dem som stod rundt sengen, og de trak sig tilbake da Myles nærmet sig.

„Jeg har sendt bud efter dig,“ sa jarlen, „fordi jeg har faat et brev som du har skrevet til min niece, lady Alice. Jeg har det her,“ han stak haanden under hodeputen og trak det frem. „Jeg har netop læst det.“ Han saa brevet igjennem og sa saa: „Jeg finder intet galt i det, men skriv ikke oftere.“ Han talte uten vrede, og Myles saa forbauset op. „Ta det,“ sa jarlen og kastet brevet til Myles, „og la saa min niece være i fred baade for dine breve og dine besøk. Jeg tænkte mig at du vilde være dum nok til at prøve noget saadant, og jeg har latt lady Alice love at fortælle mig det straks hun fik brev. La det ikke hænde oftere. Forstaar du ikke at du kan skade hendes rygte ved at møte hende hemmelig og sende hende breve.“

„Jeg mente ikke noget ondt med det,“ sa Myles.
„Det tror jeg ogsaa,“ sa jarlen. „Nu kan du gaa.“
Myles blev staaende.

„Hvad ønsker du at si?“ spurte jarlen av Mackworth.

„Bare det at lady Alice har valgt mig til sin ridder, og efter riddernes lov har jeg ret til at tjene hende som en sand ridder, enten jeg faar se hende eller ikke.“

„Som en sand nar,“ sa jarlen tørt. „Du er ikke ridder endnu, bare en gutunge. Hvilken ret gir riddernes lov dig, din nar?“

Hvis jarlen endda var blit vond, men denne haan ærgret Myles umaadelig.

„Jeg vet at du ser ned paa mig,“ mumlet Myles.

„Du ærgrer mig over evne,“ sa jarlen. „Jeg, se ned paa dig? Hør her, hadde du været en anden, var du blit jaget fra mit slot for længe siden. Tror du at jeg vilde fundet mig i det hvis en anden av væbnerne hadde holdt hemmelige møter med min datter og min niece og saa sendt dem breve gjennom mine tjenere? Skynd dig væk, din nar.“

Myles stod og stirret paa jarlen uten at svare. — for første gang kom han til at tænke paa den store overbærenhet jarlen hadde vist ham. Hvad kunde den bety? Var jarlen allikevel hans hemmelige ven, som Gascoyne hadde sagt?

Imidlertid laa jarlen og stirret paa ham. „Hvor gammel er du?“ sa han tilsidst.

„Sytten sidste april,“ svarte Myles.

„Da er du gammel nok til at tænke som en mand og ikke bare som en gutunge. Du har hat saa meget tøv fore siden du kom hit — nu er det

paa tide at du holder op. Lady Alice blir rik og kan gjøre et glimrende parti, men du er en fattig gut, uten venner som kan hjelpe dig frem. Din far er fredløs, og faar nogen vite hvor han er, blir han kastet i fængsel — kanskje henrettet. Han har en fiende, som sir James alt har sagt dig — en fiende som kanskje er mægtigere end jeg. Den fienden vogter paa din far og dig, og skulde du udmerke dig, vilde han sikkert falde over dig. Myles Falworth, hvor tør du vove at stile saa høit?"

Stakkars Myles stod taus og ubevægelig. „Sir,“ sa han tilsidst, „du har ret, og jeg har været en nar. Jeg vil ikke mere tænke paa lady Alice.“

„Det mente jeg ikke, gutten min,“ sa jarlen, „men før du gjør det, maa du ha hævet din familie til den stilling den hadde før sit fald. Før det er lykkes, maa du ikke uleilige hende. — Nu kan du gaa.“

Da Myles gik tilbake over gaardspladsen, undret han sig over at alt saa ut som før — kun han selv var forandret.

KAPITEL XXI.

Næste dag fik Myles besked om at sir James Lee vilde snakke med ham. Han fandt sir James i kontoret med et krus øl og levninger efter frokosten foran sig. Sir James pekte paa en stol, og Myles satte sig forbauset ned — han hadde aldrig hørt at sir James hadde vist nogen anden av væbnerne en saadan ære.

Den gamle ridder stirret en stund paa Myles, saa sa han: „Hvor gammel er du?“

„Jeg blev sytten sidste april,“ svarte Myles.

„Du er stor og kraftig for din alder,“ sa sir James. „Gid du var likesaa vel utviklet av forstand og ikke altid var optat av guttetreker.“

Saa tidde han en stund, og Myles sat og undret paa hvilken av hans gale streker sir Lee hadde hørt om. Var det om vinduet han knuste i den store hallen da han kastet sten efter raven, eller var det at han kløv op i det søndre taarn efter kaieredet?

„Du har en ven,“ sa sir James pludselig, „saa-dan en ven som man sjelden finder her i verden. Han har vaaket over dig helt siden du kom hit. Kan du gjette hvem jeg taler om?“

„Kanske det er lord George Beaumont,“ sa Myles. „Han har altid været venlig mot mig.“

„Nei,“ sa sir James. „Jeg snakker ikke om ham, skjønt han liker dig godt. Kan du holde paa en hemmelighet, gut?“ spurte han pludselig.

„Ja,“ svarte Myles.

„Og vil du tie med det, hvis jeg fortæller dig hvad den vennen heter?“

„Ja.“

„Det er jarlen av Mackworth som er din ven, men la ikke et ord undslippe dig om det.“

Myles sat og stirret paa sir James — stum av forbauselse —, og om en stund fortsatte sir James:

„Helt siden du kom hit, har mylord holdt øie med dig, og han kjender alle dine gale streker og alle dine kampe. Hvad synes du om det, Myles Falworth?“

Igjen sat den gamle mand en stund og saa paa Myles, som ikke fandt et ord til svar. Sir James lot til at fryde sig over den unges forbauselse. — Pludselig sa Myles: „Visste mylord at jeg gik til hans private have?“

„Nei,“ sa sir James, „det visste han ikke, før din far bad din mor skrive og fortælle det.“

„Far?“

„Ja,“ svarte sir James og snodde barten sin. „Saa snart din far hørte om det tøvet, skrev han til mylord og bad ham stoppe det, saa det ikke skulde bringe dig i ulykke.“

„Sir,“ hvisket Myles. „Jeg vet ikke længer om jeg drømmer eller er vaaken, saa underlig høres alt dette.“

„Du er vaaken nok,“ svarte den gamle mand, „men jeg har mere at fortælle dig. Mylord synes — og det gjør vi andre ogsaa, baade lord George og jeg — at det er paa tide at du blir voksen. Du har været her et aar nu og hat din frihet; men“, fortsatte sir Lee høitidelig, „det blir engang din pligt at utføre ting av saadan betydning at du endnu ikke kan fatte dem. Mylord tror at du er usedvanlig vel utrustet av naturen. Det vil tiden vise, nu gjelder det at utvikle dine evner. Fra mandag av vil jeg og sir Everard Willoughby selv ta os av dig. Du kan gaa til Ralph Smed og prøve en rustning som han har laget til dig. Nu kan du gaa — men husk paa at du ikke fortæller noget menneske at mylord er din ven. Det er hans bestemte befaling.“

Saa vendte Myles sig for at gaa; men da han var naadd til døren, stanset sir James ham.

„Stop!“ ropte han. „Jeg havde nær glemt at si dig noget. Mylord har en gave til dig — det er en stor flamsk hest av ædel race. Saadan en hest som en fornem ridder vilde være stolt ved at kalde sin. Myles Falworth, du er født paa en heldig dag!“

„Sir,“ ropte Myles og stanset; saa fortsatte han: „Sir, sa du at hesten skulde — skulde den være min — ?“

„Ja, den skal være din.“

„Min egen eiendom?“

„Ja, din egen eiendom.“

Hvordan Myles kom sig avsted, visste han aldrig senere. Han gik som i drømme, og han var saa glad som aldrig før. Naturligvis var hans første tanke Gascoyne.

„Kom Francis,“ ropte han til ham, „og hør hvad der er hændt mig!“

Saa drog han Gascoyne med sig, og hvor meget Gascoyne gravet, og hvor meget han spurte, saa fik han ikke et ord ut av Myles før de sat sammen i Ørneredet.

„Sæt dig ned Francis,“ sa Myles da, „nu skal du høre noget storartet.“ Gascoyne adlød, og Myles blev staaende. „Dette er sidste gang jeg kommer hit,“ sa Myles. Og saa kom det. Han nævnte ikke jarlens venskab, men han talte om det liv han nu skulde føre, og alt det han haabet at utrette.

Gascoyne sat stille og saa ut i luften. Han

visste at han ikke kunde følge Myles paa hans stolte bane, og han var trist ved tanken paa at de kanske maatte skilles.

KAPITEL XXII.

Saadan sluttet Myles Falworths guttedage. I de tre aar som fulgte, arbeidet han flittig paa sin utvikling. Det var ikke altid morsomt, for sir James Lee var en streng lærer, og Myles hørte sjelden et ord til ros eller opmuntring, men hvis han gjorde en feil, refset sir Lee ham strengt. Myles syntes ofte det var haabløst.

En dag sa han fortvilet til sir James: „Si mig om jeg overhodet har lært noget. Kan jeg nogensinde bli en ridder, værdig til at slaas med mine like?“

„Du er en nar,“ svarte sir James. „Tror du at du kan lære alt paa et aar eller halvandet? Vent til du er utlært, og da vil jeg si dig om du er skikket til at bryte en lanse med en tapper ridder.“

„Din gamle bjørn!“ mumlet Myles, mens den gamle mand vendte sig og gik. „Fordømme mig, om jeg ikke snart skal vise dig hvad jeg duer til.“

Men den sidste tiden av de tre aarene gik det lettere. Øvelsene førte Myles mere ut i fri luft, og naar han feftet med andre riddere, da gik det ham alltid godt.

Han var nu blit chef for baccaleureuserne — den stilling som Blunt hadde da Myles kom til

Devlen slot. Han var godt likt av alle, og de mindre gutter saa op til ham som til en helt.

Tjeneste i jarlens hus fik han fremdeles ikke gjøre — mylord overlot ham til sin bror lord George — men jarlen udmerket ham paa mange maater, og nikket altid til ham naar de møttes, og Myles hadde lært at forstaa jarlen og vilde gjerne ofre alt i hans tjeneste.

Myles saa ofte de unge damer og talte av og til med dem; men jarlen lot som om han ikke la merke til det.

Myles var blit en vakker ung mand, saa det er ikke usandsynlig at lady Alice drømte om ham.

Tidlig om høsten 1411 kom kong Henrik til Devlen slot og blev der i fem dage. Med ham fulgte grev de Vermoise, som var kommet fra Frankrike for at søke hjælp for dauphinen mot hertugen av Burgund.

Den dag kongen skulde komme, holdt Myles paa at utdele ordrer til væbnerne, da der kom bud fra lord George at han ønsket at se ham. Myles bad Gascoyne og Wilkes ordne med væbnerne og skyndte sig avsted. Da han kom frem, blev netop rustningen fæstet paa lord George.

Lorden nikket og smilte til Myles og sa saa: „Jeg har talt med Mackworth om dig, og jeg vil gjerne vise dig den ære som staar i min magt. Hvad vilde du synes om at følge med som min vaabendrager idag?“

Myles blev rød. „Sir, hvis jeg ikke er for klodset, vilde intet glæde mig mere.“

Lord George lo. „Du er let at glæde,“ sa han

„Du maa ikke tro du er klodset, Myles — den som sier det, lyver. Skynd dig og hent dine vaaben, og kom saa hit igjen, saa vil Hollingwood gi dig en vakker hjelm jeg har, og en vams brodert med mine vaaben og farver.“

Saa takket Myles og skyndte sig til vaabensalen, hvor han traf Gascoyne.

„Hvad synes du, Francis,“ ropte Myles henrykt. „Der er vist mig en ære idag som jeg aldrig hadde drømt om. Lord George har valgt mig til sin vaabendrager idag. Jeg skal følge ham naar han rider kongen i møte. Kom og hjelp mig med vaabnene. Er du ikke glad for min skyld, Francis?“

„I sandhet er jeg glad!“ ropte Gascoyne, den uegennyttige ven — og han var næsten likesaa straalende som Myles.

Fem minutter senere var han ivrig optat med at hjelpe Myles med hans vaaben. „Og at tænke sig,“ sa han, mens han bandt leggskinnene paa Myles, „at lord George har valgt dig fremfor alle de fine riddere og lorder som findes her.“

„Ja, er det ikke storartet? Jeg forstaar ikke hvorfor han har gjort det. Det er et rent under.“

„Nei, det er ikke noget under, og jeg forstaar godt hvorfor han valgte dig. Det er fordi han ser — likesom alle vi andre — at du er den bedste fegter og har den peneste fremtræden av alle her.“

Myles lo. „Du gjør nar av mig,“ sa han. „Jeg slaar dig i hodet med kaarden min hvis du fortsetter. Har du hørt hvem som følger jarlen?“

„Ja, jeg hørte Wilkes sa at det var sir James Lee.“

„Det er jeg glad for,“ sa Myles, „saa kan han lære mig hvordan jeg skal opføre mig. Tænk om jeg skulde gjøre en feil — da vilde lord George aldrig mere ta mig med sig.“

„Vær ikke bange,“ sa Gascoyne. „Du gjør ingen feil.“

Snart var jarlen, lord George og hele følget færdig. Saa blev der git ordre til at stige til hest, hornet gjaldet og avsted gik det. Myles' hjerte banket av glæde, mens han i fulde drag nød den friske luft.

Foran red jarlen og hans bror side om side, begge klædd i milanesiske rustninger og med en vams av fløiel som var rikt brodert med sølv. Jarlen bar en vakker guldkjede med St. Georges ordenen i diamanter.

Bak de to brødre og deres vaabendragere red resten av følget — riddere, væbnere og krigere — omtrent 250 mand. Spyd og lanser og bannere glimtet i solen.

De red helt til byen, over broen, og saa stormet de frem gjennom de smale gater, mens folk stod i vinduene og saa paa. Der blev ropt hurra for jarlen, men lord George red frem som om han ikke saa nogen. Da de var naadd gjennom byen, red de videre ut over landet.

Det var ikke før de var naadd til Willoughby jorder — 16 kilometer fra Devlen — at de traf kongen og hans følge. Da de to rytterskarer var kommet en firti meter fra hverandre, stanset de.

Myles saa en herre klædd i en enkel blaa ride-drugt holde litt foran de andre — det var kongen.

Saa nikket sir James Lee til Myles og kastet hestens tøiler til en av følget, og gik saa frem og holdt stighbøilen for jarlen av Mackworth mens han steg av hesten. Jarlen av Mackworth tok av sig hjelmen og rakte den til sir James Lee, og gik saa frem mot kongen. Sir James blev staaende med hjelmen i en haand og tøilen til jarlens hest i den anden. Myles gjorde likedan for lord George.

Saa gik de to brødre barhodet fremover — jarlen litt foran lord George. Da jarlen kom frem til kongen, bøide han knæ for ham, og kongen rakte ham haanden og reiste ham op, og saa kysset jarlen kongens haand.

Saa knælte lord George som hans bror hadde gjort, og kongen rakte ogsaa ham haanden til kys.

Myles kunde ikke høre hvad der blev sagt, men han saa at de tre snakket sammen, og at kongen saa vendte sig og vinket til en ridder som holdt litt foran de andre. Ridderen red frem, og kongen forestilte ham høitidelig for herrene, og den fremmede tok av sig høire hanske og rakte først haanden til jarlen og saa til lord George. Myles skjønnte at det maatte være den mægtige grev de Vernoise.

De snakket et par minutter sammen og saa bukket kongen let. Den franske adelsmand trak sig hurtig tilbake, saa blev en ordre git, og hele selskapet satte sig i bevegelse; de to brødre gik paa hver sin side av kongen, og jarlen la sin bare haand let paa hestens tøile.

Mens alt dette skedde, hadde jarlens følge stillet sig op langs veien, saa der var aapen vei mellem

dem. Da kongen kom bort til følget, snakket han et par ord med dem han kjendte.

Myles stod stiv som en støtte, med hjelmen i den ene haand og holdende tøilen i den anden.

Kongen var en litt tykfalden mand med fett ansigt og lyseblaa øine og en lys bart. Myles var litt skuffet. Han hadde ventet noget ganske andet. En konge var nok ikke anderledes end et almindelig menneske.

Saa satte jarlen og lord George hjelmene paa og steg til hest, og hele følget gav sig paa vei til Devlen.

KAPITEL XXIII.

Samme dag hændte noget som forbauset alle væbnerne. Ved ett-tiden kom jarlen og lord George gaaende i ivrig samtale over gaarden foran vaabensalen og gik ind til sir James Lee.

Der blev stille hvor de kom frem, men da de var forsvundet i sir James' kontor, gik snakket livlig om hvad det kunde betyde.

En stund efter kom sir James til døren og vinket paa en av pagerne og gav ham en kort ordre, og gutten fór avsted. Et par minutter efter kom han tilbake, fulgt av Myles Falworth, som gik like ind til sir James. Hvad kunde det betyde? Der gik de vildeste rygter, — men ingen ante sandheten.

Myles var litt blek da han kom ind, for han tænkte sig at noget viktig skulde hænde. Jarlen sat i den

stolen sir James ellers brukte, ved enden av bordet, lord George halvt sat, halvt lænet sig mot vinduspladsen, og sir James stod med ryggen mot kaminen. Alle tre saa svært alvorlige ut.

„Hør godt efter Myles Falworth,“ sa jarlen, mens Myles bukket, først for ham og saa for lord George. „Jeg har store tidener for dig. Du vet hvorfor vi har latt dig arbeide saa strengt alle disse aar — det er for at du selv kan bane dig en vei i livet. Du maa vise dig som en tapper ridder, og seire over din fars fiender hvis det kommer til kamp. For dig gjelder det at bli en stor mand, andet kan ikke nytte. Nu er tiden kommet da du skal vise hvad du duer til. Jeg vilde heller ventet et aars tid, men nu er der en leilighet som kanskje ikke kommer igjen. Sir James sier at du er omtrent utlært — nu faar du vise hvad du kan. Har du nogensinde hørt om Sieur de la Montaigne?“

„Ja, mylord. Jeg har ofte hørt om ham,“ svarte Myles. „Det var ham som vandt den store pris ved turneringen i Rochelle ifjor.“

„Jeg hører du har hørt hans ros,“ sa jarlen. „Han regnes som en av de bedste riddere i Dauphiny. Ved turneringen ved Rochelle vandt han prisen for tredje gang. Vet du at han er i grev de Vermoises følge?“

„Nei,“ svarte Myles rødmende. „Jeg har hørt at han er i England, men jeg visste ikke at han var her.“

„Jo, han er her,“ sa jarlen. Saa tidde han en stund, og saa sa han pludselig: „Si mig, Myles Falworth, hvis du var en ridder og hadde saadan

rang at du kunde bryte en lanse med *Sieur de la Montaigne*, turde du da gjøre det?"

Jarlens spørmaal kom saa uventet, at Myles blev staaende og stirre paa ham uten at svare. Jarlen sat rolig og ventet, men sir James brøt tausheten.

"Du hørte vel hvad jarlen spurte om?" sa han skarpt. "Kan du ikke svare?"

"Vær rolig Lee," sa greven av Mackworth. "La gutten ha tid til at tænke før han svarer."

Ordene vækket Myles. Han nærmet sig bordet og la haanden sin paa det. "Mylord," sa han "jeg vet ikke hvad jeg skal svare — jeg er overrasket og bange."

"Hvad for noget!" ropte sir Lee hidsig. "Bange, sa du? Hvis du er bange, din slyngel, faar du aldrig oftere vise dig for mig eller tale et ord til mig."

"Rolig, Lee," sa jarlen. "Gutten skal gjøre som han vil i dette, og du skal ikke bruke din indflydelse paa ham, kanske du misforstaar ham. Tal ut, Myles, hvorfor er du bange?"

"Mylord, jeg frygter, fordi jeg er saa ung," sa Myles. "Jeg er bare en uøvet gut, hvordan skal jeg vove at bryte en lanse med saadan en mand som *Sieur de la Montaigne*? Alle vil le av mig hvis jeg utfordrer ham."

"Nei, Myles," sa lord George, "du har for smaa tanker om dig selv. Tror du at vi vilde opfordre dig til kamp mot ham hvis vi ikke trodde du kunde seire."

"Seire?" ropte Myles vendt mot lord George. "Sir, du mener ikke — du kan ikke mene at jeg kan

haabe eller drømme om at vinde over *Sieur de la Montaigne*?"

„Jo," sa lord George, „det mener jeg."

„Si mig nu, Myles, om du vil kjæmpe mot *Sieur de la Montaigne*," sa jarlen.

„Ja," sa Myles og rettet sig op. „Ja, hvis du ønsker det, saa vil jeg kjæmpe mot ham."

„Jeg ønsker dig til lykke, Myles," sa jarlen og rakte ham haanden. „Jeg har talt med kongen om dig idag, og han har lovt selv at slaa dig til ridder — hvis du vil fegte mot *Sieur de la Montaigne* for Englands og *Mackworths* ære. For øieblikket sover kongen, men hold dig rede naar han vaakner, saa vil jeg forestille dig for ham."

Saa vendte jarlen sig til sir James Lee, og spurte hvordan det var med Myles' klær. Myles hørte ikke hvad der blev sagt. Han hadde drømt om at han engang skulde bli slaat til ridder, men at det skulde ske saa snart, og av selve kongen, det var aldrig faldt ham ind. Det var ikke rart at han bare halvt hørte jarlens spørsmaal om hans klær, og lord Georges tilbud om at skaffe ham av sit forraad.

„Du kan gaa nu," sa jarlen tilsidst. „Men kom til George klokken to, saa du kan bli klædd som det passer for anledningen."

Saa gik Myles forbauset derfra. Haa saa efter *Gascoyne*, men kunde ikke finde ham. Han svarte ikke paa de andre væbneres spørsmaal, men gik like til en ensom græsgrodd plads. Der kastet han sig ned og blev liggende og tænke. Hvor længe han laa der, visste han ikke. Men pludselig følte han en haand paa skulderen sin. Det var *Gascoynes*.

„Hvad skal nu ske, Myles?“ spurte hans ven ængstelig. „Hvad betyr al den snakken om dig oppe i vaabensalen?“

„Aa, Francis!“ ropte Myles. „Jeg skal slaaes til ridder — av kongen selv — jeg skal kjæmpe mot Sieur de la Montaigne.“

Han rakte frem haanden, og Gascoyne tok den. De stod en stund tause, saa sa Gascoyne:

„Du kommer til at bli en stor mand Myles. Jeg har altid visst at du vilde bli det, og nu er tiden kommet. Du kommer til at færdes blandt mægtige folk og kanskje blandt konger. Snart blir vi ikke længer sammen, og du vil litt efter litt glemme mig.“

„Nei, Francis, jeg vil aldrig glemme dig,“ svarte Myles og trykket haanden hans. „Jeg vil alltid elske dig høiere end noget andet menneske, undtagen far og mor.“

Gascoyne rystet paa hodet og saa bort. Pludselig vendte han sig igjen mot Myles og sa: „Vil du opfylde et ønske?“

„Ja,“ svarte Myles. „Hvad er det?“

„At du vil vælge mig til din væbner.“

„Nei,“ svarte Myles. „Hvordan kan du tænke paa at tjene mig? Du blir selv en ridder, Francis, hvorfor vil du være min væbner?“

„Fordi,“ svarte Gascoyne med en kort latter, „jeg heller vil være i dit følge som væbner end alene som ridder, — selv om jeg nogen gang kan bli ridder.“

Myles slog armene om halsen paa vennen og kysset ham paa kindet. „Du skal ha din vilje,“

sa han. „Men enten du er væbner eller ridder, er du min egen trofaste ven.“

Saa gik de langsomt — haand i haand — tilbage til slottet.

Klokken to gik Myles til lord Georges værelse, og der klædde hans ven og beskytter ham i en dragt som passet for anledningen — en jakke av grønt, mønstret fløiel, indvævet med guldsnorer og kantet med skind, sort fløiels lue med en ædelsten foran, røde strømper og sorte fløielssko. Myles hadde aldrig før hat saadanne fine klær, og han følte at de klædde ham.

„Sir,“ sa han, „jeg har sikkert ikke ret til at ha saadanne klær.“

I de dage var der en lov som bestemte hvilke klær hver stand skulde bruke. Myles hadde ikke ret til at bruke hverken fløiel, røde klær, skind eller sølv og guldbroderi. Men ved en saa høitidelig anledning som præsentationen for kongen kunde man nok gjøre en undtagelse, og det sa lord George ham.

Klokken var omtrent tre da lille Edmont de Monteford, — lord Mackworths yndlingspage — kom og meldte at kongen spaserte i jarlens have.

„Kom, Myles,“ sa lord George, og saa reiste Myles sig med bankende hjerte.

Ved porten til haven stod to krigere paa vakt, de hilste paa lord George og lot ham og Myles slippe ind. Da de var indenfor, stoppet lorden et øieblik og sa: „Myles, du er en forstandig gut. Vær forsiktig, for din fars skyld. Nævn ikke hans navn, eller la nogen vite at du er hans søn.“

Da de møtte kongen, knælte Myles for ham, og kongen smilte venlig og gav ham sin haand at kysse, og da det var gjort, reiste kongen ham op.

„Du er en kraftig gut,“ sa kongen. „Saadan som du er, var vist sir Galahad da han kom til Arthurs hof. De sier mig at du har mod til at kjæmpe mot Sieur de la Montaigne, den gamle bjørnen fra Dauphiny. Har du virkelig mod til det? Vet du hvad du har paatat dig ved at kjæmpe mot ham?“

„Ja, Eders majestæt,“ svarte Myles, „jeg vet at det er et vanskelig arbeide, men jeg tok med glæde et endnu farligere og vanskeligere hvis jeg derved kunde glæde Eders majestæt.“

Kongen saa fornøiet paa ham. „Det var godt svart, unge mand,“ sa han, „og jeg liker et saadant svar godt naar det kommer fra unge og ufordærvede læber. Taler du fransk?“

„Ja, Eders majestæt,“ svarte Myles. „Jeg taler litt fransk.“

„Det glæder mig,“ sa kongen, „saa kan du gjøre Sieur de la Montaignes bekjendtskap.“

Han vinket til en svær, mørk herre. Han kom straks frem, og kongen forestilte dem for hverandre. Myles og Sieur de la Montaigne saa paa hinanden, og de tænkte begge at de aldrig hadde set en kraftigere mand. Men forskjellen mellem dem var stor — Myles ung, gutagtig og med et friskt ansigt, den andre veirbitt og med en mængde arr over panden og kindene — den ene var begynder, den anden hadde alt seiret i mange slag.

Der blev sagt nogen høflige ord av hver av

dem, og kongen stod smilende og hørte paa. Da sa kongen pludselig:

„Jeg er glad dere har lært hverandre at kjende. Nu overlater vi den unge mand til din omsorg, Beaumont — og i din, Sieur de la Montaigne — og saa snart som alle ceremonier er i orden, vil vi selv slaa ham til ridder. La os saa gaa videre Mackworth og grev de Vermoise, jeg har tænkt mere paa de krigere du ønsker skal dra til Dauphiny.“

Saa trak Myles sig tilbake sammen med lord George og Sieur de la Montaigne, mens kongen og de to herrer gik frem og tilbake og snakket sammen. Myles snakket livlig med herrene i følget, og opdaget til sin glæde at han var aftenens helt.

Den natten var den sidste som Myles og Gascoyne tilbragte paa sovesalen. Næste dag fik de anvist værelser hos lord George, og dit flyttet de til de øvrige væbneres forbauselse og beundring.

KAPITEL XXIV.

Det almindelige var at bli slaat til ridder av andre adelige, at bli slaat til ridder av kongen selv, var en udmerkelse for livet. Jarlen av Mackworth hadde sine grunde til at ønske at denne ære blev vist Myles, og han hadde lagt mange planer for at bringe det i orden.

En underlig gammel bok lærer os hvilke ceremonier der bruktes ved saadanne leiligheter. Der

blev først valgt to æresvæbnere, som skulde passe paa at alt gik rigtig for sig.

Saa blev Myles barbert paa en egen maate og ført til badeværelset. Der hjalp to gamle, ærværdige riddere ham med badet, mens de gav ham gode raad om hvordan han skulde opføre sig. Saa undersøkte de om han kunde alt det han burde, og da han hadde svart rigtig paa alle spørsmaal, tok den ældste en haandfuld vand og slog over hodet hans og gjorde samtidig korsets tegn paa hans venstre skulder.

Straks disse ceremonier var færdige, hjalp æresvæbnerne ham ut av badet og førte ham til en tarvelig seng uten forhæng, og lot ham hvile der til han var tør og varm. Saa tok de paa ham en hvit skjorte av lin, og over den en kappe av grovt, hjemmevævet tøy, bundet om livet med et taug, og med en hette over hodet som lignet en munkehette.

Da Myles var færdig, kom de to gamle riddere og førte ham til kapellet. Ridderne gik paa hver sin side av ham, og æresvæbnerne gik foran, og et stort følge fulgte efter med musik og sang.

Da de kom til kapellet, tok de to riddere avsked, idet hver av dem kysset ham paa kindet. Alle de andre trak sig ogsaa tilbake, undtagen æresvæbnerne, en prest og en lysebærer.

Imidlertid var Myles' rustning, sverd, lanse og hjelm, blit lagt færdig paa alteret; dem skulde han vogte og forsvare mens de andre sov. Han skulde vaake til solen stod op, og i den tid skulde han bede og tænke paa sit kommende liv. Da det blev

lyst, skriftet han for presten og gik til alters, saa satte han et tændt lys paa alteret. I lyset var der stukket et pengestykke saa nær flammen som mulig. Lyset ofret han til Gud, pengestykket til den som slog ham til ridder.

Saa førte æresvæbnerne ham til hans værelse, og der fik han hvile en stund.

Alt var kommet saa pludselig paa Myles, at han gik som i drømme. Hans æresvæbnere var lord George Beaumont og Sieur de la Montaigne. De var vel inde i alle love og regler for riddere, og Myles gjorde lydige alt hvad de sa. Sir James Lee og grev de Vermoise hjalp ham i badet, og sir Lee eksaminerte ham.

Det var snart middag da Myles blev vækket av Gascoyne, som bragte ham mat. Myles spiste ikke stort, og straks han var færdig, kom de to æresvæbnere ind, fulgt av en tjener som bar Myles' klær. Myles hilste alvorlig paa dem, og vasket saa ansigt og hænder i et fat som Gascoyne holdt for ham, og saa knælte han ned og bad, mens de andre stod tause og saa paa. Da han igjen reiste sig, sa lord George:

„Kongen og hele selskapet kommer snart til den store hal, saa du maa skynde dig saa meget du kan.“

Paa Devlen slot hadde neppe nogensinde været et elegantere selskap end det som nu var samlet for at se kongen slaa Myles til ridder.

I den øverste ende av hallen var reist en trone for kongen. Han og hans følge var endnu ikke kommet, men hele det øvrige selskap var samlet.

Paa balkongen sat jarlens familie. Midt i hallen var lagt et teppe, og om det var et rækverk av træ. Paa den ene side var plads for slottets herrer og deres gjester, og paa den anden stod borgere fra landsbyen, klædd i mørke dragter. Hele hallen var fuld av folk, og der hørtes et virvar av stemmer.

Saa blev der pludselig stille — kongen kom ridende og stanset utenfor. Der blev blaast fanfare, og saa gik kongen og hans følge opover salen.

Først kom efter rang omtrent tyve adelige herrer, riddere og væbnere, valgt hovedsagelig blandt kongens følge. Saa kom to herolder og bak dem et dusin baroner, saa igjen to herolder og saa adelsmænd efter deres rang. Saa kom overherolden og bak ham gik kongen — langsomt og værdig, med jarlen av Mackworth og grev de Vermoise. Der var saa stille at man kunde høre silken rasle og armaandene klorre mot hverandre.

Saa hørtes der pludselig hurrarop — Myles og hans følge kom ind.

Først Gascoyne, som bar Myles' sverd. Litt bak ham gik Myles. Han var klædd i en dragt som særlig fremhævet hans ungdom. Han bar en vaabenkjole av hvitt klæde, med sølvbroderier langs kanten og med et belte av lavendelfarvet lær, brodert med sølv. Under vaabenkjolen hadde han en rustning som jarlen av Mackworth hadde git ham. Bak Myles og paa begge sider av ham gik hans æresvæbnere, faddere og venner — i alt et halvt dusin mænd. Mens de gik opover den store hal,

hørtes beundrende utrop, og saa brøt klappningen løs.

„Jeg har aldrig set en saa vakker ung mand,“ hvisket lady Annes æresdame til hende. „Han ser sikkert ut som sir Galahad da han første gang kom til kong Arthurs hof.“

Myles visste at han var meget blek. Han følte snarere end saa alle ansigtene rundt sig, for hans blik var fæstet paa tronen hvor kongen sat, mens jarlen av Mackworth stod paa høire side og grev de Vermoise paa venstre. Myles gik som i drømme; da følte han lord George Beaumont røre ved sig, og stanset — det var like foran tronens fot.

Han saa Gascoyne gaa op til tredje trin, og knæle mens han rakte sverdet og sporene til kongen, som tok mot dem og la dem over knæet sit. Saa trak væbnerne sig bukkende tilbake, mens Myles blev staaende. Kongen saa et øieblik paa Myles, saa gav han en av sporene til jarlen av Mackworth.

Jarlen tok mot den og gik ned av trinnene til Myles. Saa knælte han ned og fæstet sporen paa Myles, gjorde korsets tegn over hans knæ, og reiste sig saa med værdighet og trak sig nogen skridt tilbake.

Da Mackworth var færdig, gav kongen den andre sporen til grev de Vermoise, og saa fæstet han den paa Myles' anden fot.

Da alt var gjort, reiste kongen sig, og samtidig tok jarlen av Mackworth og grev de Vermoise Myles en i hver haand og førte ham op til kongen, som fæstet sverdet om ham. Saa slog kongen

Myles paa skulderen og ropte: „Vær en tro ridder!“

Straks ropte alle tilskuerne hurra og klappet i hænderne, og kongen kysset Myles paa høire kind, og saa var ceremonien over. Myles var ikke længer Myles Falworth, men sir Myles Falworth — ridder av kongens naade.

KAPITEL XXV.

Det var almindelig at holde en stor fest til ære for den nyslaatte ridder, men denne gang blev der gjort en undtagelse. Jarlen av Mackworth ønsket at Myles skulde bli slaat til ridder av kongen selv, med størst mulig ære, at han skulde gjøre et godt indtryk paa kongen, og at han skulde bryte en lanse med en berømt kriger. Men han ønsket ikke at kongen skulde træffe Myles netop da, og faa vite hvem Myles var søn av, og derfor undgik han at holde nogen fest.

Næste morgen skulde turneringen holdes, og hele dagen gik med forberedelser. Myles og Gascoyne stod ved vinduet og saa paa, og pludselig undslap der Myles et suk. Han tænkte paa hvilket vaagestykke han gik til — sandsynligvis vilde han falde i kampen. Gascoyne saa paa ham, men sa ikke noget — han hadde selv den samme tanke.

Utpaa eftermiddagen kom der bud fra jarlen at Myles skulde komme til hans private kontor. Jarlen bad ham sætte sig, og talte saa med ham paa sin

rolige maate en halv times tid, og Myles fik vite alt om sin far og hans skjæbne.

Myles hadde gjettet meget, men det var først den dag han fik vite navnet paa farens fiende. Det var greven av Alban, jarlen av Mackworths rival og bitre uven. Det var først den dag at Myles fik vite, at jarlen av Alban var den lord Brookhurst som hadde dræpt sir John Dale paa Falworth slot. Det var ogsaa den dag Myles først hørte at det var lord Brookhurst som i turneringen ved York hadde kastet lord Falworth av hesten, og saa hadde redet to ganger over den bevisstløse mand, og hadde git ham det saar som blindet ham. Mylord svor paa at lord Brookhurst hadde gjort det med den hensigt at ødelægge lord Falworth, og hadde skrytt av det efterpaa. Myles fik ogsaa vite grunden til fiendskapet. Lord Brookhurst hadde ønsket at egte lady Falworth, og hadde svoret hevn da hun valgte lord Falworth.

Mylord fortalte ogsaa, at da lord Falworth var blit dømt for høiforræderi, blev hans baroni Easterbridge git til lord Brookhurst — som da netop hadde faat titelen jarl av Alban. Lord Falworths venner hadde søkt audiens hos kongen for at søke hjælp for den ulykkelige, og da de kom ut derfra, stod jarlen av Alban og skrøt av at nu hadde han faat lord Falworths gods, nu skulde han nok finde ham og sørge for at han blev henrettet.

„Helt siden den dag,“ sa jarlen av Mackworth, „har han prøvd at finde din far. En dag finder han ham kanske, og da —“

Myles hadde længe skjönt at jarlen hadde et

maal for ham, men han hadde ikke visst hvori det bestod. Nu skjønte han at det var hans pligt at utfordre jarlen av Alban, at rense sin fars navn og skaffe ham hans stilling tilbake, og gjøre huset Falworth like saa agtet og anset som før.

„Jarlen av Alban er ogsaa min fiende,“ fortsatte mylord. „Jeg hjalp din far i hans beilen, og lord Brookhurst svor hevn, og siden han er blit jarl av Alban, har han gjort alt mulig for at skade mig. Hvis han finder din far og faar ham dømt, blir jeg ogsaa ødelagt.“

Myles skjønte at mylord ogsaa ventet hjelp av ham.

„Kanske du trodde det var for min fornøielses skyld at jeg hadde alt dette bryderi? Jeg har latt kongen selv slaa dig til ridder for at du skal bli jarlen av Albans like, og nu skal du kjæmpe mot Sieur de la Montaigne, for at vi kan se om du er skikket til at kjæmpe mot jarlen av Alban. Jeg vilde ønske vi kunde ventet en stund, for tiden er endnu ikke kommet til at utfordre jarlen av Alban. Men det hænder ikke ofte at kongen kommer til Devlen, og nu har jeg en anledning til at sende dig til Frankrike. Min bror, George, drar dit i næste maaned for at tjene under dauphinen. Under Georges kommando følger et par hundrede mand — riddere og bueskyttere — og du kan følge med og bli der til jeg sender bud efter dig.“

Jarlen bad Myles tie om turen til Frankrike til alle — selv til Gascoyne — for det var en hemmelighet som bare kongen og et par til kjendte.

Idet Myles reiste sig for at ta avsked, bad han

om at Gascoyne kunde følge med til Frankrike, og jarlen gav straks tilladelsen. Saa blev Myles staaende et øieblik — det var noget han hadde ønsket at be om hele tiden, noget han hadde drømt om den natten han stod vakt i kapellet.

Jarlen saa spørgende paa ham, og sa saa: „Hvad er det du vil?“

Myles' hjerte banket, og hans kinder brændte. „Sir,“ sa han tilsidst, „du har vel glemt det, men det har jeg ikke. Det er længe siden jeg talte om at tjene lady — lady Alice som hendes tro ridder, og du lo av mig, og bad mig vente til jeg hadde tjent mine sporer. Nu har jeg sporene — og nu ber jeg om din tilladelse til at være lady Alices ridder.“

En stund var det stille i værelset, og Myles' hjerte hamret.

„Jeg vet ikke hvad du mener,“ sa jarlen tilsidst. „Hvad ønsker du?“

„Jeg ønsker bare en liten ting nu,“ sa Myles. „Jeg vil gjerne be hende om et merke jeg kan bære i kampen. Jeg faar mere mod naar jeg forsvarer noget som hun har git mig.“

Jarlen sat længe og stirret paa ham, saa sa han: „Jeg gir dig lov til at be lady Alice om en gave, og hvis hun gir dig den, skal jeg ikke negte dig at bære den. Men jeg sætter et vilkaar: du skal ikke snakke med hende uten at lady Anne er tilstede. Gaa til det lange galleri. Dit kommer de snart, hvis intet hindrer dem.“

Myles ventet en femten à tyve minutter i det lange galleri før lady Alice og lady Anne kom.

Det var første gang han saa dem siden ceremonien i kirken, og da han kom mot dem, rakte lady Anne ham venlig haanden, og Myles kysset den.

„Jeg ønsker dig til lykke som ridder, sir Myles,“ sa hun. „Hvis nogen fortjener en saadan ære, gjør du det.“

Først holdt lady Alice sig bak kusinen og sa intet, før lady Anne pludselig vendte sig om og sa: „Har du ikke et ord til den nyslaatte ridder, Alice? Vil du ikke ogsaa ønske ham til lykke?“

Lady Alice betænkte sig et øieblik, saa rakte hun genert haanden frem. Han løftet haanden til sine læber — som han hadde gjort med lady Annes — men med ganske andre følelser.

„Jeg ønsker dig til lykke,“ sa hun, men saa lavt at Myles næsten ikke kunde høre det.

Begge rødmet, og da Myles rettet sig op, saa han at lady Anne hadde trukket sig litt tilbake, og han skjønnte at det var for at gi ham anledning til at fremføre sin bøn.

En stund stod han stille for at samle mod, saa sa han: „Lady Alice, jeg har en bøn til dig?“

„Hvad er det du ønsker, sir Myles?“ mumlet hun.

„Lady Alice,“ sa han, „helt siden første gang jeg saa dig, har jeg tænkt at hvis jeg kunde, vilde jeg vælge dig til min dame, og tjene dig som en tro ridder skal tjene sin dame.“ Han stanset forskrækket over sit mod. Lady Alice stod ganske stille og saa til siden. „Du er vel ikke vond for det jeg sier?“ spurte Myles.

Hun rystet paa hodet.

„Jeg har længtes saa efter at be dig om det,“ sa han, „og nu er tiden kommet. Lady Alice, imorgen skal jeg kjæmpe mot en tapper ridder. Han er berømt for sit mod, og jeg er en begynder, men jeg fechter for Englands og Mackworths ære — og for din. Jeg — du er vel ikke vond for det jeg sa?“

Igjen rystet lady Alice paa hodet.

„Jeg vilde gjerne at du — at du skulde gi mig noget jeg kunde bære i kampen — dit slør eller din halskjede.“

Han ventet ængstelig en stund, men lady Alice svarte ikke.

„Jeg er bange at jeg har krænket dig,“ sa Myles. „Jeg vet at det er meget at be om for en som er saa ung og uøvet som jeg, og saa fattig og uværdig. Hvis jeg har krænket dig, saa glem det jeg spurte om.“

Kanske det var den unge mands beskedenhet som gav lady Alice mod, kanskje det var hendes gode hjerte som gjerne vilde hjelpe ham, kanskje var det noget andet og mere — for pludselig vendte hun sig mot Myles og sa: „Nei, sir Myles, jeg er dum som plager dig med min taushet. Jeg vil i sandhet være stolt om du vil bære mit merke.“ Saa tok hun en tynd guldkjede av halsen sin og rakte ham. „Jeg gir dig denne kjede,“ sa hun, „og det vil glæde mig om du vil bære den i kampen.“ Saa bøide hun hodet og gik sin vei.

Lady Anne nikket venlig til Myles idet hun tok kusinen under armen og fulgte med hende. Myles stod og saa efter dem saa længe han kunde, og da

de var borte, løftet han kjeden til sine læber og kysset den.

KAPITEL XXVI.

Nu var den store dag kommet da Myles Falworth skulde vise hvad han dudde til. Det var en deilig dag, en av de sidste dage i september, luften var frisk og klar, og solen skinte.

Der var sat en skranke rundt den store gaardsplads. Banen var som vanlig 60 skridt lang, og paa vestsiden var reist en platform, og der stod en trone for kongen, og nedover trinnene sat efter rang jarlen, hans gjester og familien og slottets riddere og adelsmænd.

Paa to kanter av banen stod telter for ridderne. Myles' telt var ved den søndre ende og var prydet med Beaumonternes farver (blaat og gult), og Myles selv stod halvt væbnet i aapningen og saa paa folk komme. Husets damer hadde alt tat plads. En hel del borgere og andre folk fra byen stod utenfor skranken, og Myles blev noksaa ængstelig mens han ventet.

Pludselig blev der blaast i en trompet. Den store port blev slaat op, og kongen viste sig, fulgt av jarlen og grev de Vermoise og et stort følge. Gascoyne og Wilkes, som hadde ordnet med vaabnene, kaldte paa Myles, og han gik ind i teltet.

Mens de fæstet de sidste remmer, kom lord George og sir James Lee. Lord George rakte den unge mand haanden og ønsket ham held i kampen.

Sir James saa ængstelig ut. Han sa ikke noget, men da Gascoyne hadde sat hjelmen paa hodet til Myles, gik sir James frem og undersøkte om alt var i orden.

„Sir,“ sa Gascoyne, og saa spørgende paa ham, „jeg stoler paa at jeg har gjort alt godt og nøiagtig.“

„Jeg ser intet som er galt,“ sa den gamle ridder halvt uvillig. „Saa vidt jeg kan se, er han færdig til at stige til hest.“

Da kom et bud for at melde at kongen hadde tat plads, og lord George bad Myles skynde sig at møte sin motstander.

„Francis,“ sa Myles. „Vær saa snild at gi mig posen min.“

Gascoyne rakte ham fløielsposen, og Myles aapnet den, og tok ut halskjeden som lady Alice hadde git ham.

„Bind den om armen min,“ sa han. Han saa ned, før han visste at lord George iagttok dem.

Sir James holdt paa at undersøke hjelmen, og lord George smilte. „Har du alt valgt dig en dame?“ sa han.

„Ja, mylord,“ svarte Myles.

„Jeg tror sandelig at du har gjort os den ære at vælge en av slottets damer,“ sa lorden.

Først svarte Myles ikke, saa saa han op. „My-lord,“ sa han, „jeg fik den av lady Alice.“

Lord George saa først alvorlig ut, saa lo han. „Du er kjæk som sigter saa høit.“

Myles svarte ikke, og i det samme blev hans hest ført frem. Gascoyne og Wilkes hjalp ham til

hest, og saa red han langsomt frem, mens Gascoyne holdt hesten i tøilen. Han red i skridt over banen, og naadde frem til tronen i samme øieblik som Sieur de la Montaigne kom fra den anden kant.

De to motstandere holdt hestene an, og marskal-ken gav ordre til at læse op utfordringen. Det var et underlig dokument, og i det stod at Sieur Brian Philip Francis de la Montaigne paastod at de franske riddere var de kjækkeste og dygtigste i verden, og at de franske damer var de vakreste og yndigste som fandtes. Denne paastand vilde han forsvare med sit blod.

Saa svarte Myles — med litt skjælvende stemme, men høit og greit: „Jeg, Myles Edward Falworth, ridder av kongens naade, holder paa de engelske riddere og de engelske damer, og vil kjæmpe for dem til sidste blodsdraape.“

Da Myles hadde talt, ropte en av heroldene: „Jeg, Gilles Hamerton, fordrer sir Myles Falworths hjelm, fordi han endnu aldrig har kjæmpet ved nogen turnering.“

Og Myles svarte: „Jeg erkjender din ret til at fordre hjelmen, og tilbyr dig denne pung med et hundrede mark i guld som løsepenger.“

Mens han talte, kom Gascoyne frem og leverte pungen til herolden. Det var en større sum end vanlig ved saadanne anledninger, og jarlen av Mackworth og lord George hadde sammen forært Myles pengene.

„Du har indløst hjelmen paa en nobel maate,“ sa herolden, „og herefter kan du frit delta i alle de turneringer du vil.“

Denne skik bruktes hver gang en nyslaat ridder skulde delta i en turnering. Saa red begge riddere tilbage til sit telt fulgt av sin vaabendrager, mens tilskuerne klappet.

Sir James Lee tok imot Myles ved teltet. Han la haanden sin paa salen og saa alvorlig paa Myles.

„Du vil ikke bringe skam over mig og komme tilkort i denne kamp?“ sa han.

„Nei, kjære lærer,“ svarte Myles. „Jeg skal gjøre mit bedste.“

„Det tviler jeg ikke paa,“ sa den gamle mand og jeg tror det vil lykkes. Efter hvad Sieur de la Montaigne sa idag, vil han bare bryte tre lanser med dig og vil ikke prøve at kaste dig av hesten. Men vær paa din post, og hvis du merker at han tænker paa at kaste dig av, saa prøv at komme ham i forkjøpet. Husk ogsaa det som jeg har sagt dig ti tusen ganger før: hold tærne godt ned og træ fast i stigbøilen, især i det øieblik dere møtes. Bøi kroppen forover og hold albuene ind til livet. Hold lansens din en fot over din motstanders hjelm til du er to hestelængder fra ham, og støt midt i skjoldet hans.“

Da han var færdig med at tale, steg Gascoyne op paa en stol og lukket visiret paa sin vens hjelm.

Mens han holdt paa med det, kom der bud at motstanderen var færdig, og Myles trykket hurtig sir James' haand, trak paa sig hansken sin, tok lansens som Wilkes rakte ham, og red ind paa banen.

KAPITEL XXVII.

Da Myles kom til den søndre ende av banen, var Sieur de la Montaigne alt paa sin plads.

Myles saa ham sitte stiv og ubevægelig i salen, og han visste at i næste øieblik vilde signalet til kampen komme, og han var fast bestemt paa at gjøre sit yderste, og bad en stille bøn om at det maatte lykkes. Saa sat han ubevægelig som sin motstander med lansens hævning færdig til at ride.

Det var et øiebliks aandeløs stilhet, saa hævet marskalken sin stav, og Myles boret sporene i hestens sider, og dyret satte avsted.

Sieur de la Montaigne kom nærmere og nærmere, Myles klemte knærne om salen, traadte fastere i stigbøilene og bøide sig fremover. I det øieblik de møttes, sænkte han uvilkaarlig lansens og støtte den midt i motstanderens skjold. Der hørtes et frygtelig brak av træ som blev splintret. Myles merket at hesten hans stanset et sekund, og saa fór den videre. Da han naadde til enden av banen og stanset hesten, hørte han høie hurrarop og klap, og han saa at lansens hans var brukket.

Da skjønnte han at alt var gaat godt, og da han snudde hesten for at ride tilbake til sin side av banen, saa han at Sieur de la Montaigne ogsaa holdt en brukket lanse i haanden.

Da de red forbi hverandre, ropte Sieur de la Montaigne: „Godt gjort, sir Myles!“ og Myles hjerte banket av glæde over rosen. Gascoyne rakte Myles en ny lanse, idet han sa:

„Det var storartet gjort, Myles. Aldrig i mit liv har jeg set nogen ride bedre. Jeg trodde ikke du kunde gjøre det saa godt. Kast ham av salen, Myles.“

Myles kunde ikke la være at le av vennens iver. Han tok den nye lanse, og da han opdaget at motstanderen lot hesten gaa langsomt frem og tilbake gjorde han likedan.

Da marskalken næste gang gav signalet til kamp, var Myles roligere.

Atter red de to mot hverandre, atter hørtes det samme brak av brukne lanser, og hesten stanset et sekund og fór saa videre, og tilskuerne klappet, og de to motstandere vendte hestene sine og red tilbake til sin plads.

Da de møttes, holdt Sieur de la Montaigne hesten sin an. „Sir Myles,“ sa han. „Jeg hadde ikke ventet at møte en saadan motstander — jeg hadde ventet at træffe en gut, og træffer en Paladin. Hitil har jeg behandlet dig som en gut, men nu vil jeg forsøke at kaste dig av salen. Fordi du er saa ung, advarer jeg dig, saa du kan være rede til at ta imot støtet.“

„Jeg takker dig for din artighet og skal gjøre mit bedste,“ svarte Myles paa fransk. „Undskyld at jeg gir dig et raad, men hvis jeg var dig, vilde jeg bytte de remmene der — de er næsten revet over.“

„Nei,“ svarte Sieur de la Montaigne, „har de holdt saa længe, skal de holde denne gang ogsaa. Hvis du gir mig et støt som river dem helt over, skal jeg anse mig som overvundet.“ Saa hævet

han lansestumpen til hilsen og red til sin side av pladsen.

Myles red til sit telt og bad Wilkes om et bæger med krydret vin, saa tok Gascoyne av ham hjelmen. Sir James kom bort og tok ham i haanden.

„Min kjære gut, jeg hadde ikke drømt om at jeg skulde oppleve en saadan glæde,“ sa sir James. „Du gjør mig stor ære, for du rider som om du hadde deltat i tyve turneringer.“

„Det gir mig nyt mod at høre saadant av dig, kjære lærer,“ svarte Myles. „Og jeg trenger i sandhet alt mit mod, for Sieur de la Montaigne har sagt at han vil forsøke at kaste mig av hesten.“

„Sa han det?“ sa sir James. „Da mener han at støte mot hjelmen din. Det er bedst at du ogsaa støter mot hans. Skjælver du paa haanden?“

„Ikke nu,“ svarte Myles.

„Gjør dit bedste og stol paa Gud, saa vil du komme med ære fra dette trods din ungdom.“

I det samme kom Edmund Wilkes med bægeret, som Myles tømte i ett drag, og saa satte Gascoyne hjelmen paa ham.

Det raad som sir James hadde git Myles om at støte mot hjelmen, var et modig raad til en saa ung mand, for det var et svært vanskelig støt.

Da Myles hadde tat plads, kom Wilkes springende med en lanse som sir James hadde valgt, og Myles gav tilbake den Gascoyne netop hadde rakt ham. Den nye var av hærdet ek, litt tykkere end den forrige og ikke let at brække. Myles lettet paa lanssen, og merket at den laa godt i haanden. I det samme indtok hans motstander sin plads. Myles

var forbauset over hvor rolig han følte sig denne gang.

Tilskuerne hadde oppfattet at det nu vilde bli alvor, og sat ganske stille.

Marskalken hævet for tredje gang staven sin, og Myles satte sporene i hesten. De to motstandere red mot hverandre, og Myles stirret bare paa det ene punkt — korset i hjelmen — der gjaldt det at træffe.

De to motstandere møttes, og atter hørtes en frygtelig støy, det danset for øinene paa Myles, det føltes som hesten hans skulde segne, og han satte uvilkaarlig sporene i siden dens og drev den fremover. Saa merket han at hjelmen var revet av hodet hans, og da han i det samme hørte hurrarop, tænkte han med sorg paa at han hadde tapt. Men da han kom til enden av banen og snudde hesten, saa han noget som fylgte ham med henrykkelse.

Midt paa banen laa Sieur de la Montaigne paa jorden med salen ved siden av sig, og omkring paa pladsen drev en hest uten rytter.

Myles saa den faldne ridders to væbnere komme springende, han saa damene vifte med lommeterklær og slør og hørte slottets folk rope hurra. Saa red han langsomt tilbake, dit hvor væbnerne hjalp den faldne ridder op. Den ældste væbner drog sin kniv, og skar remmene som bandt visiret, over, og Myles saa et ansigt hvitt som døden og med et rasende uttryk.

„Jeg er ikke kastet ordentlig av hesten,“ ropte Sieur de la Montaigne til marskalken og hans følge.

„Jeg slog hjelmen av ham, men remmene brast og salen min gled.“

„Det er sandt at remmene brast,“ sa Myles. „Jeg gjorde ham selv opmerksom paa at de var daarlige og bad ham ta nye.“

„Sir,“ sa marskalken. „Hvordan kan du beklage dig over noget som din motstander selv har gjort dig opmerksom paa og bedt dig rette? Var det ikke ridderlig av ham at gjøre det?“

Sieur de la Montaigne stod en stund stille og saa mot jorden, saa snudde han og gik uten at svare tilbake til sit telt. Han støttet sig paa sin ældste væbner, mens den anden bar skjoldet og hjelmen hans.

Gascoyne tok op Myles' hjelm, og saa kom lord George og sir James Lee og førte Myles frem for kongens trone — en av dem tok hestens toile og den anden gik ved siden av.

Her roste alle Myles, og selv grev de Vermoise sa nogen anerkjendende ord. Myles var straalende, og da han saa op, saa han lady Alices blik fæstet paa sig; hun blev blussende rød da han hilste paa hende. Saa red han tilbake til teltet.

Gascoyne hadde netop tat brystplatene av Myles da sir James kom ind i teltet og slog armene om Myles og kysset ham paa begge kind.

„Min egen kjære gut,“ sa han, „jeg er saa glad som om du hadde været min søn.“

„Sir,“ sa Myles. „Det du sier glæder mig meget. Men jeg maa indrømme at Sieur de la Montaignes' remmer var daarlige, det saa jeg selv.“

„Daarlige remmer!“ sa sir Lee. „Nei, han faldt

av hesten fordi dit støt var glimrende, og det var ikke hans."

KAPITEL XXVIII.

Først tre uker efter at kongen hadde forlatt Devlen slot, drog lord George og hans følge til Frankrike, og Myles var i fjorten dage i Crosbeydalen med sine forældre. Det var første gang han saa dem siden han for fire aar siden forlot den lave trange forpagterbolig for at reise til Devlen. Han hadde aldrig tænkt paa hvor litet og lavt huset var, men nu saa han medlidende paa sin fars trange hjem, og han forstod hvor dypt hans familie var sunket, men samtidig skjønte han hvor ædel prior Edward var som vovet at hjelpe dem i deres nød.

Myles gik ofte til den gamle prest og hadde lange samtaler med ham. En deilig varm eftermiddag gik Myles og presten længe frem og tilbake i haven, og Myles snakket mere aapent end vanlig om sine planer. Han sa at alle ventet han skulde skaffe familien dens magt og anseelse tilbake, og han fortalte alt det jarlen av Mackworth hadde sagt. — Prior Edward tilføiet meget som jarlen av Mackworth enten ikke visste eller hadde holdt hemmelig. Han fortalte Myles hvorfor kongen var saa vond paa lord Falworth. Lord Falworth hadde været kong Richards raadgiver, og det skyldtes for en stor del ham at jarlen av Derby — nu kong Henrik — blev forvist fra England. Han fortalte ogsaa, at paa den tid da sir John Dale fandt ly paa

Falworth slot, var kong Henrik alt bestemt paa at ødelægge lord Falworth — sir John Dales besøk tjente bare som undskyldning.

Myles kunde ikke negte for sig selv at kongen hadde grund til at ærgre sig over en saa ivrig motstander som den blinde lord hadde været. „Men sir,“ sa Myles efter en kort taushet, „at være kongens fiende er noget andet end at være forræder, og det var far ikke. Det tror du vel heller ikke?“

„Nei,“ svarte presten. „Hvordan kan du spørge om saadant. Hvis jeg trodde din far var en forræder, hadde jeg ikke nævnt det til hans søn. Jeg har kjendt din far i mange aar og jeg vet at faa mænd er saa noble som han, men jeg har fortalt dig alt dette, for at du skal vite at kongen ikke uten grund er din fars uven, og at jarlen av Alban ogsaa har sine grunde. Du bør ikke hate kongen for det onde som er hændt din familie — ikke engang jarlen av Alban, for han tror sikkert at han har retten paa sin side.“

Saadan talte den snilde gamle prest, for han levde i fred — borte fra verden. Hadde han levd midt i kampen, hadde han hat værre for at forsvare jarlen av Alban.

„Men si mig om du synes jeg gjør uret i at søke kamp paa liv og død med jarlen av Alban, som har bragt hele denne ulykke over os?“ spurte Myles.

„Nei,“ svarte prior Edward, „det tror jeg ikke.“ Og det var Myles glad over.

Saa drog Myles til Frankrike i lord Georges følge. Han var der bare i seks maaneder, men de seks

maaneder forandret ham meget. Han tok del i alle de haarde kampe rundt murene om Paris; han saa det vilde liv ved det burgundiske hof, og han blev en mand før han vendte hjem. Han var ikke længer den uskyldige gut, men en mand som hadde set meget ondt, og undgik og foragtet det onde.

En dag kom et bud fra jarlen av Mackworth med et brev til Myles med ordre om at vende hjem — og Myles visste at nu var hans time kommet.

En deilig dag i april red han og Gascoyne ind i London. Det var første gang Myles saa byen. Før seks maaneder siden vilde han været vild av glæde, nu ruslet han rolig rundt med Gascoyne og saa paa livet. Han hadde set saa meget av verden, at han ikke brydde sig om at bli længer i London end nødvendig, og snart var de to venner paa vei til Mackworths hus.

Myles var forbauset over at jarlen Mackworth var ganske som før, og Mackworth var endnu mere forbauset over hvor de seks maaneders ophold i Frankrike hadde forandret Myles. De stod en stund og saa paa hinanden, saa sa Myles:

„Du sendte bud efter mig, mylord.“

„Naar landet du, sir Myles?“ sa jarlen.

„Jeg og min væbner gik i land i Dover torsdag aften,“ svarte den unge mand.

Jarlen strøk sig over barten. „Du er svært forandret,“ sa han.

Myles smilte. „Jeg har set saadanne ting i

Frankrike som gjør en gut voksen i en fart," sa han.

„Du har vel hat mange eventyr. Jeg tænkte mig at du vilde faa nok av kamp hos dauphinen, derfor sendte jeg dig dit.“

De var tause en stund, og jarlen sat og betragtet den høie, kraftige skikkelse.

Pludselig sa han: „Sir Myles, vet du hvorfor jeg har sendt bud efter dig?“

„Ja,“ svarte Myles rolig: „Du vilde ikke kaldt mig tilbake fra Frankrike av mere end én grund — for at kjæmpe mot jarlen av Alban — og her er jeg.“

„Du snakker tappert,“ sa jarlen. „Jeg haaber du handler likesaa kjækt som du snakker.“

„Det faar du spørge andre om, men jeg tror ikke nogen med ret kan kalde mig en kujon.“

„I sandhet — naar jeg ser dig i al din kraft — vilde jeg nødig være den som kaldte dig kujon. Du har ret i at det var for at kjæmpe mot jarlen av Alban at jeg lot dig kalde. Jeg vil straks sende bud til din far og be ham komme til London, men her er ikke trygt hverken for mig eller for dig hvis du blir i min tjeneste. Jeg har talt med hans høi-
het, prinsen av Wales, som staar paa vor side i denne strid, og han har lovt at ta dig i sin tjeneste til tiden er inde til at bringe dig og din mot-
stander sammen. Imorgen skal jeg følge dig til ham.“

Da jarlen var færdig med at tale, bukket Myles, men sa ikke noget. Jarlen ventet litt, som om han vilde gi ham anledning til at tale.

„Har du intet at si?“ sa han tilsidst, litt utaalmodig. „Jeg synes du tar det svært rolig.“

„Har jeg mylords tilladelse til at tale?“

„Ja,“ svarte jarlen.

„Sir,“ sa Myles, „jeg har tænkt meget paa dette mens jeg var borte, og jeg vil gjerne ha din tilladelse til at komme med et spørsmaal.“

Jarlen nikket.

„Har jeg ikke ret naar jeg mener at du haaber at opnaa store fordele hvis jeg vinder i denne kamp?“

„Har min bror George sagt noget saadant?“ spurte jarlen.

Myles svarte ikke.

„Det kan være det samme hvem som har fortalt dig det,“ sa jarlen av Mackworth. „Men naar du spør mig saa aapent, vil jeg ogsaa svare dig aapent — ja, jeg haaber at opnaa noget naar du vinder over jarlen av Alban.“

Myles bukket. „Sir,“ sa han. „Du vet at jeg i hvertfald vil kjæmpe for min fars skyld og for mit huses ære, men vil du allikevel opfylde et ønske hvis jeg vinder nogen fordel for dig?“

„Hvad er dit ønske, sir Myles?“

„At du vil tillate mig at beile til lady Alice.“

Jarlen fór op. „Sir Myles Falworth“ — begyndte han, og stanset saa, trak øienbrynene sammen og saa paa Myles.

Myles stirret igjen, og saa vendte jarlen sig pludselig om og stilte sig ved vinduet og saa ut. Der gik en lang stund før han likesaa pludselig vendte sig om igjen.

„Sir Myles,“ sa han, „familien Falworth er saa god som nogen i Derbyshire. For øieblikket er den stedt i ulykke, men hvis du hæver den til dens forrige anseelse, lover jeg dig at jeg skal tænke over dit frieri, og svare paa det som om du var min like i alt. Er du saa fornøiet?“

„Jeg kunde ikke ønske mere,“ sa Myles.

KAPITEL XXIX.

Næste dag fulgte jarlen Myles og Gascoyne til Scotland Yard hvor prinsen av Wales bodde.

Mens de gik opover haven, hørte de klirren av glas, latter og snak, og da de kom til en deling av veien, saa de en del unge herrer som sat og spiste frokost.

Det var en munter scene. For enden av bordet sat en ung mand som var tre, fire aar ældre end Myles, klædd i en dragt av blaat mønstret fløiel, brodert med guld og kantet med sort skind. Hans ansigt var aapent og ærlig. Han var høi og slank, og hans tykke gule haar rak til skuldrene. Det var ikke nødvendig at si Myles at det var prinsen av Wales.

„Haløi, gamle ræv,“ ropte prinsen da han fik øie paa jarlen av Mackworth, „hvilken gunstig vind blæser dig hit? Jeg skal vedde paa at det ikke er av kjærlighet til os, men for din egen skyld du kommer. Hvem har du med dig? En eller anden gaasunge som du vil plukke?“

Der blev pludselig stille i det før saa muntre selskap, og alle saa paa de kommende.

Jarlen bukket smilende. „Eders høihet behager at spøke,“ sa han. „Jeg bringer jer den unge mand som jeg talte om forleden — sir Myles Falworth. Eders høihet husker vel at I lovte at ta ham i Eders tjeneste til tiden var moden for de planer jeg talte om.“

„Sir Myles,“ sa prinsen av Wales og smilte venlig, „jeg har hørt meget om din dygtighet og dit mod baade fra Mackworth og andre. Det vil glæde mig at ha dig i min tjeneste, saa meget mere som jeg derved redder dig ut av rævens klør. Vort parti kan ikke klare sig uten jarlen av Mackworth, men jeg vilde nødigg lægge hele min fremtid i hans haand.“

Alle de tilstedeværende følte sig ubehagelig berørt av prinsens tale. Det var tydelig at han hadde et av sine anfald av galskap. Hoffolkene vilde vel ha slaat ind i samme tone om det hadde gaat ut over en anden end jarlen av Mackworth, men overfor ham turde de ikke. Derfor tidde alle, og jarlen var den eneste som tok det hele med ro.

Myles bukket for at skjule sin forvirring. „Eders høihet,“ sa han. „Jeg sætter først og fremst min lid til Gud og stoler paa hans hjælp.“

„Du er sikrere paa hjelp fra ham end fra jarlen av Mackworth,“ sa prinsen tørt. „Men kom,“ føiet han til, „denne spøk passer ikke til et muntert lag. Vil du ikke spise med os, mylord?“

„Undskyld mig, Eders høihet,“ svarte jarlen, og bukket og smilte som han hadde gjort helt siden

denne scene begyndte. „Jeg ber om Eders tilladelse til at trække mig tilbage. Jeg maa skynde mig hjem, for jeg venter Eders høihets onkel, hertugen av Winchester. Forhaabentlig faar Eders høihet mere glæde av en ung ridder som sir Myles end av en gammel ræv som jeg. Jeg overlater ham til Eders omsorg.“

Saadan blev Myles møttat av den halvgale prins av Wales, den senere berømte Henrik V, Frankrikes erobrere.

En maaned eller to var Myles i prinsens tjeneste, og prinsen likte ham godt, saa Myles snart blev hans stadige ledsager paa alle hans utflugter.

Prinsen fik større og større tillid til Myles og talte ofte til ham om sit forhold til kongen, og Myles fik det indtryk, at prinsens mange gale streker for en stor del kom av at kongen holdt ham utenfor alt og altid var skinsyk paa ham.

En dag da de ventet paa baaten som skulde bringe dem til byen, sa prinsen: „Myles, hvad synes du egentlig om os? Foragter du os?“

„Nei, Eders høihet,“ svarte Myles. „Hvorfor skulde jeg foragte Eder?“

„Jeg foragter mig selv,“ sa prinsen. „Men, kjære, ha taalmodighet med mig, Myles. En dag skal jeg føre et andet liv. Hvis jeg gjorde det nu, vilde kongen bli endnu mere skinsyk end han er. Kanskje jeg lever paa denne maaten for at han ikke skal forstaa hvor alvorlig jeg føler.“

Prinsen talte ogsaa ofte med Myles om hans affærer. Om den kamp han skulde kjæmpe for sin fars ære, om hvordan jarlen av Mackworth hadde

lagt planer for at bringe Myles sammen med jarlen av Alban. Han talte om alle de forandringer som jarlen av Albans fald vilde bringe i statens styrelse, og forklarte Myles at jarlen bare kunde fældes av lord Falworths søn. Myles tænkte stundom, at han og hans blinde far dannet midtpunktet i et stort komplot som strakte sine grener over hele England.

Tilslidst kom tiden til handling. Det var i begyndelsen av mai at Myles fik ordre til at komme til prinsens private værelser. Da han kom dit, traf han foruten prinsen hans yngre bror, hertugen av Bedford, og hans onkel biskopen av Winchester.

„Min stakkars Myles,“ sa prinsen, da Myles hadde bukket for de tre herrer. „Jeg skammer mig næsten over det vi staar i begrep med at gjøre. Her sitter vi — de mægtigste herrer i England — og sender i ilden denne gutten og hans blinde far for at opnaa det vi alle ønsker — jarlen av Albans fald. Det er neppe ærlig av os.“

„Undskyld, Eders høihet,“ sa Myles og rødmet til haarroten. „Undskyld at jeg sier som det er: jeg kjemper ikke for Eders skyld, men for at rense min fars navn og skaffe mit hus dets gamle anseelse tilbake.“

„Det er ogsaa derfor jeg tillater dig at kjæmpe,“ sa prinsen. „Vet du hvorfor jeg har sendt bud efter dig? Idag maa du utfordre jarlen av Alban i kongens nærværelse. Jarlen av Mackworth har lagt sine planer, og alt er færdig. Vet du at din far er i Mackworths hus?“

„Nei,“ svarte Myles.

„Han har været der i to dage,“ sa prinsen. „Nu

har jarlen sendt bud og bedt os komme dit. Siden skal vi gaa til slottet, for Mackworth har opnaadd audiens hos kongen, og der træffer vi jarlen av Alban. Vi skal gaa straks, saa du maa gjøre dig istand.“

Myles hjerte banket, men han svarte rolig: „Hvordan skal jeg være klædd?“

„Bær let rustning,“ sa prinsen, „men ingen hjelm. Skynd dig nu.“

KAPITEL XXX.

I Westminster slot holdt kong Henrik den fjerde hof. Ved siden av slottet laa en gammel stenbygning som kaldtes det malte rum. Paa væggene var malt billeder fra alle de krige England hadde ført, helt siden Henrik den tredjes tid.

Det malte rum laa temmelig avsondret fra de øvrige værelser, og naar den syke konge vilde ha sig en rolig time, trak han sig tilbake dit. Han sat der ofte og læste eller spilte schak med en av hofets herrer.

Det var til dette værelse at Myles og hans far blev ført for at stilles ansigt til ansigt med jarlen av Alban.

I forværelset stanset prinsen og hans følge en stund og holdt en kort raadslagning, og saa gik de andre ind, mens Myles og hans blinde far blev tilbake i lord Lumleys og to andre ridderses varetægt.

Mens Myles stod der og ventet, kunde han høre stemmer indenfra, og blandt dem kjendte han kon-

gens. Han syntes han hørte sit eget navn nævne flere ganger, og saa holdt snakken op, og i næste øieblik blev forhænget dradd tilside og jarlen av Mackworth kom tilbake.

„Alt er i orden, fætter," sa han til lord Falworth. „Essex har holdt sit løfte, og Alban er der inde." Saa vendt mot Myles og mere nervøs end Myles nogen gang hadde set ham: „Sir Myles," sa han, „husk alt det jeg har sagt dig. Du husker vel hvad du skal si og hvad du skal gjøre?" Saa tok han lord Falworths haand og førte ham ind i værelset, mens Myles fulgte efter.

Kongen halvt sat, halvt laa paa en sofa, og like ved ham stod de to prinser. Der var en tolv, tretten herrer tilstede — prester og fornemme herrer, men den eneste Myles la merke til, var jarlen av Alban.

Han hadde ikke set ham siden han var otte aar gammel, men straks han saa ham, husket han scenen paa Falworth slot, da lord Brookhurst stod over den døde sir John Dale med den blodige stridskølle i haanden. Jarlen av Alban hadde netop snakket med en av herrene, og stod endnu og smilte da lord Falworth og Myles kom ind i værelset. Han saa likegyldig op, saa kjendte han dem igjen og stirret forbauset paa dem, og saa blev han meget blek. Han skjønnte at en store fare truet ham, og han grep om heftet paa sverdet sit.

Imidlertid hadde Jarlen av Mackworth ført den blinde lord frem for kongen, og der knælte de begge.

„Hvad nu, mylord?" sa kongen. „Vi trodde det var den unge Paladin vi slog til ridder paa Devlen

som skulde præsenteres, og her bringer du en gammel mand. En blind mand! Hvad betyr dette?"

„Eders majestæt," sa jarlen. „Jeg har benyttet denne anledning til at bringe i Eders majestæts erindring en mand som har lidt uretfærdig. Der staar den unge mand vi talte om, dette er hans far, Gilbert Reginald, fordum lord Falworth, som venter naade og retfærdighet av Eders haand."

„Falworth," sa kongen og la haanden paa panden. „Navnet lyder ikke ukjendt. Men hodet mit er saa daarlig idag at jeg ikke kan huske noget"

I det samme kom jarlen av Alban ganske rolig frem. „Eders majestæt," sa han, „tilgi min dristighet naar jeg vover at tale, men kanskje jeg kunde hjelpe Eder til at huske. Han er — som mylord Mackworth sa — den fordums baron Falworth, den fredløse og dømte forræder. Dømt fordi han huset sir John Dale, som var en av dem som prøvde at dræpe Eders majestæt i Windsor for elleve aar siden. Han er ogsaa min fiende og er bragt hit av mine uvenner. Hvis noget ondt hænder mig, lægger jeg min sak i Eders majestæts hænder."

Kongens før saa bleke ansigt blev blussende rødt, og han reiste sig hurtig.

„Ja," sa han. „Jeg husker nu — jeg husker manden og hans navn! Hvem har vovet at bringe ham til os?"

Sykeligheten og dorskheten var borte, og kongen saa ti aar yngre ut som han stod der og saa truende fra den ene til den anden.

Jarlen av Mackworth sendte biskopen av Winchester et blik, og han kom frem og sa:

„Eders majestæt, her er jeg — Eders bror — og bønfalder Eder om ikke at handle overilet. Det er sandt at denne mand er dømt som forræder, men han er blit dømt uten at bli hørt. Jeg ber Eder om at høre taalmodig paa det han har at si.“

Kongen sendte biskopen et rasende blik, og biskopen saa forvirret ned, men jarlen av Alban stod rolig. Han skjønnte at kongens vrede vilde hjelpe ham bedre end grunde, og at han bare bragte sin sak i fare ved at tale.

Tilslidst vendte kongen sig mot den blinde lord, som endnu knælte foran ham.

„Hvad har du at si?“ sa han.

„Naadige og barmhjertige herre,“ sa den blinde. „Jeg kommer til Eder for at søke retfærdighet. Jeg negter al del i forræderiet. Jeg har ikke før kunnet gjøre det, fordi jeg er blind og hjelpeløs, mens mine fiender er sterke og fulde av ondskap. Men nu, herre, har himmelen sendt mig hjelp, og jeg erklærer at min anklager, William Bushy Brookhust, jarl av Alban, er en usling, og at det er løgn det han har beskyldt mig for. Til at bevise denne paa-stand, og forsvare mig som er blindet av jarlen av Alban, stiller jeg en ung mand som er villig til at ofre sit liv for mig og min sak.“

Jarlen av Mackworth saa paa Myles, og han kom hurtig frem og knælte ved siden av sin far. Kongen sa ikke noget, men sendte den unge mand et vredt blik.

„Min naadige herre og konge,“ sa Myles. „Jeg, den anklagedes søn — tilbyr at kjæmpe for hans sak og bønfalder om tilladelse til at bevise sand-

heten av hans ord. Jeg er slaat til ridder av Eders majestæt og er derved blit min fiendes likemand.“

Saa reiste han sig op og kastet hansken sin for jarlen av Albans fot og ropte med høi stemme: „Jeg beskylder dig, William av Alban, for at lyve med overlæg, og jeg utfordrer dig til kamp paa livet.“

Det saa ut som om jarlen vilde ta hansken op, men kongen stanset ham.

„Stop,“ ropte han vred. „Ta ikke imot hansken! La den ligge — la den ligge sier jeg.“ Saa vendt mot de andre: „Si mig saa hvad alt dette skal bety? Hvem har bragt denne mand hit?“

Han saa fra den ene til den anden, men ingen svarte.

„Jeg ser at alle har hat en finger med,“ sa han. „Det er som jarlen av Alban sier — dere er alle hans fiender. Jeg kan ikke gjøre om det som engang er gjort, og siden jeg selv har slaat denne unge mand til ridder, kan jeg ikke negte at han er værdig til at utfordre jarlen av Alban. Æresretten skal dømme i saken.“ Saa vendt mot marskalcken: „Bring lord Falworth til Tower, og vent paa vor ordre om hvad der videre skal gjøres med ham. Du, mylord Alban, kan ta op hansken og avvente vor nærmere bestemmelse.“

Han stanset et øieblik og saa forskende paa jarlen av Mackworth. „Jeg vet at jeg er syk og daarlig,“ sa han, „og at der er dem som pønser paa at ødelægge alle som har hjulpet mig i disse aar. Mylord, jarl av Mackworth, jeg ser din haand i dette. Det var dig som fik mig til at slaa denne

unge mand til ridder og derved sætte ham istand til at utfordre jarlen av Alban. Det var dig som bragte ham hit idag, støttet av mine sønner og min bror og disse herrer." Saa vendte han sig pludselig til jarlen av Alban. „Kom mylord, jeg er træt av alt dette. Laan mig din arm, saa jeg kan forlate dette sted."

Saa gik kongen, støttende sig paa jarlen av Albans arm og fulgt av en to, tre herrer som hørte til hans parti.

„Eders høihet," sa marskalken. „Jeg maa handle efter kongens ordre og føre denne mand i fængsel."

„Gjør din pligt," sa prinsen. „Vi visste det maatte ende saadan. Sørg for at han faar det godt. Du vil finde min baat nedenfor trappen for at bringe ham til Tower, og jeg vil selv besøke ham i eftermiddag."

KAPITEL XXXI.

Først i slutten av juli avsa æresretten sin kjendelse. Under almindelige omstændigheter vilde den sikkert gaat lord Falworth imot, men nu var kongen syk — det vilde i det høieste vare et par aar, kanske bare nogen maaneder, før hans efterfølger sat paa tronen. Prinsen av Wales' parti hadde faat stor magt i det sidste, og jarlen av Mackworth var partiets egentlige leder.

Retten anmodet derfor kongen om at tillate kampen og bestemme tid og sted for den.

Denne dom ærgret kongen meget. Han var av

naturen en nobel mand, men lord Falworth hadde i sine velmagtsdage været en frygtelig motstander, og kongen hadde aldrig tilgit ham.

Prinsens kreds kjendte dommen en ukes tid før den faldt, ja jarlen av Mackworth hadde endog sikret sig at det vilde gaa saadan før han kaldte Myles tilbage fra Frankrike, — men paa kongen kom dommen uventet. Han holdt sig hele dagen paa sit værelse og talte ikke mere end én gang, og da svor han, at hvis det gik Myles ilde, vilde han ikke stanse kampen, men la ham bli dræpt, og hvis det saa ut som om jarlen av Alban maatte gi sig, vilde han gjøre alt hvad han kunde for at hjælpe ham. En av hofffolkene fortalte dette til prinsen, og han sa:

„Det betyr at du enten maa dø eller vinde, Myles.“

„Det vil jeg ogsaa,“ sa Myles.

Det gik næsten fjorten dage før kongen bestemte naar og hvor kampen skulde finde sted. Det blev tredje september paa Smithfield — en plads som ofte bruktes til saadant.

Myles gik hver dag til Smithfield og øvde sig, og prinsen fulgte ham ofte.

En dag møtte de jarlen av Alban som kom derfra. Han var fulgt av et par venner, og idet de gik forbi prinsen og Myles, sa jarlen:

„Der gaar unge Falworth. Hans far er ikke fornøiet med at ha ødelagt sit eget liv ved sit forræderi, han vil ogsaa bringe sin søn i ulykke. Jeg har vundet over mangan ridder som kjæmpet bedre end han.“

Myles hørte hvad han sa, men svarte ikke. Prinsen hadde ogsaa hørt det, og om en stund sa han.

„Ængster du dig for kampen, Myles?“

„Ja, mylord,“ sa Myles, „av og til er jeg ængstelig, men ikke paa den maate som jarlen av Alban mener. Jeg ængster mig for min far og min mor, for det er av stor vigtighet for dem at jeg seirer. Men Gud vil sikkert hjelpe mig, for far er ingen forræder.“

„Men jarlen av Alban er anset som en av de bedste fegtere i England,“ sa prinsen alvorlig. „Og han er hevngjerrig og eier ikke medlidenhet, saa han vil sikkert dræpe dig hvis han kan.“

„Jeg er ikke bange, mylord,“ sa Myles.

„Jeg er heller ikke bange for dig,“ sa prinsen hjertelig og la armen sin om Myles' skulder, „for selv om du var firti aar og ikke bare tyve, kunde du ikke være modigere.“

Dagene gik langsomt for Myles, men tilsidst kom da den tredje september.

Tidlig om morgenen kom prinsen selv ind til Myles. I forværelset holdt Gascoyne paa at ordne vaabnene, og prinsen nikket til ham og gik videre til Myles' soveværelse. Der fandt han Myles paa knæ, og far Ambrose — prinsens kapelan — stod ved siden av. Prinsen ventet rolig til Myles var færdig med sine bønner og hadde reist sig.

„Min kjære herre,“ sa den unge ridder, „jeg takker Eder for den store naade I viser mig ved at komme saa tidlig til mit kammer.“

„Tak mig ikke, Myles,“ sa prinsen venlig og rakte Myles haanden til kys. „Jeg laa og tænkte

paa dig og fik ikke sove, og saa gik jeg for at se til dig."

En del av prinsens parti spiste frokost i Scotland Yard den dag, og blandt dem var jarlen av Mackworth. De var alle ængstelige, for hvis jarlen av Alban skulde seire, vilde han bli mægtigere end nogensinde og sikkert hevne sig paa dem — og Myles var jo svært ung. Myles selv tok det noksaa rolig; og han spiste med bedre appetit end mange av de andre.

Da maaltidet var over, viste prinsen sig. „Baa-ten venter ved foten av trappen," sa han. „Vil du ro til Tower og besøke din far før du hører messen? Jeg og Cholmondeby og Vere og Poins følger med, hvis I mine herrer undskylder at vi forlater Eder."

„Jeg vil gjerne ha sir James Lee og min væbner Gascoyne med hvis Eders høihet tillater det," sa Myles.

„Gjerne det," sa prinsen. „Vi vil stanse ved Mackworths hus og ta dem med."

Baaten stanset ved den vestre trap i Tower, og guvernøren selv fulgte dem til lord Falworths rum. Lady Falworth tok mot dem paa trappen, hendes øine var røde og ansiktet blekt, og da Myles trykket et langt kys paa haanden hendes, vendte hun ansiktet bort og dækket øinene et øieblik med lommetørklæet. Stakkars lady Falworth, hvilken angst maatte hun ikke utstaa for sin gut. Myles hadde ikke skjult for sine forældre at han maatte seire eller dø.

Da Myles vendte sig fra sin mor, kom prior

Edward til og hilste hjertelig paa ham. Den gamle prest var kommet til London dagen før, for at være hos familien i disse tunge dage.

En kort stund snakket de alle sammen, saa gik prinsen og hans følge, og Myles blev alene med sin familie og sir James og Gascoyne.

De hadde meget at tale om og ordne, særlig hvad der skulde gjøres med lady Falworth hvis Myles bukket under i kampen. Tilsidst tok Myles avsked, og trøstet sin mor saa godt han kunde. Prior Edward fulgte ham ut paa trappen, og Myles knælte ned og prioren velsignet ham. Prinsen ventet nede i haven, og de rodde sammen tilbake.

Et kvarter før elleve drog Myles til turneringspladsen. Prinsen av Wales var alt reist i forveien, og hadde efterlatt seks unge riddere som skulde følge Myles. De red gjennom London og ut til Smithfield, og alle visste at Myles enten skulde vinde en stor seier eller dø.

KAPITEL XXXII.

I kong Edward den tredjes dage var der skrevet en lov om turneringer, og i den var alt bestemt til mindste detalj.

Det var ifølge denne lov at Myles red til den østre port — den østre indgang var for den utfordrende part. Han var klædd i fuld rustning, og blev fulgt av Gascoyne og to av de unge riddere som hadde redet med ham fra London.

Ved skranken møttes han av Willingwood, den

sakfører som hadde ført hans fars sak. Han skulde være tilstede naar han avla ed for kongen.

Da Myles kom til porten, blev han møtt av rigsmarsken, marskalken og deres følge. Riksmarsken la haanden sin paa hestens tøile og sa: „Stop, hr. ridder, og sig mig hvorfor du kommer i fuld rustning til turneringspladsen?“

Myles svarte: „Jeg er Myles Falworth, ridder av kongens naade, og kommer hit for at kjæmpe mot William Bushy Brookhurst, jarl av Alban. Jeg paa- staar at han er en daarlig ridder, og at han lyver naar han beskylder Gilbert Reginald, lord Falworth for høiforræderi. Maa Gud hjelpe mig i denne strid!“

Da han hadde talt ut, løftet riksmarsken visiret hans for at se hans ansigt, og saa gav han ordre til at aapne portene og la Myles og hans følge slippe ind.

Paa søndre side av banen var reist en tribune for kongen og tilskuerne. Alt var ordnet som ved forrige turnering, men her var ingen vakre unge damer, ingen hurrarop og viften med lommetørklær, men bare stille og alvorlige riddere.

Myles til hest, Gascoyne og sakføreren til fots, fulgte efter rigsmarsken dit hvor kongen sat.

De stanset foran tribunen, mens riksmarsken gik til foten av trappen som førte op til tronen, og ropte med høi røst at anklageren var kommet.

„Kald da straks paa forsvareren, for det er snart middag,“ sa kongen.

Det var en varm dag, og solen stekte. Ikke mange av nutidens mennesker kunde holde ut heten

i en jernrustning, men mændene fra den tid var mere hærdet end nu, og Myles var ikke mere plaget av sin jernrustning end en soldat nu er det av sin uniform. Da han aapnet visiret for at faa litt frisk luft før kampen begyndte, saa han mange ansigter han kjendte: prinsen av Wales, hertugen av Clarence, biskopen av Winchester og mange adelsmænd som hørte til jarlen av Mackworths parti, og længer borte i en avdeling for sig selv sat hans far med jarlen av Mackworth paa den ene side og sir James Lee paa den anden. Den blindes ansigt var svært blekt, og det var jarlens ogsaa, og jarlen stirret paa Myles som om han vilde se tvert igjennem ham, og opdage om der fandtes frygt i ham.

Saa hørte Myles at herolder fra alle fire hjørner av banen ropte paa forsvareren. „Hør! Hør! William Bushy Brookhurst, jarl av Alban, kom til denne strid og forsvar din paastand for kongen, rikets marsk og marskalken, og kjæmp mot Myles Falworth ridder, som optrær for Gilbert Reginald Falworth. Hør! Hør! La forsvareren komme!“

Ropene fortsattes til jarlen av Alban kom.

Han og hans følge red til den vestre port. Myles saa riksmarsken og marskalken gaa mot jarlen, han saa dem hilse hverandre, og saa rikets marsk hæve visiret og se paa jarlens ansigt. Saa blev porten aapnet, og jarlen av Alban kom ind, klædd i en vakker milanesisk rustning. Mens han red frem, lukket Myles sit visir og sat ubevægelig og ventet.

Han sat som en statue av jern, og hørte kun halvt den lange beskyldning mot faren, mens han

tænkte paa fortiden og fremtiden. Tilsidst var oplæsningen færdig, og saa svarte Myles paa en mængde spørsmål og avla eden, og saa tok Gascoyne hestens tøile og førte Myles tilbake til den østre ende av banen.

Mens den trofaste ven og væbner undersøkte om alt var i orden, kom marskalken og en skriver, og Myles maatte sverge at han ikke bar nogen skjulte vaaben.

Saa blev der ropt at kampen skulde begynde. Myles trak av sig hansken og trykket for sidste gang Gascoynes haand, og stakkars Gascoyne saa op paa ham med et ansigt som var dødelig blekt.

Alle gik sin vei, og Myles var alene, ansigt til ansigt med sin dødsfiende.

KAPITEL XXXIII.

Riksmarsken tok plads like nedenfor kongens trone, og kongen bøide sig frem og hvisket noget til ham, og saa ropte riksmarsken med høi, klar stemme: „Begynd!“ Saa igjen: „Begynd!“ og saa for sidste gang: „Begynd og gjør Eders pligt i Guds navn!“

Ved det tredje rop red de to motstandere langsomt frem til de møttes midt paa banen.

Straks de møttes, begyndte kampen, og i nogen tid hørtes ikke andet end vaabengny.

Fra tilskuerne hørtes ikke en lyd, uten av og til en brakende applaus naar nogen udmerket sig. Det

var som regel Myles' venner som ropte hurra, for det viste sig snart at han var den bedste.

„Godt støtt, udmerket parert.“ „Det var et ordentlig slag!“ „Falworth, Falworth!“ naar Myles var særlig heldig.

Myles' far sat og stirret som om han kunde se hvad der foregik, og Mackworth sat bøiet mot ham og fortalte alt det som hændte.

„Frygt ikke Gilbert,“ sa han. „Han klarer sig nok!“ Og om en stund: „Gud er med os, Gilbert. Alban er saaret to ganger, og hesten hans svigter. En kort stund endnu, og seiren er vor.“

Myles kjæmpet som om han vilde gjøre ende paa jarlen i en fart. Jarlen forsvarte sig tappert, men maatte trække sig længer og længer tilbake. Da han næsten hadde naadd skranken, stoppet Myles.

„Videre,“ skrek jarlen av Mackworth. „Hvorfor sparer gutten ham? Dette er tredje gang han viser ham naade. Hvis han hadde fortsat nu, hadde han drevet ham mot barrieren.“

Det var som jarlen av Mackworth sa. Myles hadde tre ganger spart sin motstander netop som han kunde ha seiret over ham, endda han visste hvor meget der avhang av hans seier. Det var en urimelig hensynsfuldhet. Myles følte at han var den sterkeste og vilde gi den anden anledning til at prøve sig — og denne ædelmodighet kom ham dyrt at staa.

Mens Myles ventet paa at slaa til, sat jarlen av Alban ganske stille paa sin svedende og skjælvende stridshingst. Han var saaret to steder, og bare han selv visste hvor farlige saarene var.

Da Myles saa den blødende ubevægelige skikkelse, blev han grepet av medlidenhet: „Mylord,“ sa han, „du er farlig saaret — vil du overgi dig?“

Ingen anden end jarlen av Alban hørte spørsmålet, og bare Myles hørte jarlens svar. „Aldrig din hund! Aldrig!“

Og saa fór han mot Myles og støtte til med sin sidste kraft. Myles tok mot støtet med sit skjold, og sverdet gled av mot skjoldet og traf — med vilje eller tilfældig — hesten like bak øret. Hesten faldt forover, og Myles fikk den ene fot ut av stigbøilen, men den anden blev hængende, og hesten drog ham med i faldet. Straks drev jarlen av Alban sin hest frem og red over Myles. Det hadde han gjort med faren i turneringen ved York, og nu gjorde han det samme med sønnen ved Smithfield.

Myles saa hesten komme, men kunde ikke forsvare sig. En ridder i fuld rustning kunde ikke reise sig op uten hjelp. Han lukket øinene, og hørte bare en frygtelig støi da hestehovene slog mot rustningen.

Paa tribunen fór alle forfærdet op — bare kongen sat rolig. Jarlen av Alban holdt et øieblik stille, og saa paa kongen for at finde ut hvordan han tok det. Angrepet var uværdig en ridder, men kongen gav intet tegn hverken paa tilslutning eller mishag — han ønsket at Myles skulde dø.

Saa snudde jarlen hesten sin og red atter mot den ubevægelige skikkelse.

Da Myles aapnet øinene, saa han den anden over sig med sverdet hævet, færdig til at slaa det sidste avgjørende slag.

Synet bragte Myles til besindelse. Han løftet rask skjoldet og tok mot slaget.

Endnu engang hævet jarlen sverdet og svang det to ganger over hodet før han hugg til. Sverdet trængte gjennom skjoldet og saaret Myles i skulderen like til benet. Saa dækket Myles ansigtet sit med skjoldet.

For tredje gang svang jarlen sit vaaben og sigtet paa kroppen like under venstre arm, og sverdet gik gjennom jernplatene. Et øieblik hang sverdet fast, og det øieblik reddet Myles — han grep om klingens med begge hænder. Hadde jarlen sluppet vaabenet, hadde han vundet slaget, men nu prøvde han at rive det fra Myles, og i den kamp som fulgte, blev Myles dradd op paa knæ, og uten at slippe sverdet, grep han med den anden haand i stighbøilen paa jarlens hest, og i næste øieblik stod han paa sine ben. Saa slap han stighbøilen og grep fast om jarlens sverdbelte. Jarlen prøvde at slaa ham ned — forgjæves — han prøvde at drive hesten frem og ryste ham av — men Myles holdt fast.

Han følte ikke sine saar, merket ikke blodet som randt, hans eneste tanke var at faa tak i stridskøllen som hang ved jarlens salknap — og med et raskt tak fik han revet remmen som bandt den, over, og hadde køllen i haanden. Saa slog han, én gang — to ganger — tre ganger av al sin kraft midt i jarlens hjelm. Og ved tredje slag brast hjelmen, Myles saa et fordreiet ansigt, og i næste øieblik var salen tom.

Myles holdt sig fast i salen, mens blodet randt og alt gik rundt for ham. Han holdt sig fast til

riksmarsken og marskalken med følge kom, han hørte marskalken spørge om han var farlig saaret. Han svarte ikke, og en av følget hoppet av hesten og aapnet visiret hans og fik se et kridhvitt ansigt med blodsprængte øine.

„Vand! Vand!“ hvisket Myles. „Gi mig vand!“ Saa slap han taket i hesten og sprang fremover mot porten i skranken. „Det er døden,“ mumlet han, og faldt næsegrus mot jorden.

ENDE.

Men Myles var ikke død. De som hadde set hans ansigt og derpaa saa ham falde, trodde det. Men besvimelsen kom av blodtapet, og da prinsens læge, master Thomas, hadde undersøkt ham, erklærte han at Myles kunde bringes til Scotland Yard uten fare. Prinsen vilde gjerne ha ham i sin vare-tægt og lot det straks ske.

Prinsen av Wales og jarlen av Mackworth og et par andre saa paa mens lægen vasket og forbandt saarene. Myles laa med lukkede øine, blek og svak som et barn. Pludselig aapnet han øinene og saa paa prinsen.

„Hvad er hændt med min far, mylord?“ hvisket han.

„Du har frelst hans liv og hans ære, Myles,“ svarte prinsen. „Han er her, og der er sendt bud efter din mor. Hun kommer snart hit sammen med prior Edward.“

Myles lukket øinene og bevæget læbene, men

der kom ikke en lyd, og to store taarer trillet ned over kindene.

„Han gjør mig til en kjærring,“ mumlet prinsen, og saa gik han bort til vinduet og stod længe og saa ut.

„Kan jeg faa se far?“ sa Myles uten at aapne øinene.

Prinsen vendte sig om og saa spørgende paa master Thomas. Men han rystet paa hodet. „Ikke idag,“ sa han, „kanske imorgen. Blødningen er netop stanset, og den kan begynde igjen hvis han blir bevæget. Han maa ha fuldstændig ro idag.“

Skjønt Myles' saar ikke var dødelige, var de meget alvorlige, og feberen som fulgte med dem, varte længer end vanlig. Dagene blev til uker og ukene til maaneder, og endnu laa han der, pleiet av sin mor og Gascoyne og prior Edward og nu og da av sir James Lee.

En dag da prior Edward sat hos ham, sa Myles: „Sig mig, hellige far, er det altid galt at dræpe et menneske?“

Den gode prest sat saa længe taus, at Myles begyndte at tro at han ikke hadde hørt spørsmålet, men tilsidst svarte prioren med et suk: „Det er et vanskelig spørsmaal, min søn, men sandheten tro maa jeg si at det ikke alltid er galt.“

„Sir,“ sa Myles. „Jeg har deltat i mange slag, men har aldrig før tænkt paa det. Var det synd at dræpe min fars fiende?“

„Nei,“ sa prior Edward rolig, „du syndet ikke. Du kjæmpet for andre, min søn, og det er tillatt.

Hadde striden været din egen, hadde det været vanskeligere at svare dig."

En dag kom jarlen av Mackworth for at besøke Myles. Den unge ridder var bedre og sat støttet av puter. Da de hadde snakket en stund om likegyldige ting, sa Myles:

"Mylord, husker du noget vi talte om da jeg kom fra Frankrike?"

"Jeg husker," svarte jarlen rolig og saa paa det unge bleke ansigt.

"Og har jeg nu ret til at beile til lady Alice Mowbray?" spurte Myles rødmende.

"Det har du," svarte jarlen med et smil.

Myles' øine straalte og læben hans skalv over den pludselige glæde, før han var endnu meget svak.

"Mylord," sa han, "kanske du kom for at tale med mig om dette?"

Jarlen smilte, men svarte ikke, og Myles skjønte at han hadde gjettet riktig. Han rakte frem en svak skjælvende haand, og jarlen trykket den haardt og slapp den saa igjen som om han skammet sig over at vise sin bevægelse.

Der er ikke stort mere at fortælle om Myles. Skjønt lord Falworth var reddet fra døden og hans navn var rensset, var han likesaa fattig som før, og kongen negtet at gi ham hans godser tilbake. Men i januar døde kongen, og da fik Falworth alle sine eiendomme igjen, og Mackworth fik stor magt.

Saa blev Myles gift — hvordan skulde historien ellers ende? Og en dag førte han sin yndige unge

hustru til Falworth slot, som hans far hadde git ham. Ved porten blev han møtt av sir James Lee og sir Francis Gascoyne, som netop var slaat til ridder.

En dag da Myles og hans hustru stod sammen ved vinduet og saa paa sine marker og enger, sa Myles: „Hvad tænkte du om mig da jeg holdt paa at falde i fanget dit den gangen i haven?“

„Jeg tænkte at du var en varmhjertet gut, og det tænker jeg endnu,“ sa hun.

„Hvis du tænkte det, maa du ha fundet mig pudsig da jeg bad dig om et merke jeg kunde bære i turneringen ved Devlen. Gjorde du ikke?“

„Jeg syntes du var den vakreste og nobleste mand jeg hadde set.“

Myles svarte ikke, men saa paa sin hustru med et blik som bragte hende til at rødme. Saa lo hun og sprang sin vei.

Jeg er glad at han blev rik og lykkelig og æret og avholdt efter alt det han hadde gjennomgaat.

VERDENSLITERATURENS MEST POPULÆRE BØKER

WALTER SCOTT
IVANHOE

WALTER SCOTT
QUENTIN DURWARD

WALTER SCOTT
KENILWORTH

Walter Scott:

Ivanhoe

Oversat av
Clara Thue Ebbell.

Morgenbladet skriver, „at det er glædelig at faa en norsk oversættelse av disse klassiske bøger. De tidligere danske oversættelser er litet brukbare. De tre bøger, som her tages med, hører til dem, man bør have læst.“

Pris kr. 2.50,
indb. kr. 3.50.

Walter Scott:

Quentin Durward

Oversat av
Clara Thue Ebbell.

Bedre ungdomslæsning findes ikke. Ja for den saks skyld er bøgerne like tiltalende for de ældre. Ti er der nogen, man gjerne vil fornye bekjendtskapet med, saa er det Walter Scott.

Pris kr.
indb. kr.

Walter Scott:

Kenilworth

Oversat av
Clara Thue Ebbell.

Walter Scott hører til litteraturens store og ædle skikkelser, som vi fra barnsben har lært at elske og beundre. Det indtryk man faar ved læsningen av disse bøger, præger sig saa dybt, at det aldrig blir utvasket.

Faaes i alle boglader.

DET MALLINGSCHE
KONSTBUREAU

Depotbiblioteket

76g0 07 483

Vanden
Burghe
Rijde

Howard
Elyse